ตายแล้ว

..ไม่สูญ..

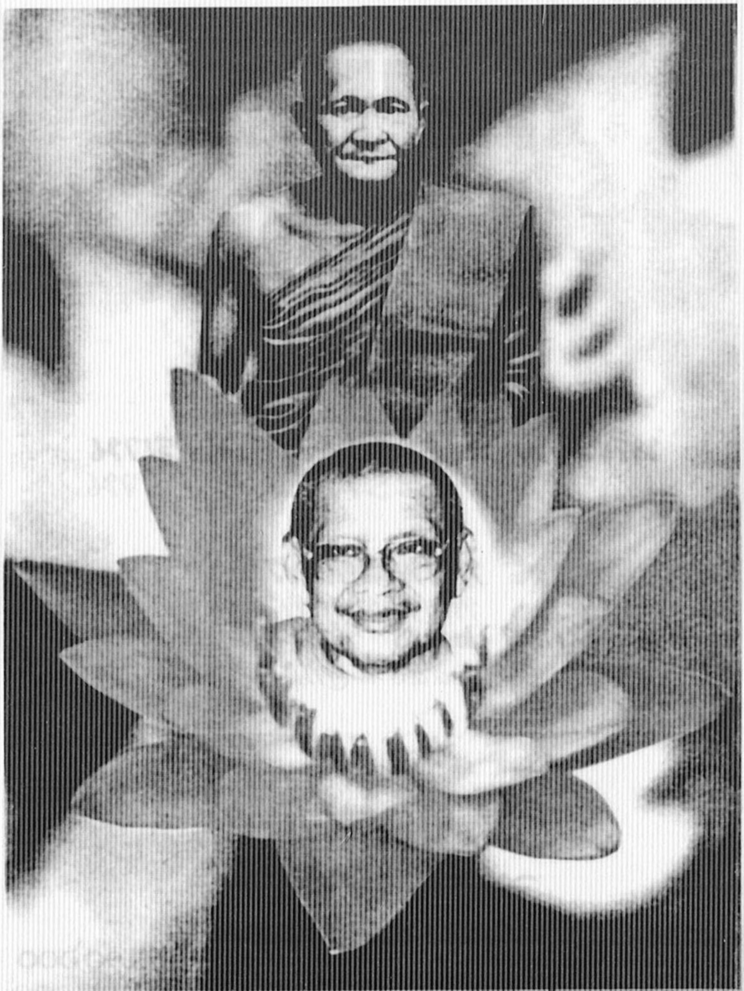

โดย..หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

ตายแล้ว

..ไม่สูญ..

โดย...

หลวงพ่อพระราชพรหมยาน

พิมพ์เผยแพร่

ครั้งที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๐ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย

เจ้าหน้าที่ธัมมวิโมกข์

พิมพ์ที่ เยลโล่ การพิมพ์

ถ.เจริญพาสน์ แขวงหิรัญรูจี เขตธนบุรี กทม.๑๐๖๐๐

โทร. (๐๒) ๔๖๕-๓๔๗๓

โทร. (๐๒) ๔๖๕-๙๑๖๕

สารบัญ

เรื่อง.. หน้า

กรรมที่นำไปสู่นรก ๕

สำนักพระยายม ๒๑

การพิจารณาโทษของพระยายม ๓๙

ตายแล้วไปไหน? ๕๗

คนจะตาย จะเห็นนิมิตก่อน ๙๖

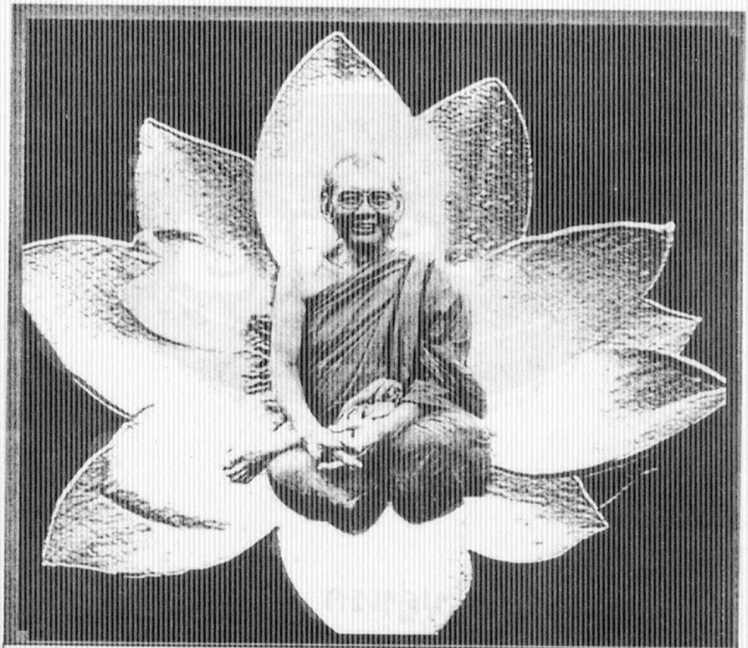

"..ธรรมใดที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทานไว้ ขอลูกรักของพ่อทุกคน จงทรงธรรมนั้นไว้ จนกว่าจะเข้านิพพานในชาตินี้.."

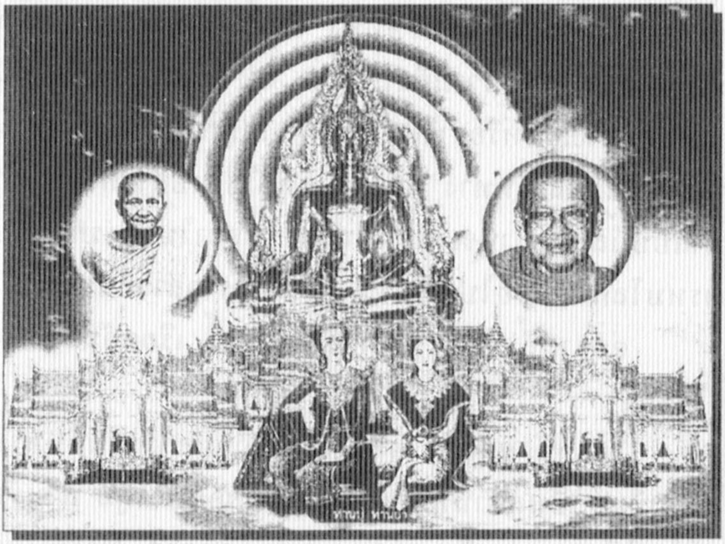

กรรมที่นำไปสู่นรก

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และพระคุณเจ้าที่เคารพ วันนี้อาตมามีโอกาสพบกับบรรดาท่านพุทธบริษัทตามปกติ เอายังงี้ก็แล้วกันนะ คือว่าเราพูดกันถึงเหตุมานานแล้ว การที่นำเอาเรื่องราวของหลวงพ่อปานและคณะศิษยานุศิษย์ก็ดี หรือว่าพระรุ่นท่าน พระเพื่อนท่านก็ตาม เอามา

เล่าให้บรรดาท่านพุทธบริษัทฟัง อันนี้เป็นเหตุ เหตุที่บอก ก็บอกว่าถ้าใครทำความดีแบบนั้น ใครทำความชั่วแบบนั้น จะไปสู่อบายภูมิ หรือว่าไปสู่สวรรค์ ไปสู่พรหมไปสู่นิพพาน นี่เรียกว่าเราเล่าต้นทาง แล้วก็พาดพิงไปถึงปลายทางว่า ถ้าทำแบบนี้ละก็ ท่านจะต้องไปนรก หรือว่าไปสวรรค์ ไปพรหมโลก หรือไปนิพพาน ตอนต้นเรากล่าวกันอย่างนั้น

ต่อจากนี้ ไปจะขอให้เรื่องที่พูดนี้ เรียกกันว่าเรื่อง "ไตรภูมิ"

ไตรภูมิ แปลว่า **ภูมิสาม** ภูมิก็แปลว่าแผ่นดินหรือสถานที่อยู่ เป็นสถานที่ที่อยู่กัน เราเรียกกันว่าภูมิ สำหรับภูมิในที่นี้ จะกล่าวถึงอบายภูมิ แล้วก็สวรรค์ พรหมโลก ดีไม่ดี ก็จะย่องพูดถึงเรื่องนิพพานสักนิดหนึ่ง เพราะกันตัวอาตมาเองเป็นมิจฉาทิฏฐิ สำหรับคนอื่นไม่เกี่ยว อาตมาน่ะเป็นห่วงตัวเอง ห่วงความเป็นมิจฉาทิฏฐิของตัวเอง ที่เทศน์ว่าพระนิพพานสูญมานาน ใครเขาจะถามถึงพระนิพพานก็บอกเลย บอกว่าพระนิพพานนี่มีสภาพสูญ มีอุปมาดุจหนึ่งว่าควันไฟที่ลอยไปในอากาศ จะมีที่เกาะที่พักมันก็ไม่มีฉันใด แม้พระที่เข้าสู่พระนิพพานก็เหมือนกัน มีสภาพเหมือนควันไฟ นี่ไปค้านกับคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้า เพราะว่าไปค้นในพระไตรปิฎก ไปพบเอาตอนที่พระพุทธเจ้าทรมานท้าวผกาพรหม ที่ท้าวผกาพรหมท่านบอกว่า พรหมเท่านั้นแหละเป็นความ

สุขสูงสุด และพรหมไม่เป็นอนัตตา พรหมเป็นอัตตาไม่มีการสลายตัว

ทั้งนี้ก็เพราะว่าอาศัยพวกระมังเล็กๆ ทั้งหลายสนับสนุนยุยงส่งเสริม เห็นว่าท่านผกาพรหมเป็นพรหมที่มีวาสนาบารมีมากก็เลยยุท่านส่งเดชเข้าให้ ท่านผกาพรหมก็เมามันไอ้เสียงคนนี่ บรรดาท่านพุทธบริษัทกรอกหูนานๆ มันอดจะเขวไม่ได้หรอก เป็นเรื่องธรรมดา

ทีนี้ในเมื่อท่านผกาพรหมท่านมาเข้าแล้วท่านก็เลยคิดว่าในเมื่อพรหมเป็นอมตะ เป็นแดนไม่ตาย เป็นแดนที่มีความสุขมากที่สุด เวลานี้พระสมณโคดมออกจากตระกูลศากยราชมาบวชแล้วก็ประกาศว่า สิ่งที่สูงสุดยิ่งกว่านั้นมีอยู่คือ **พระนิพพาน** ยิ่งกว่าพรหม สูงกว่าพรหมมีพระนิพพานเป็นที่ไป แล้วก็เป็นแดนสูงสุด มันจะจริงหรือไม่จริงเราไม่เชื่อ เมื่อพระพุทธเจ้าทราบวาระน้ำจิตของท่านผกาพรหมก็เสด็จไปสู่พรหม ท้าทายกันด้วยเรื่องฤทธิ์ต่างๆเพื่อเป็นการทรมาน ในที่สุดพระพุทธเจ้าก็บอกว่า หากว่าท่านเก่งจริงละก้อ เล่นซ่อนหากับเรา พระพุทธเจ้าให้ท้าวผกาพรหมซ่อนก่อน จะซ่อนที่ไหนก็ตาม พระพุทธเจ้าก็มองเห็น ในที่สุดหมดท่า ก็ให้พระพุทธเจ้าซ่อนบ้าง พระพุทธเจ้าท่านไม่ได้ซ่อน ท่านประทับนั่งอยู่ตรงนั้นแล้วก็ทำให้ท้าวผกาพรหมไม่เห็น พระองค์ก็ทรงแสดงเสียงให้ ปรากฏท้าวผกาพรหมก็มองไม่เห็นว่าองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าอยู่ตรง

ไหน เป็นอันว่าท้าวผกาพรหมยอมแพ้พระพุทธเจ้า

ฉะนั้น พระพุทธเจ้าจึงทรงตรัสว่า ผกาพรหมเธอเป็นมิจฉาทิฏฐิ เพราะคำป้อยอของคนอื่น บรรดามารทั้งหลาย คำว่ามารในที่นี้ไม่ได้ แปลว่ายักษ์ มาร แปลว่า ผู้ฆ่า คือ ความเห็นที่ไม่ถูกทางของบุคคลผู้ยุยงส่งเสริม พยายามเกลี้ยกล่อมชักจูงเธอให้เห็นผิด เธอเกิดเป็นพรหมชั้นสูงแล้วมาเกิดเป็นพรหมชั้นต่ำ แล้วก็ต่ำลงมาอาศัยที่เธอบำเพ็ญบารมีมามาก ไปเป็นพรหมเสียหลายร้อยกัปหลายพันกัป จึงลืมสภาวะเดิม ลืมเรื่องของการจุติ การเกิดการตายในแดนที่ไม่ใช่พระนิพพาน ต่อจากนี้ไปเธอจงเป็นผู้เห็นถูก

ในที่สุดท้าวผกาพรหม ก็ยอมรับคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าจึงได้ทรงตรัสว่า ดินแดนที่มีสุขยิ่งกว่านี้มีอยู่ นั่นคือ **พระนิพพาน**

เห็นไหมเล่า บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท พระพุทธเจ้าทรงยืนยันพระนิพพานว่าเป็นดินแดนพิเศษ เป็นทิพย์พิเศษสูงยิ่งกว่าพรหม คราวนี้เรื่องของพรหม เรื่องของเทวดาเรื่องพระนิพพานนี่ ถ้าเรายังไม่เห็น เราก็อย่าพึ่งรับรองกันนักว่าอะไรจริง อะไรไม่จริง ถ้าใครเขาถามขึ้น ก็บอกว่าพูดตามตำราไว้ก่อน ต่อมาเมื่อเราเข้าถึงทิพจักขุญาณแล้วก็สามารถเจริญวิปัสสนาญาณถึงระดับพอที่จะเห็นพระนิพพานได้ ตอนนั้นเราค่อยพูดกันเรื่องพระนิพพาน จะพูดกันได้ตอนไหน ก็ตอนที่ท่านทั้งหลายเจริญสมถะพอสมควร

จนได้ทิพจักขุญาณแล้ว แล้วก็เจริญวิปัสสนาญาณให้เข้าถึงโคตรภูญาณ โคตรภู รู้จักไหม? ถ้าไม่รู้จักก็จะบอกว่า อยู่ระหว่างโลกียะกับโลกุตตระ ส่วนหนึ่งของใจยังเป็นโลกียชน อีกส่วนหนึ่งของใจจะเป็นโลกุตตรชน จะเป็นพระโสดาบัน ตอนนั้นแหละท่านทั้งหลายจะอาศัยทิพจักขุญาณเห็นพระนิพพานได้แบบสบายๆ ตอนนั้นแหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เราพูดกันถึงเรื่องพระนิพพาน

เวลานี้ท่านเห็นเปรตบ้างไหม? เปรตมีสภาพหยาบที่สุด ถ้าหากว่าท่านไม่สามารถจะเห็นเปรตก็อย่าเพิ่งพูด เรื่องของพระนิพพาน ถ้าพูดแล้วมันผิด ทีนี้เรื่องของพระกรรมฐานนี่นะ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท มีหลวงพี่องค์หนึ่งท่านสอนมาทางอากาศ ว่าอย่าเที่ยวนำพูดเพ้อเจ้อไปนะ เรื่องกรรมฐานนี่ ต้องพูดเฉพาะในเวลาที่สมควร ถ้ายังไม่ถึงเวลาสมควรมาพูดละ ดีไม่ดีเป็นอวดอุตตริมนุสสธรรม ตีความหมายเป็นอย่างงั้นนะ

อาตมาฟังแล้วก็สงสัย ไม่รู้ว่าพระอะไรได้ยินแต่เสียง ก็อยากจะถามท่านเสียตอนนี้เลยว่า ไอ้"เวลาสมควร" น่ะ มันตรงไหนเวลาเท่าไหร่ เมื่อไรจึงจะสมควร เวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัทที่เป็นฆราวาสเขาเจริญพระกรรมฐานกัน มีหลายท่านได้ทิพจักขุญาณ ไปนั่งอายเขามานี่หลายคนแล้วนะ จะบอกให้ ผู้หญิงบางทีเรียนนอกเรียนนามาตั้งแต่อายุ ๖ ขวบ ๗ ขวบ กว่าจะเข้ามานับถือพระพุทธ

ศาสนาก็ ๓๐ ปีเศษ เขาได้ทิพจักขุญาณ เขาสามารถใช้กำลังจิตรักษาโรคก็ได้

นี่อำนาจพระกรรมฐานเข้าไปถึงฆราวาสแล้วหลวงพี่ แล้วถ้าหลวงพี่ยังจะมานั่งคอยเวลา "สมควร" น่ะ นี่ถามจริงๆ เถอะพ่อคุณ บวชเข้ามาเวลานี้น่ะ ปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าหรือเปล่า?

ที่พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า การบวชจะต้องถือกฎ ๓ อย่าง เป็นสำคัญ

๑. อธิศีลสิกขา รักษาศีลยิ่งกว่าฆราวาส

๒. อธิจิตสิกขา ทำจิตให้มั่นคงในสมาธิที่เรียกกันว่าได้ฌาน

๓. อธิปัญญาสิกขา ทำจิตใจของเราให้ผ่องใสจากกิเลส

ทำหรือเปล่า? อันนี้ต้องทำตั้งแต่วันบวชนะ เข้าใจว่าไม่รู้เรื่องหรอก หลวงพี่องค์นั้นน่ะ

นี่คงจะบวชเข้ามาแล้วก็ทำตัวเป็นฆราวาสเอาเด่น แล้วเวลาพูดก็เห็น อ้างพระอาจารย์อะไรต่อพระอาจารย์อะไร พระอาจารย์ทั้งหลายเหล่านั้นยังเมาอยู่ในลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ตามธรรมดาน่ะ พระที่บวชเข้ามาน่ะ เขาเกาะพระพุทธเจ้ากันนะ เขาไม่ได้เกาะพระที่มีกิเลส ก็หลวงพี่ไปเกาะพระที่มีกิเลสเป็นสรณะ แล้วกิเลสมันจะหมดหัวได้ยังไง แสดงว่ากิเลสยังเต็มหัวอยู่

เรื่องของพระกรรมฐานเป็นเรื่องธรรมดาที่พุทธบริษัท

ควรรู้ ถ้าเราไม่พูดเมื่อไรเขาจะรู้ จะมานั่งหลอกลวงเขากินอยู่ หรือว่าเราบวชเข้ามาแล้วน่ะ ดียังงั้นดียังงี้ ควรแก่การไหว้ สักการะของบรรดาพุทธบริษัท แต่ความจริงแล้วจะพูดเรื่องกรรมฐานก็บอกไม่สมควร นี่มันดีหรือหลวงพี่?

จำไว้นะ จำไว้ให้ดีว่า เราบวชเข้ามาแล้ว จงเอาสวรรค์ เอาพรหมโลก เอาพระนิพพานเป็นปัจจัยของเรา เอาสิ่งทั้งสามประการเป็นที่พึ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนที่เราจะบวช เวลานี้นักปรูดทั้งหลาย (ไม่ใช่นักปราชญ์) ตัดความสำคัญออก

เมื่อก่อนนี้เวลาเขาจะบวชกับอุปัชฌาย์ว่า

"นิพพานัสสะ สัจฉิกิริยายะ เอตัง กาสาวัง คะเหตวา" ซึ่งแปลเป็นใจความว่า **"ข้าพเจ้าขอรับผ้ากาสาวพัสตร์เพื่อทำให้แจ้งซึ่งพระนิพพาน"**

แต่เวลานี้นักปรูดทั้งหลายตัดทิ้งไป ใช้อะไรเสียก็ไม่ทราบ ไปขึ้น เอสาหัง ก็ปรารภพระนิพพานในเบื้องต้นเหมือนกัน ในเมื่อเราบวชเข้ามาปรารภพระนิพพาน แล้วเวลาเราบวชเข้าแล้วจริงๆ เราจะมาปรารภ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เพื่อประโยชน์อะไร

เป็นอันว่า หลวงพี่เข้าใจผิดเสียแล้วนะ หลวงพี่นะดีไม่ดี ผมจะบอกว่า หลวงพี่นั่นแหละ เวลานี้กำลังใจยังทรามกว่าฆราวาสที่เป็นผู้หญิงหลายคนที่เขาปฏิบัติตนได้ ดีกว่าหลวงพี่นะ เพราะเห็นว่าควรแล้ว

เวลานี้กรรมฐานตั้งสำนักกันอย่างกับดอกเห็ด มีทั่วประเทศ มีกระทั่งนอกประเทศ ถ้าเวลานี้ยังไม่สมควรพูดเรื่องกรรมฐาน เวลาไหนมันจะควร หรือว่าจะรอให้กิเลสมันเลยหัวไปสักหน่อยแล้วจึงจะควร อันนี้เราฟังกันไว้แล้วก็คิดด้วยนะ ถ้าหลวงพี่องค์นั้นรับฟังละก้อเอาไปคิดด้วย แล้วก็จงรู้ตัวเสียด้วยว่าเราทำเราพูดน่ะมันไม่ควร

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท อาตมาเป็นคนปากเสียเป็นปกติ แต่เสียแบบนี้เสียในฐานะเพื่อจะตักเตือนเพื่อนพระด้วยกัน ให้บวชให้เป็นพระ ไม่ใช่บวชเข้ามาแล้ว แล้วก็จะเอาปฏิปทาอย่างอื่นมาใช้ ประเดี๋ยวจะพูดให้ฟัง เรื่องทะเลาะกันแล้วนะ หลวงพี่องค์นั้นก็เหมือนกัน ทีหลังถ้าจะทะเลาะกับผมละก้อ ฟังเรื่องต่อไปว่าท่านชอบอะไร

วันนี้ เรามาเริ่มเรื่องไตรภูมิกัน แล้วเราจะไปไหนกันก่อนล่ะ มีอบายภูมิสี่ คือ **นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดียรัจฉาน** นี่จัดเป็นภูมิที่หนึ่ง ภูมิที่สองก็ได้แก่ **สวรรค์ชั้นกามาวจรสวรรค์** ภูมิที่สามก็ได้แก่ **พรหม พระนิพพาน**ยังไม่เกี่ยว สามภูมินี่เราจะไปไหนกันก่อน ขอชวนบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และพระคุณเจ้าที่เคารพ ไปเที่ยวนรกกันก่อนดีกว่า

ต่อจากนี้ไป เราไปทัศนาจรนรกกัน แน่ะ พูดทันสมัยเสียด้วย ไอ้ทัศนาจรนี่น่ะ มันเป็นศัพท์ภาษาบาลีแกมไทย ทัศนะ จระ จระเป็นภาษาบาลี ไทยล่อจรเข้าให้

ก็เรียกว่าเที่ยวไปดูนรก **ทัศนาจร** แปลว่า **เที่ยวดู** ดูอะไร ดูนรก ตานี้เราจะไปนรก เราก็มาคิดดูว่า เราจะไปอยู่เลย หรือว่าเราจะไปเที่ยว ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทมีความสมัคร ใจจะอยู่นรกขุมไหน ตามอาตมาไปแล้วก็สมัครใจอยู่ได้ เลย อาตมาจะบอกปฏิปทาให้ว่า เขาบำเพ็ญบารมีอะไร? จึงอยู่ขุมนรกนั้นได้ แต่ใครไม่อยากอยู่ก็ไปเที่ยวเฉยๆ ก็ แล้วกัน เวลากลับก็กลับด้วยกัน

ทีนี้เวลานำเที่ยวเวลานี้ใช้ยานอะไรเป็นพิเศษ? ไม่ ยากใช้ยานหนังสือ เรียกว่าใช้ยานหนังสือเอาพระไตรปิฎก เป็นหลัก นี่..คนชั้นดีเขาต้องทำยังงี้นะ นี่..ไม่มีใครเขายก ก็ยกมันเองละ ไปมัวคอยชาวบ้านยกย่องสรรเสริญ เมื่อไร เขาจะยก ก็เอาพระไตรปิฎกเป็นหลัก แล้วก็เอาเรื่องที่ พระคณาจารย์ทั้งหลายที่ทรงฌาน ทรงญาณพิเศษ อย่างพระ โมคคัลลานไปพบเห็นมา เอามาพูดต่อ รวมกันเข้าไป ญาติ โยมทั้งหลายจะได้ทราบว่าตอนนี้ ที่นี้นรกชั้นนี้ สวรรค์ ชั้นนี้ วิมานแบบนั้น เขาบำเพ็ญบารมีอะไรเข้าไว้ จึงจะ ได้อยู่อย่างนั้น นี่เป็นอันว่าเข้าใจ

ทีนี้ ต่อจากนี้ไป ก่อนที่จะเดินทางไปนรก เราก็มา หาทุนกันก่อน ไปไหนไม่มีทุนนั้นไม่ได้ ทุนในที่นี้ไม่ใช่ เงิน ไม่ใช่ทอง แต่ว่าเป็นทุนการบำเพ็ญบารมี เรามาพูด กันเสียก่อนว่า บารมีที่จะทำให้คนลงนรกน่ะ มันมียังไง เขาจึงได้ลงกันได้

นรกน่ะแบ่งเป็น ๒ ประเภท คือ

นรกขุมใหญ่ กับ **ยมโลกียนรก**

แล้วก็เฉพาะนรกขุมใหญ่แต่ละขุมก็มีนรกบริวารด้านละ ๔ ขุม ๔ ด้าน เป็นอันว่านรกขุมใหญ่ ๑ ขุม มีนรกบริวาร ๑๖ ขุม แต่ว่าสัตว์นรกที่จะผ่านนรกบริวารก็ผ่านแต่เพียง ๔ ขุม เพราะออกด้านใดด้านหนึ่งก็ผ่านสี่ขุม นรกขุมใหญ่นี่เราเรียกกันว่า นรกแป๊ะเจี๊ยะ หมายความว่า ลงโทษไม่จำกัดโทษ ไม่ใช่แยกประเภท

สำหรับยมโลกียนรกนั่นแยกประเภท คือ หมายความว่า ถ้าคนใดทำกรรมชั่วไปลงนรกขุมใหญ่ก่อน ลงขุมนี้เวลาจะออกจากขุมนี้ผ่านนรกบริวาร ๔ ขุม ถ้ากรรมชั่วอย่างหนักยังไม่หมดก็ไปลงขุมโน้นต่อไป ออกจากขุมนั้นก็ผ่านนรกบริวารอีก ๔ ขุม นรกขุมใหญ่นี้ เรียกกันว่า นรกแป๊ะเจี๊ยะ ไม่จำกัดโทษ ตรงกันข้ามกับยมโลกียนรก เขาแยกโทษเข้าไว้

ทีนี้มาว่ากันไป นรกขุมใหญ่มีโทษอะไร นี่ศึกษาบารมีการลงนรกเสียก่อน คนที่จะลงนรกต้องสร้างบารมี ต้องบำเพ็ญบารมี ถ้าบารมีไม่ถึงเขาก็ขับไปสวรรค์บ้าง ขับไปพรหมโลกบ้าง ขับมาเกิดเป็นมนุษย์บ้าง เป็นสัตว์เดียรัจฉานบ้าง เป็นเปรตบ้าง เป็นอสุรกายบ้าง เขาไม่ยอมให้ลง แต่ถ้าหากว่ามีบารมีสมควร เขาก็ยินดีรับเอาไว้ในนรก นี่เฉพาะนรกขุมใหญ่นะ

บรรดาพระคุณเจ้าที่เคารพที่กำลังรับฟังและบรรดา ญาติโยมพุทธบริษัท จะพูดให้ฟังว่านรกขุมใหญ่มีอะไรบ้างที่เราจะได้ไปน่ะ ต้องสร้างบารมีอะไร บารมีที่จะลงนรกขุมใหญ่นั้น ท่านกล่าวว่า ต้องสร้างบารมี ๑๐ อย่างครบถ้วนสุดแล้วแต่หนักเบา ถ้าสร้างเบาหน่อยก็ลงนรกขุมที่ ๑ หนักลงไปอีกนิดก็ลงนรกขุมที่ ๒ หนักลงไปอีกหน่อยก็ลงนรกขุมที่ ๓ หนักไปตามลำดับ ถ้าหนักเต็มที่ลงนรกขุมที่ ๘ เรียกว่า อเวจีมหานรก แล้วก็มีนรกพิเศษอีกอย่างหนึ่ง ถ้าหนักล้นเกินไปละก้อ ลงโลกันตนรก แล้วจึงจะถอยมาสู่อเวจีมหานรก

บารมีที่เขาปฏิบัติ ๑๐ อย่าง ก็คือ **กรรมบถ ๑๐** ใครไม่เคารพกรรมบถ ๑๐ ต้องลงนรกขุมใหญ่ ๑๐ หรือเรียกว่าใครไม่เคารพในกรรมบถทั้ง ๑๐ ประการ มีโอกาสได้อยู่นรกขุมใหญ่สบายๆ มีวาสนาบารมีมาก

กรรมบถทั้ง ๑๐ ประการ ที่ควรเว้นมีอะไร คือ

๑. **เราต้องไม่ฆ่าสัตว์** ถ้าเราฆ่าสัตว์ก็เรียกว่าเรา

ไม่เคารพในกรรมบถข้อนี้

๒. **การลักทรัพย์**

๓. **การประพฤติผิดในกาม** ทั้งเมียเขา ทั้งลูกเขา ทั้งผัวเขา ทั้งลูกจ้างของเขา ขี้ข้าเขา ทาสเขา ทั้งนั้น จิปาถะ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตถือว่าเป็นการไม่เคารพในกรรมบถ ๑๐

๔. **ไม่พูดโกหกมดเท็จ**

๕. **ไม่ส่อเสียดยุยงส่งเสริมให้เขาแตกร้าวกัน**

๖. **ไม่พูดคำหยาบ**

๗. **ไม่พูดจาเพ้อเจ้อ** เลอะเทอะหาประโยชน์มิได้

๘. **ไม่เพ่งเล็งอยากจะลักทรัพย์** ขโมยทรัพย์ ปล้นทรัพย์ แย่งทรัพย์ คดโกงทรัพย์ของบุคคลอื่น

๙. **ไม่จองล้างจองผลาญ** ที่เรียกกันว่า ความพยาบาท

๑๐. **ไม่มีความเห็นไม่ตรงกับพระพุทธเจ้า** ไอ้ส่วนที่เลวคิดว่าดี ส่วนที่ดีคิดว่าเลว ที่พระพุทธเจ้าตักเตือนแล้วไม่เอา

นี่การบำเพ็ญบารมีเพื่อจะอยู่นรกขุมใหญ่ บำเพ็ญกันให้ครบ ๑๐ อย่างดีไหม บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท

เอ๊ะ...๑๐ อย่างนี่ ไม่มีน้ำเมาไว้ด้วยนะ น่ากลัวนรกขุมใหญ่นี่ เขาไม่รับคนชอบดื่มเหล้า คนชอบดื่มเหล้านี่ควรจะดีใจนะ นรกขุมใหญ่เขาไม่รับแล้ว มันดีไม่พอ อย่าลืมนะบรรดาท่านผู้ฟัง และญาติโยมพุทธบริษัทที่กำลังรับฟัง และพระคุณเจ้าที่เคารพ อยากจะไปนรกท่องให้ดีนะ

เฉพาะนรกขุมใหญ่

๑. พยายามฆ่าสัตว์เข้า

๒. ลักทรัพย์ ขโมยทรัพย์ ปล้นทรัพย์ แย่งชิงทรัพย์ คดโกงทรัพย์ใครเขามาทำบุญสุนทานกันเข้ากระเป๋าไว้บ้าง

๓. ไอ้เรื่องกาเมสุมิจฉาจาร เหมาะเมื่อไรว่าเมื่อนั้น ไม่ต้องห่วง ไม่ต้องเลือกจะเป็นลูกใคร เมียใคร ขี้ข้าใคร คนรับใช้ใคร ลูกจ้างใคร ไม่เกี่ยว มีโอกาสจัดการเรื่อยไป แล้วผัวใครด้วยนะ

๔. เรื่องความจริงไม่ต้องพูดกัน โกหกมันดะ

๕. ยุยงส่งเสริมให้แตกร้าวกันเสีย มันสนุกดี มันทะเลาะกันได้ มันตีกันได้ มันฆ่ากันได้ เราสบายใจ

๖. เรื่องวาจาสุภาพอย่าไปพูดมัน พูดหยาบๆ คายๆ มึงวาพาโวย ด่าพ่อล่อแม่ใครก็ได้ตามอัธยาศัย

๗. เรื่องที่เป็นเรื่องอย่าพูด พูดมันแต่เรื่องที่เลอะเทอะเปรอะเปื้อน

๘. ทรัพย์สินของใครมีอยู่ ถ้าชอบใจ ตั้งใจเลยว่าเราจะขโมยของเขา

๙. จองล้างจองผลาญ จ้องประหัตประหารมันเรื่อยไปไม่ว่าใคร

๑๐. คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าไม่มีความหมาย เราไม่เชื่อ มาพูดอะไรกัน เรื่องสวรรค์ เรื่องนรก เรื่องอะไร

ต่ออะไรไม่เห็นมีความหมาย เราไม่เชื่อ

เอาละ บำเพ็ญบารมี ๑๐ อย่าง อย่างนี้พอ พอที่จะลงนรกขุมใหญ่ได้แบบสบายๆ พระยายมไม่รังเกียจ

ตานี้ มานรกขุมเล็กอีก ๑๐ ขุม เรียกกันว่ายมโลกียนรก ทำรับเฉพาะ เรียกว่ารับเฉพาะ ไม่ใช่นรกแป๊ะเจี๊ยะ ทำอย่างนี้อยู่ขุม ๑ ได้ ทำอย่างนี้อยู่ขุม ๒ ได้ เขาเรียกกันว่าอะไร จะพูดบารมีให้ฟัง เวลามันใกล้จะหมด

ถ้าอยากจะอยู่นรกขุมที่ ๑ ฆ่าสัตว์ให้หนัก

อยากจะอยู่นรกขุมที่ ๒ เจ้าชู้ให้หนัก

อยากจะอยู่นรกขุมที่ ๓ ลักขโมยให้หนัก คดโกงเขาให้หนัก

ขุมที่ ๔ ดื่มน้ำเมาให้หนัก

ขุมที่ ๕ โกงเงินทำบุญให้หนัก ทายกกับพระนี่ระวังนะ ระวัง ถ้าชอบใจอยู่ ขุมที่ ๕ สำหรับยมโลกียนรก โกงให้หนัก

ขุมที่ ๖ เป็นข้าราชการ โกงให้หนัก

ขุมที่ ๗ เรื่องซื่อตรงไม่มีสำหรับเขา

ขุมที่ ๘ เรื่องเมตตาปรานี ไม่มีสำหรับเขา

ขุมที่ ๙ ด่าคะไม่เลือกว่าใคร

ขุมที่ ๑๐ ซ้อมคู่ครองให้หนัก

นี่เป็นบารมีสำหรับยมโลกียนรกส่วนใหญ่ คนฆ่าสัตว์แล้วก็เลยลงนรกขุมใหญ่มาก่อน พ้นจากนรกขุมใหญ่แล้ว

เข้านรกบริวาร ๔ ขุม แล้วจึงมาเข้าขุมที่ ๑

นี่เขามาคิดบัญชีกันต่างหากเฉพาะอย่าง สำหรับนรกขุมใหญ่น่ะ เป็นนรกแป๊ะเจี๊ยะ ไม่ยอมคิดบัญชีให้ เรียกว่าอะไรๆ ก็ไปรวมอยู่ก่อน เสร็จจากนรกขุมใหญ่ ก็มาไล่เบี้ยกันทีหลังว่าแกมีโทษอะไรบ้าง ฉันจะจัดการกับแกตามโทษนั้น

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน นี่พูดไปพูดมา พูดมาพูดไป ก็เห็นว่าจะหมดเวลา ๓๐ นาทีเสียแล้วกระมัง เพราะดูเวลามันก็หมดแล้วนี่ เมื่อหมดแล้วสำหรับพุธนี้ ก็ยังไม่ได้อะไร เพียงแต่ได้อารัมภบทมาบำเพ็ญบารมีลงนรกกัน เมื่อรู้บารมีแล้ว ก็ตั้งใจไว้จะไปนรกขุมไหน

เอาละ สำหรับวันนี้ก็หมดเวลาแล้ว อาตมาก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแด่บรรดาท่านศาสนิกชนผู้รับฟังทุกท่าน สวัสดี

☆☆☆☆☆

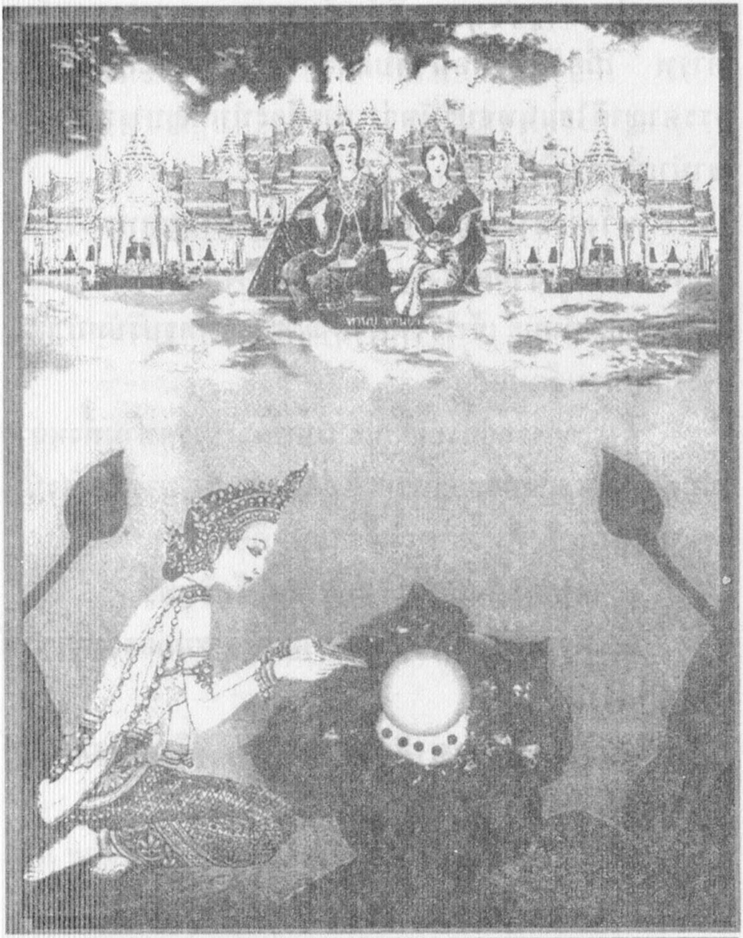

สำนักพระยายม

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และพระคุณเจ้าที่เคารพ เมื่อวันพุธก่อนได้บอกบารมีให้แก่พระคุณเจ้าและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทว่า การที่จะบำเพ็ญบารมีไปนรกเขาบำเพ็ญกันยังไง

หวังว่าพระคุณเจ้าและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็คงยังจะจำได้ แล้วก็คงตั้งใจบำเพ็ญกันบารมีกันครบถ้วนแล้ว เข้าใจว่าอย่างนั้นนะ เข้าใจว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทบำเพ็ญบารมีกันครบถ้วนแล้ว

ถ้าอยากจะอยู่นรกเลยนะ ถ้าหากว่าบรรดท่านทั้งหลายไม่มีความประสงค์จะอยู่นรก ไม่ต้องบำเพ็ญบารมีอย่างนั้น ทำตามแบบฉบับที่พระพุทธเจ้าสอน คือ

๑. ทรงอธิศีลสิกขา รักษาศีลให้บริสุทธิ์

๒. ทรงอธิจิตสิกขา พยายามเจริญสมถกรรมฐานให้มีจิตเป็นฌาน

๓. ทรงอธิปัญญาสิกขา พยายามเจริญวิปัสสนาให้จิตหมดจากกิเลส

อย่างนี้ไม่ต้องอยู่ในนรก แต่เที่ยวนรกได้สบาย เป็นอันว่าพระคุณเจ้าที่เคารพ และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่รัก ก็คงจะบำเพ็ญบารมีกันอย่างใดอย่างหนึ่งครบถ้วนแล้ว

วันนี้เตรียมตัวเดินทางต่อไป แต่ว่าจะเดินทางถึงไหนก็สุดแล้วแต่เวลา แต่ว่าสถานี ๐๔ ตาคลี มี นาวาอากาศตรี มนูญ ชมภูทีป เป็นหัวหน้าหน่วยสื่อสาร แล้วก็มีพัน

จ่าอากาศเอก กฤษณ์ บำรุงพงศ์ เป็นหัวหน้าสถานี อนุญาต อาตมภาพใช้สถานีท่องเที่ยวได้วันพุธละ ๓๐ นาที ความจริงเที่ยวจริงๆ ไม่ถึง ๓๐ นาที เพราะอะไร เพราะมัวเกะกะตามทาง

อันนี้ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท คงจะสงสัยว่าทำไมถึงเกะกะ นี่ก็ตอบไม่ยาก ท่านทราบภาษิตโบราณดีอยู่แล้วว่า คนหัวล้านนอกครู อาตมาก็มีสภาพเผ่าพันธุ์หัวล้านเหมือนกัน ก็เลยนอกครู ถ้าจะไม่นอกครูประเดี๋ยวเขาจะหาว่าเป็นหัวล้านไม่ปฏิบัติตามครู ครูหัวล้าน ก็เลยต้องเกะกะ เมื่อเกะกะก็เลยไปช้า ความจริงการไปช้าดีกว่าการไปเร็ว เพราะการไปเร็วไม่เห็นข้างทาง ประเดี๋ยวบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจะหาว่า หมอนี่พาเที่ยวดูไม่ครบ

เอาละ ต่อจากนี้ไปขอออกเดินทางกัน การเดินทางไปเมืองนรกไปยากเหมือนกัน หมายความว่า ถ้าคนที่ได้ฌานก็ต้องทรงฌานสมาบัติถึงฌาน ๔ แล้วก็ทรงมโนมยิทธิ นี่พูดกันถึงว่าไม่ได้อภิญญา ๖ นะ

ถ้าหากว่าท่านได้อภิญญา ๖ แล้วไม่ยาก สำหรับพวกที่ได้วิชชาสามแก่ขึ้นไปนิดหนึ่ง วิชชาสามอย่างแก่ได้มโนมยิทธิด้วย เรียกว่ามีอภิญญาติดหางเข้ามาหน่อย ก็เข้ามโนมยิทธิถอดร่างกายใน ที่พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า กายซ้อนกาย หรือกายในกาย ที่เคยพูดมาแล้วในมหาสติปัฏฐานสูตร ถอดร่างอันนั้นแหละออกจากกายเนื้อแล้วก็ออกเดิน เดินไป

ทางไหน

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และพระคุณเจ้าที่เคารพ ตามกระผมมา ความจริงเวลานี้ผมไม่ได้เดินไป ไม่เอากาย ในไป ไม่ได้เอากายนอกไป เอาปากไป ไปได้ยังไง? ไป ตามตำรา เขาเรียกว่าไปตามพระไตรปิฎก หรือว่าไปตามแบบ ท่านอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์ท่านพูดไว้ ไปตามนี้ไม่ยาก จน จะหาหนังสืออ่านบ้างก็ได้ หาพบก็พบ ไม่พบก็แล้วไป ถ้าไม่พบก็จะเล่าให้ฟัง ฟังต่อไป

เมื่อตั้งท่ากันเรียบร้อยแล้วเตรียมรถเตรียมราเสร็จแล้ว ก็ออกเดินทางออกจากโลกนี้ มุ่งหน้าออกทางทิศตะวันออก คอยฟังให้ดีนะ มุ่งหน้าออกทางทิศตะวันออก มีทางถนน ใหญ่ขาวโพลน แลดูสะอาดจะว่าเหมือนสีขาวทาก็ไม่ใช่ ใส กว่า เรียบร้อยกว่า ดีกว่าถนนชั้น ๑ ในเมืองมนุษย์ เป็น ทางใหญ่เดินไปสักครู่หนึ่ง ความจริงพวกที่เขาได้ฌานเขา เดินไม่นานหรอก เพียงแต่หายใจเข้าไม่ทันหายใจออกก็ถึง

นี่เรามาค่อยๆ ย่องกันไปนี้ เราไปกันช้าๆ ประเดี๋ยว จะไม่เห็นอะไร เดินไปสักครู่หนึ่งจะถึงทาง ๔ แพร่ง มอง ไปข้างหน้าเห็นทางใหญ่ขาวลาดลง แล้วมองไปทางซ้ายเห็น เป็นเนินขึ้นน้อยๆ เป็นเนินขึ้น ทางขาวใหญ่เหมือนกัน มอง ไปทางขวาเป็นทางชันขาวใหญ่เหมือนกัน แล้วมองมาทางหลัง ก็เป็นทางเดินที่เราไป

ที่ตรงนั้น มีเทวดาอยู่ ๑ องค์ ยืนยามอยู่ พระที่

ท่านนิพพานท่านชอบเรียกว่า **เทวดาอิน** ที่เรียกว่าเทวดาอินนี่นะ ไม่ใช่ว่าคนนั้นเป็นพระอินทร์ ไม่ใช่อย่างนั้น ความจริง สมัยที่ท่านเป็นมนุษย์ท่านเป็นพระ ชื่อว่า **หลวงตาอิน**

เมื่อสมัยเป็นพระท่านได้ฌานสมาบัติ แต่ว่าเวลาตายลืมเข้าฌาน เรียกกันว่าตายนอกฌาน ไม่ใช่นอกชานกุฏินะ เรียกว่าเวลาตายไม่ได้เข้าฌานตายก็แล้วกัน ประเดี๋ยวจะเฝือ เมื่อเวลาจะตายไม่ได้เข้าฌาน ตายก็ไม่ได้ไปเป็นพรหม ตายนอกฌานแบบนี้เขาก็จับไปเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช มีหน้าที่ยืนยามอยู่ทาง ๔ แพร่ง

อันนี้พระที่ได้ฌานสมาบัติท่านหนึ่ง ชื่อว่า **อาจารย์ฉัตร** องค์นี้เก่งมาก เป็นลูกศิษย์หลวงพ่อปานวัดบางนมโคเหมือนกัน แต่เป็นรุ่นพี่ ท่านบอกว่าเวลาจะไปละก็ ไปพบกับเทวดาองค์นี้ แกจะถามว่า "ไปเลยหรือว่ากลับ?"

คำว่าไปเลย ก็หมายความถึงว่า ตายไปแล้ว ถ้าหากบอกว่ากลับก็หมายความว่า ถึงว่าพระที่ได้ฌาน หรือท่านที่ได้ฌานไปแล้วต้องกลับ ก็รายงานบอกว่ากลับ

"จะไปทางไหน?" เขาถาม

จะไปนรก หรือว่าจะไปสวรรค์ หรือจะไปพรหมโลก ก็บอกเขา เขาจำเอาไว้ เวลาใกล้สว่างถ้ายังไม่กลับเขาจะไปตามบอกว่า

"เวลานี้ ใกล้สว่างแล้วครับ นิมนต์กลับได้" นี่หน้าที่ของเทวดาอินเป็นอย่างนี้

ตานี้ เทวดาอินแกยืนอยู่ตรงนั้น ถ้าพวกเราผ่านไป ถ้าไปแบบช้าๆ นะ แกก็จะถาม ถ้าไปเร็วปรื๊ดปร๊าดแกก็จะถามไม่ทัน แกบอกว่าพวกนี้เสียมรรยาท มรรยาทเลวไม่เคารพต่อพระภูมิเจ้าที่เทวดายาม ก็ว่ายังงั้น แกว่าพวกมนุษย์นี่น่ะโดยมากมรรยาทไม่ค่อยดี แม้จะเป็นพระเป็นเจ้าก็ตาม บางทีไม่มีมรรยาท ผ่านมาตรงนี้น่าจะคุยกันก่อน แต่ไม่ใคร่จะมีใครคุยหรอก ปรื๊ดปร๊าดๆ แล้วก็ไปเลย

นี่พูดไปยังงั้นเองนะ รู้จักแกบ้างหรือเปล่า ก็ไม่ทราบละ ก็ว่ามันส่งไปยังงั้นแหละ เป็นธรรมดา

นี่จำได้แล้วใช่ไหมว่า เทวดาองค์ที่ยืนข้างหน้านั่น ทาง ๔ แพร่ง ถ้าไม่เห็นก็นึกเอาเองก็แล้วกัน นึกว่าเห็นเป็นเทวดาที่มีเครื่องทรงสีแดง ผ้าที่นุ่งก็มีพื้นสีแดง เสื้อที่ใส่ก็มีพื้นสีแดง บนหัวบางทีก็โพกผ้าสีแดง บางทีก็สวมมงกุฎ ผ้าที่นุ่ง เสื้อที่ใส่ประดับไปด้วยเพชรนิลจินดา ขาวแพรวพราวไปหมด รูปร่างสง่าผ่าเผยสวยสดงดงามบอกไม่ถูก คนที่ว่าสวยนี่มนุษย์ทาบไม่ติด เทวดาไม่มีแก่ มีแต่หนุ่ม ยืนยิ้มด้วยความใจดี ถ้าเวลาเห็นพระผ่านไปมักจะยกมือไหว้แสดงความเคารพ ถ้าเป็นฆราวาสก็จะกล่าววาจาเป็นสัมโมทนียกถา คือวาจาที่ไพเราะ น่าฟัง นี่เป็นจริยาของเทวดาอิน หรือเทวดาหลวงตาอิน หลวงตาอินนี่แกเป็นเทวดาแล้วแกชื่อว่ายังไง เป็นเรื่องของแก ไม่มีใครเคยถาม ถ้าถามแกก็บอกว่าสมัยก่อนแกเป็นพระชื่อว่าหลวงตาอิน แกบอกเท่านั้น

นี่เป็นอันว่ารู้แล้วนะ ว่าทางสี่แพร่ง เราหันหน้าไปทางทิศตะวันออก หันไปทางซ้ายเป็นทางขึ้นจุฬามณีเจดียสถาน เป็นทางใหญ่ขาวโพลน หันไปมองดูทางขวา เป็นทางชันไปพรหมโลก มองลงไปข้างหน้าเป็นทางใหญ่ลาดลงนิดๆ ค่อยๆ ลาดลงเป็นทางลงนรก

ทีนี้ วันนี้เราจะไปทัศนาจรเมืองนรกกัน เริ่มต้นนะ เริ่มต้นไปเมืองนรก ต่อจากนี้ไปก็พากันลาเทวดาอินเสียก่อน ลาแล้วหรือยัง? ลาหรือไม่ลาก็ช่าง เดินทางต่อไป

คราวนี้เราค่อยๆ เดินกันมาถึงที่สุดของโลก เรียกว่า อันตะหรือโลกันตะ มองไปทางซ้ายมือ นั่นเป็นแดนของสวรรค์ ที่เรายืนอยู่นี้เป็นแดนของมนุษย์ มองไปข้างหน้าเป็นแดนของเมืองนรก ระหว่างนั้น มองไปทางซ้ายมือจะเห็นภูเขาลูกใหญ่ ใหญ่มหาศาลประมาณมิได้

ภายในภูเขาเป็นถ้ำใหญ่มาก ในนั้นมีความเย็นบอกไม่ถูก ทรมานสัตว์ด้วยอำนาจความเย็น แล้วก็ภายในถ้ำมีน้ำแปลก เป็นน้ำกรด มีน้ำกรดที่มีความแรงมากเย็นเฉียบเหมือนกัน สัตว์ที่อยู่ในนั้นมีแต่ความมืด หาแสงสว่างไม่ได้ ไต่อยู่ในข้างๆ ถ้ำ หินก็คม เป็นกรดบาดตัวจนเลือดโชกโชน สัตว์ในนั้นไม่มีแสงสว่างจะมองกัน ต่างคนต่างก็คิดว่าอยู่คนเดียว

เวลาไต่ไปพบเข้าก็คิดว่าเป็นอาหารกัดกินกัน ปล้ำกันไปปล้ำกันมาในที่สุดก็หล่นลงไปในน้ำ น้ำกรดก็ทำลาย

เนื้อหนังหมด เหลือแต่กระดูก แสบก็แสบ เจ็บก็เจ็บ หนาวก็หนาวเย็นเฉียบ ในที่สุดเมื่อเนื้อหมดเหลือแต่กระดูกก็ประกอบกันเป็นร่างขึ้นมาใหม่ทันที ต้องทุกข์ทรมานอย่างนี้ ไต่ขึ้นมาใหม่ แล้วมาเกาะอยู่ข้างเขาหรือเรียกว่าข้างถ้ำ จัดว่าเป็นกำแพงถ้ำก็ได้

นรกอันนี้แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท ที่เรียกกันว่า **โลกันตนรก** ไม่ทราบว่าบาปอะไร ในตำราท่านไม่ได้เขียนไว้ ท่านบอกว่าเป็นบาปพิเศษ พ้นจากที่นี่แล้วจึงไป**อเวจีมหานรก** ไปขึ้นต้นจากอเวจีมาก่อน แสดงว่าหนักกว่าอเวจี

โลกันตนรกนี้ ไม่มีอายุ เรียกว่าหาอายุไม่ได้ ทรมานไปจนกว่าจะถึงที่สุด เมื่อถึงที่สุดของกรรมแล้ว จึงจะไป

อเวจี จัดว่าเป็นนรกสำคัญที่สุดนะ นรก ๘ ขุม แต่ทว่าถือว่าเป็นนรกขั้นต้น คือ มันแย่เหมือนกัน

เอ้า เดินทางกันต่อไป คราวนี้ออกจากโลกมนุษย์แล้ว บรรดาท่านผู้ฟังโปรดทราบ นรกที่เขาบอกว่า เจาะในดินลงไปกี่แสนๆ โยชน์น่ะ ไม่จริง เป็นเรื่องปรัมปราของคนที่ไม่เคยเห็น

อาตมาเองก็ไม่ใช่ว่าจะเห็นนรกนา ว่ากันไปตามที่เห็นอย่างพระพุทธเจ้าท่านว่า ก็เรียกว่า โลกนรกไม่ใช่อยู่ใต้ดิน ไม่ใช่ว่าคุดอยู่ใต้ดิน คนจะลงนรกต้องดำดินไปลงละก็ไม่มีใครลงหรอก พูดเพ้อกันส่งเดชไป เคยฟังพระเทศน์เหมือนกัน เทศน์ไม่ถูก

หลวงพี่ถ้าเทศน์แบบนี้ละก็เทศน์ไม่ถูกนะจะบอกให้ นรกไม่ใช่อยู่ใต้ดินนา มันมีโลกอีกโลกหนึ่งต่างหาก เรียกว่ามีภูมิอีกภูมิหนึ่ง คือ ว่ามีแดนต่างหากกว้างใหญ่ไพศาลมาก แล้วก็มีคนถามว่าเวลาคนตายไปแล้ว พวกเทวดาหรือพวกสัตว์นรกนี่น่ะ แยกกันหรือเปล่า? พวกเจ๊ก พวกฝรั่ง พวกมอญ พวกลาว พวกแขก มีนรกพิเศษหรือเปล่า?

ก็ขอตอบว่า ไม่มีนรกพิเศษ พระพุทธเจ้าไม่เคยบอก เป็นนรกอันเดียวกัน เรามาแยกชาติ แยกประเทศกันเฉพาะในเมืองมนุษย์ ยามที่รับผลของความชั่วหรือความดีไม่มีการแยกกัน รวมกันหมด ไม่มีแขก ไม่มีฝรั่ง ไม่มีลาว ไม่มีมอญ เป็นสัตว์นรกธรรมดาๆ เหมือนกัน เป็นเทวดาเป็นพรหม

ประเภทเดียวกัน ภาษาที่พูดที่ใช้ก็เหมือนกัน รวมความว่าไม่ได้แยกประเภทเข้าไว้ เอาละ จำไว้เท่านี้

ตานี้ เดินออกจากดินแดนของมนุษย์สุดทางขวา เราก็มองไปข้างหน้า ถ้าหากว่าเราจะเลี้ยวซ้ายสักนิด จะเข้าสู่แดนเปรต ๑๑ จำพวก คือ ว่าเปรตที่มีกรรมหนัก เลี้ยวซ้ายนิดหนึ่ง เฉียงๆ ไปหน่อยทางด้านตะวันออกเฉียงเหนือ

ถ้าเดินตรงเลยไม่เลี้ยวเราก็ไปสู่ยมโลกียนรก เป็น ๑๐ ขุม ตามที่กล่าวไว้

คราวนี้เราเลี้ยวเฉียงๆ ไปทางขวาหน่อย เรียกว่าทางตะวันออกเฉียงใต้ อันนี้เป็นดินแดนของพระยายม จำให้ดีนะ อันนี้เป็นดินแดนของพระยายม พระยายมตั้งสำนักงานอยู่ทางนั้น

สำหรับวันนี้ จะพาพระคุณท่านและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทแวะที่สำนักของพระยายมเสียก่อน ถ้าเราไม่แวะที่ตรงนั้นละก็ เขาจะหาว่าพวกเราไม่มีมรรยาท เพราะว่าเป็นดินแดนของผู้ครองเมืองนรก คือว่า พระยายมนี่นะครองเมืองนรก

ความจริงเขาเข้าใจกันว่าอย่างนั้น ที่แท้จริงแล้วพระยายมไม่ได้ครองเมือง เป็นแต่เพียงว่าไปนั่งเป็นผู้พิพากษาคอยตัดสิน พากันเดินไป ก็ย่องๆ ไปให้ดีนะ ข้างๆ ทางน่ะมีของดีอยู่ มองไปทางซ้ายนิดซิ

เวลานี้ เรามุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ เดิน

เลาะและมีทางขาวเส้นเล็ก ไม่ใหญ่เท่าทางเดิม ตรงดิ่งไป เหลียวดูทางซ้ายนิดซิ เราจะเห็นต้นไม้ยืนเป็นตับ

ที่ตรงนั้น เขาเรียกกันว่าอะไร ต้นไม้ต้นนี้แหละ เขาเรียกว่า ต้นงิ้ว หรือสิมพลีนรก สิมพลีนะ เป็นนรกต้นงิ้ว สำหรับต้นงิ้วนี่ เขาบอกว่าขึ้นตามสภาพกฎของกรรม ถ้ามีสัตว์นรกมากต้นงิ้วก็มาก มีสัตว์นรกน้อยต้นงิ้วก็น้อย ที่ใครบอกว่าต้นงิ้วไม่มี เขาเอาไปทำฟืนหมดแล้วนะ ระวังเขาจะคูณด้วยสอง เขาว่ายังงั้น

เอาละ เดินไป อย่าพึ่งแวะเลย นรกขุมนี้ค่อยแวะกันทีหลัง คงได้เที่ยวกันแน่ เดินไปก็มีอะไรผ่านตาอีกแยะ ยังไม่พูด เพราะจะมีเรื่องพูดตอนหลัง เราจะชมกันมาลำดับ พอเข้าไปถึงตรงนั้น จะพบบริเวณกว้าง เป็นผืนแผ่นดินที่ราบเรียบ มองไปข้างหน้าบริเวณกว้างนั้น มองดูให้ดีๆ นะ

บรรดาพระคุณเจ้าที่เคารพ และบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเห็นไหม? ข้างหน้าที่มองไป ก่อนที่จะถึงอาคาร ๓ หลัง มีคนยืนกันอยู่สะพรั่งนับหมื่น จะนับหมื่นหรือนับแสนก็ได้ แต่ว่าไม่เคยนับ ถ้าถามว่าเท่าไรแต่ก็ตอบไม่ถูก เยอะเหลือเกิน คนธรรมดาๆ หน้าตาซีดเซียว แสดงถึงความเป็นทุกข์ยืนอยู่สะพรั่งคล้ายกับกองทัพใหญ่

แต่ในจำนวนนั้นก็มีคนรูปร่างใหญ่ๆ สูงกว่าคนพวกนั้น พวกที่ยืนอยู่ก่อนอย่างสูงสุดก็เลยเอวนิดหนึ่ง คนตัวใหญ่ๆ ถือหอก ถือง้าว ถืออาวุธเดินอยู่เกลื่อนกลาดเยอะ

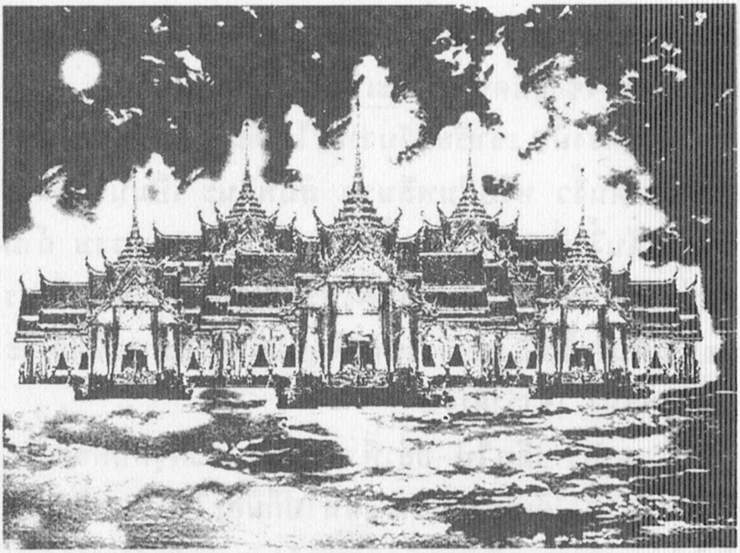

แยะ ควบคุมคนพวกนั้น พวกที่ถือสรรพาวุธพวกนี้ เป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช คือ เป็นผู้ควบคุมกรรม

ตอนนี้ยังไม่ถึงแดนนรก อย่าลืมว่าแดนที่พระยายมอยู่นั่นไม่ใช่แดนนรกจริงๆ คือว่าอยู่ใกล้กับแดนนรก เป็นเขตของเทวดา เรียกว่าเป็นเขตของชั้นจาตุมหาราช

ทีนี้ มองไปอีกทีหนึ่งอยู่ในกลุ่มคนทั่วไป เห็นอาคารใหญ่ ๓ หลัง หลังกลางใหญ่มาก ในที่นั้นเป็นบัลลังก์ คือเป็นสถานที่ชำระความ ที่ตัดสินของพระยายม แล้วก็มองเลยนั่นออกไป ออกไปทางด้านทิศตะวันออกก็ดี ตะวันออกเฉียงเหนือก็ดี จะเห็นทะเลเพลิง มีเปลวไฟ มีกระแสไฟพวยพุ่งขึ้นจับท้องฟ้า กว้างใหญ่ไพศาลมาก หาที่สุดมิได้ นั่น

คือ แดนนรกขุมใหญ่

นรกแต่ละขุมเราจะไม่พูดกัน ถึงไฟก็จงรู้ว่ามีไฟเป็นปกติ นรกขุมใหญ่ที่ไม่มีไฟไม่มี นี่เป็นตัวยืนนะ หรือเรียกว่าเป็นไก่รองบ่อน นรกแต่ละขุมน่ะ มีไฟเป็นไก่รองบ่อน พอเข้าไปแล้วก็ถูกไฟไหม้ ไฟนี้มีความร้อนแรงมาก แรงกว่าไฟในเมืองมนุษย์หลายแสนเท่า เรียกว่าไฟนี้แรงกว่าในเมืองมนุษย์หลายแสน นับเป็นแสนๆ เท่า มีความร้อนมาก เห็นแล้วหรือยัง?

นี่เราพากันทัศนาจรนะ เที่ยวดูกัน เห็นแล้วละก็ย่องๆ เข้าไปดูซิว่า เวลานี้พระยายมท่านทำอะไร แล้วท่านทั้งหลายจะได้รู้จริยาของพระยายม ว่าความจริงพระยายมราชที่เรากล่าวว่าท่านดุร้ายนัก จับคนลงนรก จริงหรือไม่จริง? เวลานี้ยังไม่พูด ไปดูกันก่อน

เอ้า ค่อยๆ เดินมา ตามอาตมามา มีกลุ่มคนกลุ่มใหญ่ไปทางด้านทิศใต้ เดินตามขอบเฉียดชายเขา เขายาวเหยียดไม่รู้ว่ายาวถึงไหน เดินมานอกบริเวณแล้วเข้าไปในลานประเดี๋ยวเขาจะรู้ว่าคนนี้กินเหล้า คนนี้ฆ่าสัตว์ คนนี้ลักทรัพย์ คนนี้ประพฤติผิดในกาม คนนี้เคยโกหกมดเท็จให้เขารู้ ดีไม่ดี เขาจะจับให้อยู่เสียเลยนะ ระวังเถอะ

อ้าวเวลาที่มาเที่ยวเมืองนรกนี่ โยมจ่าพัว ชระเอมมาด้วยหรือเปล่า ถ้ามาละก็ มองดูให้ดีนะ เจ้าของตำรา มองดูให้ดี เดินหลีกเขา ประเดี๋ยวเขาจะจำเรื่องเก่าๆ ได้ เขา

จะเอาไว้เสียเลยจะลำบาก

เอ้า มาด้วยกัน เดินหลีกเขามาแล้ว เป็นเวลาพอสมควร ตรงนี้เป็นที่ว่างมีกลุ่มคนมาก ทางตรงด้านขวามือเป็นเขา ด้านซ้ายมือเป็นที่โล่ง มีทางใหญ่ มีอาคาร ๓ หลัง

เอ้า ทุกคนซ้ายหัน หันหน้าไปทางซ้ายมือ มุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วก็เดินตามทาง ตามอาตมามา พอเดินเข้ามาแล้วนะ ค่อยๆ ย่องนะ อย่าเดินดังนักประเดี๋ยวผีจะตกใจ เดินเข้ามาๆ นี่ใกล้จะถึงแล้ว

อาคาร ๒ หลังทางซ้าย ทางขวาเป็นอาคารขนาดย่อมเป็นที่พักของพระยายมหลังหนึ่ง ทางด้านซ้ายมือมีความสวยสดงดงามมาก แพรวพราววิจิตรตระการตา เป็นวิมานทองคำมีเครื่องเพชรประดับแพรวพราว แล้วมีดงหญ้าเป็นที่ราบรื่นแล้วมีต้นไม้ดอก มีดงหญ้าเป็นแก้วประกายแพรวพราวสวยงามจริงๆ ดูคนในขอบเขตของวิมานของพระยายม ไม่เห็นแต่งตัวเป็นสัตว์นรก แต่งตัวเป็นเทวดา เป็นพรหมกันทั้งนั้น ผู้หญิงก็สวย ผู้ชายก็สวย หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส

มองไปด้านทางขวามือก็เป็นวิมานสวย ลดหย่อนลงไปหน่อยหนึ่งเป็นที่อยู่ของ เรียกว่า เจ้านายชั้นผู้ใหญ่รองพระยายมลงไป ที่เราเรียกว่า **นายบัญชี** นี่เขาก็มีวิมานสวยเหมือนกัน

ตรงไปข้างหน้าที่เราเดินมานี่เป็นสำนักของพระยายมเป็นอาคารที่มีความสวยสดงดงามมากใหญ่ตระการตา แต่ทว่า

คนที่มีบาป ลงมามองไม่เห็นความสวยสดงดงาม เพราะกรรมชั่วมันปิดตา คนดีเท่านั้น คนที่มีบุญเท่านั้น ที่จะมองเห็นสวย

เอาละ เดินเข้าไปอีกนิด ใกล้จะถึงแล้วมีบันไดข้างหน้า ระวังให้ดี ขึ้นให้ดี ประเดี๋ยวจะหล่นบันไดพลัดตกหกคะเมนไป นายนิริยบาลจะเชิญลงนรกไปเสียเลย ลำบากพวกเราทุกคนที่มานี่น่ะ มีทุนอยู่แล้วนะ บารมีสำหรับที่จะลงนรกมีอยู่ด้วยกันทุกคน ระวังๆ ตัวไว้ จะเผลอ

ขึ้นบันไดมาแล้วเป็นชานใหญ่ มองเข้าไปมีม่าน ข้างนอกเป็นม่านสีดำ ผ่านม่านสีดำเข้าไป มีเจ้าหน้าที่รูดม่านให้ เขายืนอยู่ทางด้านซ้ายมือ แล้วก็ขวามือ ๒ คน ผ่านม่านสีดำเข้าไป

คราวนี้ พบม่านสีแดงแล้วมีประกายเป็นทองและเงินแน่ะ เส้นด้ายเป็นทองและเงินแต่พื้นแดง พอเจ้าหน้าที่สองคนทางซ้ายและขวารูดม่านให้ ผ่านม่านเข้าไปอีก อันนี้เป็นม่านทองคำล้วนๆ เข้าไปม่านที่ ๓ แล้ว ผ่านม่านเข้าไปอีก อันนี้เป็นม่านแก้วมณี ผ่านเข้าไปอีก อีคราวนี้ไม่มีม่านแล้ว ตรงนี้ไม่มีม่าน เป็นเก้าอี้แก้วมณีแพรวพราวไปหมด ตั้งเข้าไว้ ตั้งอยู่ทางด้านขวามือ

เห็นไหม นี่เป็นที่สำหรับนั่งคุยกัน นั่งชมพระยายมตัดสินความ แต่พวกสัตว์นรกหรือคนที่เชิญมายืนเกลื่อนๆ น่ะ เขาเข้าไปอีกทางหนึ่งเป็นทางต่ำราบ ไม่ผ่านม่านสีสวยๆ

ไม่ผ่านพื้น มีแต่ม่านสีดำ เวลาเข้าไปก็มีคนคุมเข้าไป

ประเดี๋ยวก่อน พวกเราทุกคนตามอาตมามา ไปนั่งที่เก้าอี้กัน ไม่ต้องเกรงใจ ในนั้นมีเทวดาสำหรับรับแขกอยู่ห้องหนึ่ง (ความจริงหลายห้อง) แต่งตัวสวยมาก มีเครื่องประดับมีพื้นสีทอง และมีเครื่องประดับเป็นสีขาว ยิ้มแย้มแจ่มใส ยกมือไหว้และคนทุกคน ถือว่าคนที่จะไปนั่นมีความดี

เอ..ที่เล่าให้ฟังนี้ ไปจริงๆ หรือเปล่า? เปล่าหรอกนะ ไม่ได้ไปเอง ดูหนังสือมาเล่าให้ฟัง แล้วก็เอามาจากไหนเล่า มีเทวดา เทวดาน่ะ ก็บอกว่าอ่านหนังสือซิ หนังสือเขาเขียนไว้ยังงั้นนี่ ถ้าถามว่าเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็บอกแล้วบอกว่าเวลาฟังแล้ว อย่าเพิ่งเชื่อ แล้วก็อย่าเพิ่งปฏิเสธ ไม่ว่าอะไรก็ตาม เมื่อฟังแล้วเชื่อเลยก็ไม่ดี เราไม่ใช้ปัญญาเป็นเครื่องพิจารณา หรือว่ายังไม่เห็น ยังไม่ถึง เราปฏิเสธมันก็ไม่ดีเหมือนกัน

เป็นอันว่า ไม่ดีทั้งสองอย่าง ในตอนนี้ก็ขอให้ท่านทั้งหลายรับฟังไว้ก่อน แล้วก็อย่าเพิ่งเชื่อ อย่าเพิ่งปฏิเสธ

เป็นอันว่า วันนี้ เรามาเห็นเทวดาสวยกัน วันนี้เราได้นั่งเก้าอี้แก้วมณี หันหลังไปทางด้านทิศตะวันออก หันหน้าไปทางด้านทิศตะวันตก มองไปอีกทางทีทางขวามือโต๊ะกลาง คือ **พระยายม** โต๊ะด้านหน้าของเรา พระยายมนี่หันหน้าไปทางทิศใต้

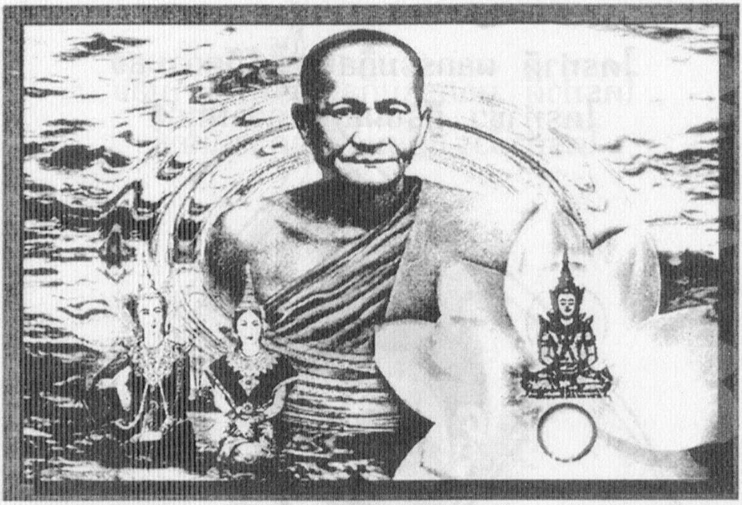

ซ้ายมือของพระยายมราช เป็นนายบัญชีใหญ่

โต๊ะขวามือของพระยายมราช เป็นหัวหน้าเทวดาที่มารับคน

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธศาสนิกชน จะมองดูอะไรต่อไป จะฟังพระยายมท่านพูดอะไรก็ฟังไม่ได้เสียแล้ว เดี๋ยวพันจ่าอากาศเอกกฤษณ์ บำรุงพงศ์ แกจะนั่งค้อนเอา เพราะเขาว่า แกเป็นหัวหน้าสถานี

เวลานี้ ก็หมดเวลาเสียแล้วนี่ ไว้วันพุธหน้าฟังกันใหม่ สำหรับวันนี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแก่บรรดาท่านศาสนิกชนที่รับฟังทุกท่าน สวัสดี

☆☆☆☆☆

ใครทำดี ผลกรรมก็สนองให้มีความสุข
ใครทำชั่ว ก็รับผลเป็นความทุกข์

..กมฺมุนาวตฺตติโลโก..

"สัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปตามกรรม"

การพิจารณาโทษ ของพระยายม

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และพระคุณเจ้าที่เคารพ เมื่อวันพุธก่อน กระผมได้นำท่านพุทธศาสนิกชน และบรรดาพระคุณเจ้าที่เคารพ ไปนั่งพักอยู่ที่สำนักของพระยายม แล้วก็กำลังนั่งที่เก้าอี้แก้วมณี

อันนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท และพระคุณเจ้าอาจจะสงสัยว่า สำนักของพระยายมสำนักนี้ ถ้าเราอ่านตามหนังสือไตรภูมิจะรู้สึกว่า เป็นสำนักที่เต็มไปด้วยความโหดร้ายทารุณ มีแต่บุคคลที่น่ากลัว หน้าตาถมึงทึงด้วยประการทั้งปวง แม้แต่พระยายมเองก็เหมือนกัน นักแสดงโทรทัศน์ทำเขาให้พระยายมเสียสองเขา แสดงว่าพระยายมมีเขา และมีสภาพดุร้าย

สำหรับคนของพระยายมก็เหมือนกัน ที่เรียกกันว่ายมทูต อันนี้ เขามีสัญญลักษณ์ มีหัวกะโหลกไขว้ และมีหัวกะโหลกเป็นสัญญลักษณ์ อันไม่จริง

ความจริงคนที่เขียนอย่างนั้น เป็นการวาดภาพเอาเอง

คล้ายๆ กับว่าการเขียนรูปของโจร โจรผู้ร้ายเขามักจะเขียนหน้าตาถมึงทึงน่ากลัว มีหนวดเคราารุงรัง แต่โดยที่แท้แล้วโจรจริงๆ มีรูปร่างหน้าตาสะสวยยิ่งกว่าเราเสียอีก

นี่แหละบรรดาท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และบรรดาพระคุณเจ้าที่เคารพที่รับฟัง ความจริงไม่ตรงกัน คือถ้าหากมาฟังจากพระที่ท่านท่องเที่ยวในเมืองนรกได้ ท่านบอกว่า จะมีอาการเป็น ๒ อย่าง ด้วยกัน การเห็นในระยะแรกถ้ากำลังฌานของเราดี แต่ว่าวิปัสสนาญาณไม่ดี จะเห็นคนในที่นั้น หน้าตาไม่สะสวยไม่งดงาม มีหน้าตาน่ากลัว

แต่มาถึงขั้นวิปัสสนาญาณดีแล้ว เรียกว่า วิปัสสนาญาณเข้าขั้น เข้าระดับที่ไม่ถอยหลังลงมา มีอารมณ์แจ่มใสตัดอุปาทานได้เด็ดขาด อันนี้จะเห็นสำนักของพระยายมอีกสภาพหนึ่ง คือ เป็นสภาพที่เต็มไปด้วยความสวยสดงดงาม

นี่ เรื่องของตาก็มีความสำคัญมาก ถ้าคุณตามัวเห็นของสวยก็มัวไปด้วย ส่วนคนเห็นตาดีก็เห็นได้ตามความเป็นจริง นี่ว่ากันถึงตาเนื้อ ตาเนื้อมีสภาพฉันใด ตาใจก็เหมือนกันนะ พระคุณเจ้าที่เคารพ ตาใจนี่มีความสำคัญมาก โดยมากมักจะยึดตาฌาน ตาเนื้อหรือความรู้สึก คือ มีความนึกคิดไว้ก่อนว่า สภาพของสวรรค์ เป็นยังงั้น นี่ความไม่ตรงกันระหว่างตากับความเป็นจริงมันมีอยู่ แล้วอารมณ์ของจิตก็เหมือนกัน ถ้าจิตของบุคคลใดมีอุปาทานอยู่ อันนั้นจะเห็นของจริงไม่ได้ เอาละ เรื่องนี้ขอผ่านไป เพราะเป็นหลักวิชา

น่าเบื่อ

เป็นอันว่า เวลานี้ท่านพุทธศาสนิกชน และพระคุณเจ้าที่กำลังติดตามรายการทัศนาจรนรก กำลังนั่งอยู่ที่เก้าอี้แก้วมณี เห็นหรือไม่เห็น? เห็นหรือยัง? ถ้าไม่เห็นก็นึกเห็นเอาก็แล้วกัน เพราะความจริงไม่ได้พาไปจริงๆ เป็นการเล่าสู่กันฟัง

ท่านทั้งหลายฟังไว้ แล้วโดยเฉพาะอย่างยิ่งนักปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติถึงแล้วจะได้ไม่สงสัยว่า สภาพของสำนักของพระยายมเป็นยังไง เวลาที่เราได้ฌานโลกีย์อย่างต่ำ หรือว่าฌานโลกีย์อย่างสูง เราเห็นสภาพเป็นยังไง มัวๆ เหมือนกับบ้านธรรมดา หน้าตาในสำนักนั้นเหมือนคนธรรมดา

ตานี้ พระที่ท่านได้อภิญญาด้วย แล้วก็ได้อรหัตผล ว่ากันยังงี้ก็แล้วกัน ได้อรหัตผลด้วย แล้วก็ทรงอภิญญาด้วย บอกว่าไม่ใช่ยังงั้น ความจริงพระยายมมีความสวยสดงดงาม มีวิมานเป็นที่อยู่ บางท่านย่องเขียนเอาไว้ว่า พระยายมเป็นเวมานิกเปรต เป็นเปรตจำพวกหนึ่งที่อยู่วิมาน ว่าเข้าไปนั่นนี่ไม่ใช่พระอรหันต์ว่านะ คนกินเหล้าเขียนหนังสือให้ชาวบ้านอ่าน เขาเขียนยังงั้น เขาเลยเอาอารมณ์เหล้ามาเขียน เป็นอันว่า เวลานี้ท่านนั่งอยู่ในสำนักของพระยายมแล้ว

มองดูไปข้างหน้า หันหน้าไปทางทิศตะวันตกนะ เรานั่งทางด้านทิศตะวันออก บริเวณอาคารหลังใหญ่ ภายในเป็นห้องโถงใหญ่ มองเห็นหรือไม่เห็น ไม่เห็นก็นึกตามไปก็แล้ว

กัน เป็นห้องโถงใหญ่ มีทางเข้าอีกด้านหนึ่ง ทางเดียวกับที่พามา แต่ว่าเป็นประตูที่ ๒ เข้ามาทางพื้นราบเรียบ แล้วในบริเวณนั้นตอนกลางๆ ตรงประตูเข้า เข้ามาพอดี มีบัลลังก์สำหรับนั่ง มีพระยายมนั่งคอยพิพากษาโทษสัตว์ คำว่าสัตว์ในที่นี้ก็หมายถึงคนที่ลงไปในนรก ที่เขามาเชิญตัวไป มีบัลลังก์ตั้งอยู่ตรงกลาง

ด้านหน้าของพระยายม เบื้องขวามีเทวดท่านหนึ่งนั่งอยู่ มีเครื่องทรงพื้นสีแดง เครื่องทรงประดับไปด้วยแก้วมณีแพรวพราว สวยงาม หน้าตาสดชื่น

โต๊ะอีกโต๊ะหนึ่ง อยู่เบื้องซ้ายของพระยายม มีนายบัญชีใหญ่นั่งอยู่ ถือบัญชี แต่งเครื่องทรงมีพื้นเป็นสีเหลืองแล้วก็เครื่องทรง ที่เสื้อกางเกงก็ประดับไปด้วยแก้วมณี

พระยายมเองก็เหมือนกัน มีเครื่องทรงเป็นพื้นสีเหลืองเป็นทอง แล้วก็มีเครื่องประดับไปด้วยแก้วมณี

ความจริงพระยายมก็ดี เทวดาคนที่เป็นหัวหน้าใหญ่ฝ่ายติดตามคนที่ตายก็ดี นายบัญชีก็ดี มีความสวยสดงดงามหน้าตาอิ่มเอิบ สวยงาม มีอารมณ์ยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่มีใครหน้าบึ้งขึงจอ ไม่มีอาการดุร้าย ความโหดร้ายใดๆ ไม่ปรากฏเลยในริ้วรอยของหน้าท่าน

อันนี้เรามาดูกันต่อไป ว่าพระยายมท่านจะทำยังไงโน่น บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน สำนักนี้ไม่มีเวลาว่างในการชำระความ เห็นไหม ข้างหน้านั่นใครตัวใหญ่ๆ ในมือ

ถืออาวุธ นำคนเข้ามาประมาณสัก ๕-๖ คน ทุกคนที่เดินติดตามเข้ามาหน้าซีดเซียว คล้ายๆ กับว่าจะถูกพิพากษาลงโทษอย่างหนักเพราะกฎของกรรม

เมื่อเข้ามาถึงภายในแล้ว ทุกคนก็นั่งแสดงความเคารพแด่พระยายม พระยายมท่านก็หันไปถามนายบัญชีว่า คนนี้มีโทษอะไรบ้างในการทำความผิดในสมัยที่เป็นมนุษย์ นายบัญชีก็เปิดบัญชีดู แล้วก็รายงานความผิด คือ การทำความชั่วในสมัยที่เป็นมนุษย์ของคนนั้น แล้วพระยายมก็ถามเขาว่าทำความชั่วอย่างนั้นจริงไหม

เรื่องของเมืองผี เวลาเขาชำระคดี ไม่ต้องหาพยาน ผีไม่สับปลับเหมือนคน คนเรานี่หน้าตาดีๆ นะ แต่ความจริง ความจริงใจนี่นะอาจจะหาไม่ได้สำหรับคนที่มีหน้าตาสวยแล้วก็มีฐานะดี แต่เมืองผีไม่เป็นยังงั้น เมืองผีไม่มีอะไรโกหกกัน เมืองผีไม่มีอะไรปกปิดกัน สิ่งใดจริงเขาก็รับว่าจริง สิ่งใดไม่จริงเขาก็รับว่าไม่จริง

สมมติว่า ท่านพระยายมถามถึงความโหดร้ายต่างๆ ต้องรับทุกอย่าง เรื่องนั้นจริงเจ้าค่ะ เรื่องจริง จริงขอรับ รับจริงหมดทุกข้อ เรียกว่าความผิดที่ปรากฏในบัญชีนี่รับหมดทุกข้อ ไม่มีการปฏิเสธ แล้วคราวนี้พระยายมจะทำยังไง เมื่อจำเลยสารภาพโทษ ก็สั่งจำคุกลดกึ่งหนึ่งตามอำนาจของศาลในเมืองมนุษย์ยังงั้นรึ?

ความจริงยังก่อน ท่านพุทธศาสนิกชน ท่านจะเห็น

น้ำใจของพระยายมกันตอนนี้ ฟังให้ดีนะ ฟังกันไว้ แล้วก็จำกันไว้ รู้ตามความเป็นจริง

ในเมื่อคนใดก็ตามที่เข้าไปในสำนักของพระยายม เมื่อนายบัญชีกล่าวโทษโจทย์ตามความผิดที่แล้วมา เมื่อจบลงไปแล้ว แล้วก็สัตว์นรก คือ คนที่ตายไปแล้วรับไปตามความเป็นจริง ตอนนี้พระยายมยังไม่สั่งตัดสิน ยังไม่ลงโทษตามกฎของนรก กลับย้อนถามถึงความดี ว่าท่านเคยอยู่ในเมืองมนุษย์น่ะ

เคยให้ทานไหม?

เคยรักษาศีลไหม?

เคยไปฟังเทศน์ไหม?

เคยเจริญสมถกรรมฐานบ้างไหม?

ความจริงท่านถามยาว ถามทีละข้อๆ

สมมติว่า เคยให้ทานแก่สัตว์เดียรัจฉานบ้างไหม? เคยให้ทานแก่คนยากจนเข็ญใจบ้างไหม? เคยช่วยสงเคราะห์ทำกิจการงานต่างๆ กับเพื่อนบ้านใกล้เรือนเคียงบ้างไหม? เคยทำงานเป็นส่วนสาธารณประโยชน์บ้างไหม? เคยช่วยเขาสร้างวัดสร้างวาอารามบ้างไหม? ใครเขาไปบอกบุญเรี่ยไร เคยทำบุญมาบ้างไหม? เคยรักษาศีลบ้างไหม? เคยฟังเทศน์ไหม? เคยเจริญสมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน เคยบูชาพระ เคยไหว้พระ เคยไหว้พ่อไหว้แม่ด้วยความเคารพบ้างไหม? อย่างนี้เป็นต้น

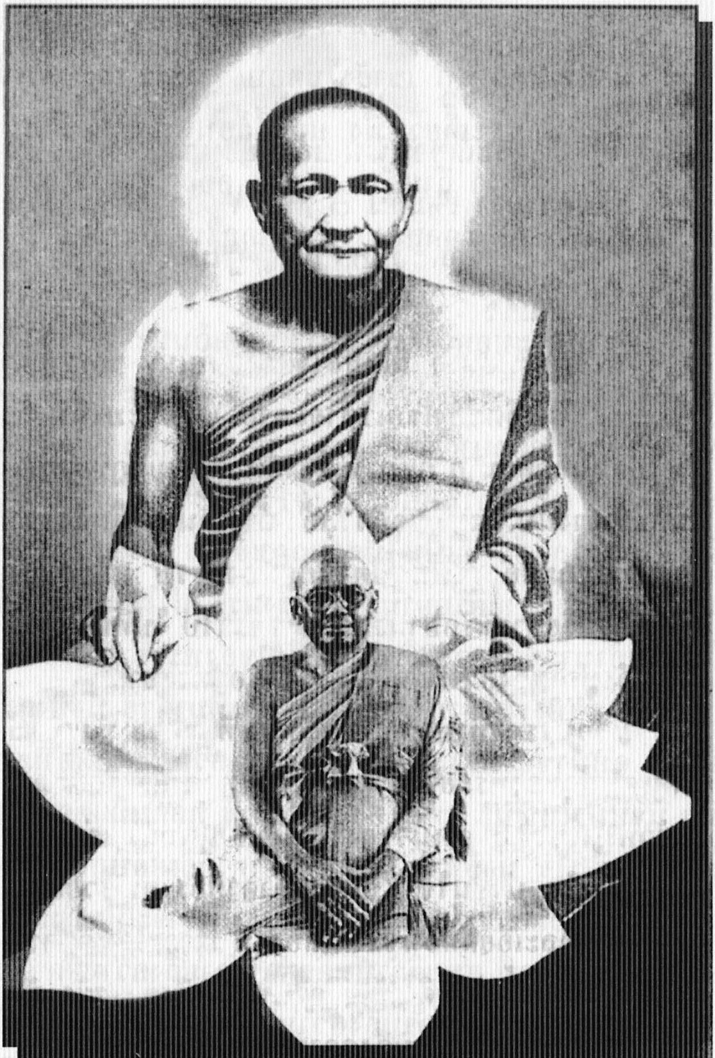

เรียกว่าความดีทุกอย่างที่จัดว่าเป็นบุญที่พระพุทธเจ้าทรงสอน พระยายมนำหัวข้อมาถามนำ ถ้าถามแล้ว คนที่ตายไปนั้นเรียกว่าสัตว์นรก เขายังไม่ตอบ เขายังนิ่งอยู่ ท่านก็ปล่อยให้คิดสักประเดี๋ยวหนึ่ง แล้วก็ย้อนถามขึ้นต้นใหม่

รวมความว่า ถามกัน ๓ รอบ ค่อยๆ ถามจี้จุดทีละจุด แต่ว่าท่านคนใดที่ถูกสอบสวนปรากฏไม่มีเลย นึกไม่ออก เมื่อนึกไม่ออกแล้ว

ท่านก็จะบอกว่า นี่..เสียใจเหลือเกินนะ ที่ความดีที่ทำไว้นึกไม่ถึง จิตของเธอเวลาจะตาย เวลาจะมาที่นี่ จิตน้อมไปส่วนอกุศลมาก ก็เห็นจะต้องเป็นไปตามกฎของกรรม ท่านก็ว่าอย่างนั้น ท่านก็บอกว่า เอ้า ถ้ายังงั้น ถ้านึกถึงความดีที่ทำไม่ได้ละก้อ ก็เป็นไปตามกฎของกรรม แล้วต่อจากนั้นไปนายนิริยบาลผีรักษานรกก็นำลงนรกไป ไปที่ทะเลเพลิง ไปตามอำนาจของความผิด นี่ดูจริยาของพระยายม

แล้วบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนที่มาด้วย นั่งฟังแล้วก็นั่งดู ดูหน้าของพระยายม ดูหน้าของเทวดาฝ่ายติดตามคน คือ หัวหน้าใหญ่นะ ดูหน้าของนายบัญชี ทุกคนมีแต่อารมณ์ยิ้มระรื่นชื่นใจ น่าชื่นใจ รูปร่างหน้าตาก็อิ่มเอิบสวยสดงดงาม มีผิวเนื้อละเอียดค่อนข้างเหลือง นี่ เราจะเห็นถึงความดุร้ายได้ยังไง ตานี้ สมมติว่าบังเอิญที่เขาถามถึงความผิด สัตว์นรกรับหมด แต่ว่ามาถามถึงความดี พอถามถึงความดีเข้าบังเอิญสัตว์นรกคนใดคนหนึ่งก็ตาม นึกถึงความดีอย่างใด

อย่างหนึ่งได้

สมมติว่าเขาถามถึงว่า เคยปล่อยสัตว์ที่มันจะถึงแก่ความตายบ้างไหม? ให้มันรอดจากความตาย

ถ้าคนนั้นนึกขึ้นมาได้ว่า เคยปล่อยคำเดียวเท่านี้แหละ โทษกรรมใหญ่ๆ ที่เคยทำมาแล้วทั้งหมด พระยายมบอกว่างดไว้ก่อน ขอให้งดไว้ก่อน นี่ ความดีของเขายังมีอยู่ ให้ไปรับผลของความดีก่อน เห็นไหม? น้ำใจของพระยายม น้ำใจของเจ้าหน้าที่ในสำนักของพระยายม ไม่ใช่น้ำใจของสัตว์นรก เป็นน้ำใจของพรหม

พระยายมก็ดี นายบัญชีก็ดี เทวดาผู้เป็นหัวหน้าติดตามคนก็ตาม มีน้ำใจเต็มไปด้วยพรหมวิหารสี่

ฉะนั้น สำนักของพระยายมนี้จึงไม่มีใครรูปร่างน่าเกลียดน่ากลัว คนที่ทรงพรหมวิหารสี่ มีเมตตาเป็นปเรจาริก คือ หน้าคอยยิ้มเสมอ อารมณ์สดชื่น แล้วน้ำใจก็สดชื่น แล้วจะมีอะไรเป็นที่น่าเกลียดน่ากลัวไม่มี หนังสือเขาเขียนผิดไปเองต่างหาก เขาเข้าใจพลาดไป คิดว่าสำนักของพระยายมมีแต่คนโหดร้าย

คราวนี้จะขอนำเอาเรื่องราวของผู้ที่ตายแล้ว กลับฟื้นขึ้นมา มาเล่าให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง ท่านผู้นี้ชื่ออะไรจำไม่ได้เสียแล้ว อ่านหนังสือของท่านมาหลายปี นึกชื่อไม่ออก

ท่านเขียนไว้ในหนังสือบอกว่า ท่านอุปสมบทเป็นพระอยู่ที่วัดราชประดิษฐ์ ที่กรุงเทพฯ ท่านบอกชื่อเสียงเสร็จ

ท่านรับรองว่าการพูดของท่านเป็นความจริง

ในหนังสือของท่านเล่าไว้ว่า ในสมัยที่ท่านเป็นเด็ก อายุ ๑๖-๑๗ ปี ท่านเป็นนักล่าสัตว์ แต่ว่าล่าสัตว์ตามท้องนานะ ไม่ใช่ล่าสัตว์ในบ้าน ชอบยิงนกกระจาบ นกกระจาบนี่ยิงมาได้เป็นกระบุงๆ (ไม่ใช่วันเดียว คิดหลายวันรวมกัน) แล้วก็มาคราวหนึ่ง เจ้าไก่ตัวหนึ่งมันเป็นไก่อยู่ที่บ้าน มันซนนัก ท่านก็จับมันเชือดคอจะแกง เมื่อเวลาที่เชือดคอแล้วเข้าใจว่ามันตายก็วางลงไป มันก็วิ่งหนีไปอีก ท่านก็เลยจับมันมาเชือดเป็นวาระที่ ๒ เชือดเสียขาดเลยตาย

ต่อมา ท่านเกิดปวดฟันไม่สบาย ตั้งใจว่าจะไปหาหมอถอนฟัน แต่ก็ยังไม่ได้ไป เวลาปวดอยู่นั้น พี่สาวเอายาอะไรกอเอี๊ยะหรืออะไรไม่ทราบ มาแปะให้บรรเทาความปวด ท่านก็นอนลงไป ประเดี๋ยวความปวดมันก็คลายตัว หลับไป มีความรู้สึกเคลิ้ม คล้ายๆ กับหลับ แต่ความจริงไม่ได้หลับ พอมีความรู้สึกอีกทีหนึ่ง ปรากฏว่าเป็นตัวที่ ๒ ขึ้นมา

มองเห็นตัวเดิมนอนอยู่ เห็นตัวที่ ๒ ยืนอยู่ แต่สภาพร่างกายเป็นสภาพเดิม เห็นคนนุ่งแดง ใส่แดง ใส่เสื้อแดงนุ่งกางเกงแดง มีอยู่ ๔ คน บอกว่าไปด้วยกัน ฉันมารับนี่แสดงว่าตายแล้ว เขาว่า ฉันมารับ เธอไปกับฉัน ท่านก็เดินตามไปอย่างคนว่าง่าย พอไปถึงสำนักของพระยายม ปรากฏว่ามีนกฝูงใหญ่บินอยู่ในที่นั้น

พอเขานำเข้าไปในสำนักของพระยายม นายบัญชีก็

เปิดบัญชีขึ้นมา ประกาศความชั่วของท่านทั้งหมด ที่ทำในสมัยยังมีชีวิตอยู่เป็นมนุษย์

ไอ้ตอนต้นๆ ท่านยอมรับทุกอย่างว่าเป็นความจริง แล้วตอนท้ายท่านบอกว่าไม่จริง พอบอกว่าไม่จริงเท่านั้นแหละ

พระยายมก็เอะใจ ถามว่า ตรวจดูซิว่าคนที่ให้ไปเอามาน่ะเป็นใครกันแน่ ทำไมถึงไม่ตรงกับบัญชี เขาก็ถามชื่อท่าน ถามนามสกุลท่าน ท่านบอกชื่อและนามสกุล

พระยายมก็บอกว่า ผิดตัวแล้ว นามสกุลไม่ใช่อย่างนี้ อายุ ๑๗ ปี เหมือนกัน ชื่อเดียวกัน แต่คนละนามสกุล ท่านให้นายบัญชีตรวจตำบลบ้าน กลายเป็นคนละจังหวัดไป ท่านอยู่จังหวัดเพชรบุรีนะ แต่คนที่ให้ไปเอามานั้น เป็นคนจังหวัดราชบุรี มันลงบุรีๆ เหมือนกัน

นี่ แสดงว่าผีที่มานำตัวนี่ ก็ห่วยๆ เหมือนกัน ไม่แน่นัก อาจจับผิดตัวได้ แล้วขณะที่เข้าไปใหม่ๆ ท่านบอกว่า ไอ้นกกระจาบมันก็ไปรายงานเป็นพยาน บอกว่าไอ้เจ้านี่มันโหดร้ายเหลือเกิน มันยิงพวกข้าพเจ้าตายเป็นเบือไปหมด

พระยายมก็บอกว่า ทราบแล้ว เจ้าไก่ก็เหมือนกัน มันเข้าไปรายงานว่า เจ้านี่โหดร้ายมาก มันฆ่าข้าพเจ้า ๒ ครั้ง ๒ หน พระยายมก็บอกว่า ทราบแล้ว ในขณะที่เขารายงานอยู่ แล้วก็สอบถามกันอยู่ และเจ้าไก่กับนกกระจาบถอยออกไปแล้ว

ทีนี้ เมื่อพระยายมถามว่า เจ้าทำแบบนี้ นี่ควรลงโทษ

อย่างหนัก แล้วความชั่วมีมาก ถึงแม้ว่าจะผิดตัวก็ตาม แต่ก็เป็นการดีแล้วที่ไม่ต้องตามบ่อยๆ ท่านว่ายังงั้น เอาเสียเลยเป็นไง ลงโทษกันตามกฎของกรรมเลยเป็นไง ท่านบอกท่านก็นิ่ง ไม่มีอะไรจะเถียงเขา

ในที่สุด นายนิริยบาลก็ทำท่าจะรับตัวท่านจะเอาไปลงนรก นำไปลงนรก แต่ขณะที่เดินก้าวออกมานั่นเอง ปรากฏว่าได้ยินเสียงเบื้องหลัง บอกช้าก่อนๆ ความดีของเขายังมีอยู่ ยังไม่ควรจะได้รับโทษ ท่านก็เลยเหลียวหลังไปดู เห็นเต่าตัวหนึ่ง คลานตุบตับๆ ขึ้นมาทางด้านหลัง พระยายมก็เลยเรียกให้กลับมาใหม่ บอกว่า ประเดี๋ยวก่อน มีคนเขาประกาศว่าเจ้าเคยทำความดี

นี่ ความจริงในตอนต้น พระยายมก็ซักถามถึงความดีแล้วตามที่บอกมา แต่ทว่าท่านบอก ท่านเองก็นึกไม่ออกว่าเคยทำบุญสุนทานอะไรบ้าง มันนึกไม่ออกจริงๆ ตานี้เมื่อเต่าไปรายงานแบบนี้ ท่านก็หันหลังมา

พระยายมก็ถามเต่าว่า เขามีความดีอะไรไว้ พอที่จะเป็นหลักฐาน เจ้าเต่าก็รายงานว่า คนนี้น่ะเขามีความดี ความชั่วอย่างอื่นเขามีจริงแหล่ แต่ทว่าความดีที่มีสำหรับข้าพเจ้าก็มีอยู่

พระยายมจึงถามว่า เขาดีอะไร เจ้าเต่าก็รายงานบอกว่า เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เมื่อปีที่แล้วมีคนขี้เมามันจับข้าพเจ้าจะไปฆ่า เอาไปแกงทำกับแกล้มเหล้า คนนี้ได้ไปขอซื้อเข้า

ไว้ แล้วเอาข้าพเจ้าไปปล่อยให้รอดจากความตาย

พระยายมก็ถามว่า หลักฐานมีไหม? เจ้าเต่าก็บอกว่า มี เขายังเขียนชื่อของเขาไว้ที่หน้าอกของข้าพเจ้า พระยายมก็ให้เจ้าหน้าที่พลิกอกขึ้นดู ปรากฏว่า เป็นชื่อของพี่สาว

นายบัญชีก็ตรวจบัญชี พบพอดีเหมือนกัน ว่าเต่าตัวนี้รอดตาย เพราะชายคนนี้เป็นไวยาวัจมัย ช่วยซื้อ แต่ความจริงพี่สาวเป็นคนซื้อ แต่ว่านายคนนี้ เป็นคนนำเงินไปให้คนขี้เมา แล้วก็เป็นคนรับเต่าเอามาแล้วก็เขียนชื่อพี่สาวลงไป ในที่สุด ก็นำเต่าไปปล่อยด้วยมือของตนเอง

พระยายมก็หันมาถามท่านว่า เป็นความจริงตามนั้นไหม? ท่านก็เลยรับ

ตอนนี้นึกได้ว่าเป็นความจริง พระยายมก็เลยบอกว่า ความดียังมีอยู่นะ นี่ บังเอิญยังไม่ถึงอายุขัย ถ้าถึงอายุขัยแล้วจะปล่อยให้ไปสวรรค์ก่อน แต่นี่ยังไม่ถึงอายุขัยจงกลับไปที่เดิมก่อน แล้วต่อจากนี้ไป จงอย่าทำกรรมชั่ว

ท่านแนะนำมาว่า สัตว์สำคัญจงอย่าฆ่า มี

๑. ช้าง

๒. จระเข้

๓. เต่า แล้วก็

๔. อะไรไม่ทราบ

เพราะพวกนี้มีกรรมหนัก ไอ้ที่ว่า ๔ นั่นจำไม่ได้นะ อาตมาคนพูดจำไม่ได้ แล้วท่านก็บอกว่า ถึงแม้สัตว์เล็ก

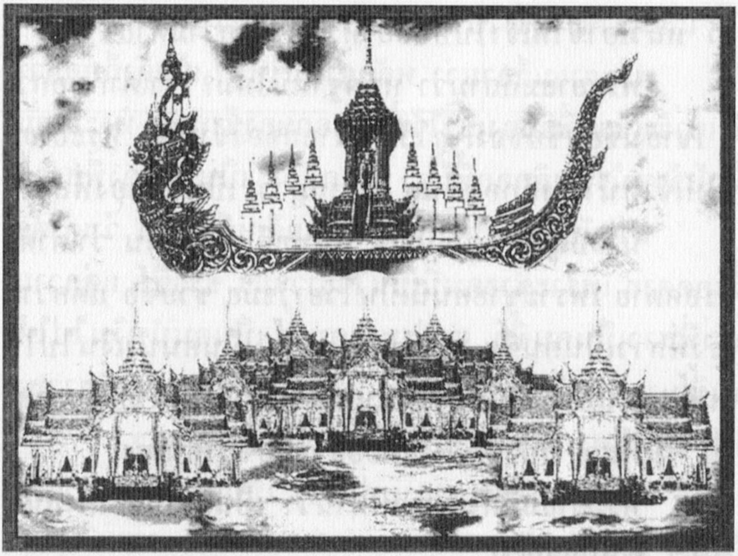

ก็เหมือนกัน ไม่ควรจะฆ่า

กลับไปแล้วควรจะรักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์ แล้วก็พยายามเจริญภาวนาเข้าไว้ ให้จิตน้อมเข้าไปในส่วนของกุศล เอาจิตนึกถึงส่วนกุศลไว้เป็นประจำ เวลาเขาจะนำมา จิตจะได้ระลึกถึงกุศลได้ จิตที่นึกถึงกุศลเป็นประจำน่ะ

บรรดาท่านพุทธบริษัทฟังแล้วอาจจะเข้าใจยาก เราจะไปนั่งนึกถึงสิ่งที่เราทำบุญทำทานทุกอย่างทุกประการ เราก็นึกไม่ออก บางทีเราก็นึกไม่ไหว เพราะมันมากด้วยกัน ก็นึกตามที่พระพุทธเจ้าสอนก็แล้วกัน

ในอนุสสติ ๑๐ ประการ มี **พุทธานุสสติ ธัมมานุสสติ สังฆานุสสติ** เป็นต้น คือว่านึกถึงความดีของ พระ

พุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วอะไรอีก ๑๐ ประการ ไปเปิดดูในคู่มือกรรมฐาน หรือว่าในวิสุทธิมรรคจึงจะเข้าใจ ในหลักสูตรของนักธรรมโทก็มี

เป็นอันว่า พระองค์นั้น สมัยนั้นไม่ใช่เป็นพระ พ้นจากการลงนรกไป เมื่อท่านทราบแล้ว เขาก็ปล่อยกลับที่เดิม กลับที่เดิมแล้วก็กลับเข้าร่างกายใหม่ ท่านบอกว่าอาการที่ปวดฟันมันก็หายไป

นี่ เป็นอันว่า เวลาที่เขาจะนำไปเขาทำให้ตายได้ คือเอาจิต เอาวิญญาณ ร่างภายในไปเสีย ไอ้ตัวสั่งงานที่ร่างกายไม่มี ร่างกายมันก็เหมือนท่อนไม้

เอาละ บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน และพระคุณเจ้าที่เคารพ นี่เรามานั่งฟังเรื่องราวของพระยายมกัน แล้วท่านทั้งหลายคิดไหมว่า พระยายมมันเป็นพวกของสัตว์นรก เป็นยังงั้นหรือเปล่า?

แต่ความจริงไม่ใช่ยังงั้นนะ พระยายมนี่เราฟังกันแล้วแล้วดูหน้าท่านซิ ท่านแสดงความสดชื่นบอกไม่ถูก ยิ้มแย้มแจ่มใสตลอดเวลา ที่เขาบอกว่าพระยายามีเขา เห็นไหม? เห็นเขาพระยายมไหม? ไม่มี หวีผมออกแปร้ หน้าตาสะสวย

แต่นี่ว่ากันตามจิตของพระอรหันต์นะ พระที่ท่านได้ปฏิสัมภิทาญาณ และพระอรหันต์ด้วย หรือว่าได้อภิญญาและเป็นพระอรหันต์ด้วย ท่านเห็นมาตามนั้น แต่บางคนที่ลงไปอาศัยที่กรรมมีมาก ความดียังไม่แจ่มใส อาการจิตที่เป็นทิพย์

ยังน้อยเกินไป ก็จะเห็นบางคนในสำนักพระยายมนี่น่ากลัว พระยายมบางทีท่านนั่งอ้วนพลุ้ย แล้วนายนิริยบาลก็ดี หรือเทวดาประจำสำนักก็ดี นายบัญชีก็ดี จะรู้สึกว่าไม่สะสวย นั่นเรียกว่าตาหรือใจยังมีกิเลสอยู่มาก เหมือนคนตาฝ้าตามัว มองเห็นอะไรไม่ถนัดนัก

ตานี้ เรามาว่ากันต่อไป ในเมื่อพระยายมมีหน้าที่อย่างนี้ แล้วก็อยากจะถามว่าพระยายมเป็นพวกนรก หรือเป็นพวกสวรรค์

อันนี้ เราก็ดูการแต่งตัว ดูซิ สำนักของพระยายมเป็นวิมานแพรวพราวไปด้วยแก้วและทอง แม้แต่ม่านที่กั้นชั้นในก็เป็นม่านแก้วมณี ม่านที่กั้นรองลงมาก็เป็นม่านทองคำ ม่านที่สามออกมาก็เป็นม่านเส้นเงินและเส้นทอง ม่านภายนอกเป็นม่านสีแดงนี่ แล้วก็ม่านภายนอกสุดเป็นม่านสีดำ เห็นไหม? ไม่เหมือนกัน ที่ไม่เหมือนกันอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะว่าข้างนอกก็ปล่อยให้มัวๆ ไป

ถ้าหากว่าเราจะมองๆ ดูพวกนายนิริยบาลที่มาคอยรับคน คนที่แต่งตัวใหญ่ๆ ถืออาวุธนั่นแหละ รูปร่างหน้าตาไม่สะสวย หาความสวยไม่ได้เลย มีแต่ความน่ากลัว แกพูดก็ไม่ค่อยเป็น น่ากลัวจะไม่ได้เรียนภาษามนุษย์ เข้าไปถามอะไรแก แกยืนเฉย มองตาปริบๆ บางทีก็มองตาเป๋ง แกไม่พูด ตาพวกนี่น่ากลัวจะไม่ได้หัดพูดมา พวกนี้แต่งตัวไม่สวย นุ่งผ้าหยักรั้ง เสื้อแกก็ไม่ใส่ ถืออาวุธ ผมก็หยิก หน้า

ตาก็ดุ น่าเกลียด น่ากลัว

ทีนี้ มาดูพวกของพระยายมบ้าง ตั้งแต่พระยายมลงมา พระยายมมีเครื่องประดับเป็นพื้นสีทอง เป็นทองคำก็แล้วกัน แล้วก็มีแก้วมณีเป็นเครื่องประดับ เต็มไปทั้งเสื้อทั้งผ้านุ่ง หน้าตาอิ่มเอิบ ยิ้มแย้มแจ่มใส สวยสดงดงาม สีเหลืองๆ เนื้อท่านน่ะ ขาวเนื้อละเอียด ผิวเหลือง สวยมาก

ทีนี้ หันไปทางขวา ถ้าเราหันหน้าไปทางพระยายม จะเห็นนายบัญชีใหญ่มีพื้นสีทองเหมือนกัน เครื่องแต่งกายจะมีเครื่องประดับไปด้วยแก้วมณี หน้าตาอิ่มเอิบ สวยสดงดงามเหมือนกัน

มองดูไปทางซ้ายหัวหน้าเทวดาใหญ่ หัวหน้าเทวดาใหญ่มีเครื่องประดับแต่งกายเป็นพื้นสีแดง แล้วก็มีแก้วมณีเป็นเครื่องประดับ หน้าตาสวยสดงดงาม ยิ้มแย้มแจ่มใส

นี่ ท่านจึงกล่าวว่า พระยายมไม่ใช่พวกนรก เป็นพวกของพรหม เรียกว่าเป็นพวกของสวรรค์ อาการที่ท่านแสดงออกมีอาการของพรหมวิหาร ๔ ครบถ้วน คือ มีเมตตาเขานำสัตว์นรกลงไปแล้ว แทนที่ท่านจะโหดร้าย กลับแสดงความเมตตาปรานี มีความรัก มีความสงสาร

เมื่อสัตว์นรกตอบรับความผิดทุกอย่างแล้ว แทนที่จะลงโทษ กลับหันมาถามถึงความดีให้คิดให้ตอบ ถ้าตอบถึงกฎของความดีได้เพียงคำเดียว ท่านบอกว่าผลของความดียังมีอยู่ ปล่อยไปรับผลของความดีก่อน

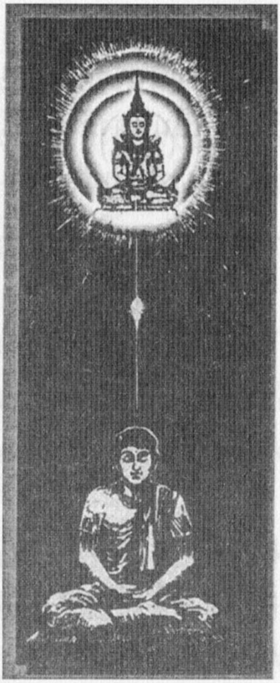

ตานี้ เมื่อสัตว์ทั้งหลายทบทวนความดีให้ฟังถึง ๓ ครั้งแล้ว สัตว์ทั้งหลายนึกไม่ออก ท่านก็ต้องปลงอุเบกขา บอกว่าเมื่อเราทบทวนถึงความดีแล้ว ท่านนึกไม่ได้ก็จำใจต้องปล่อยให้ไปตามกฎของกรรม

นี่ละ บรรดาท่านผู้รับฟังและท่านทั้งหลายที่ติดตามการทัศนาจรลงเมืองนรก นี่ก็เป็นชุดที่สาม ชุดที่สามแล้ว จงจำไว้และเข้าใจไว้ด้วยว่า พระยายมไม่ใช่พวกของสัตว์นรก พระยายมเป็นชาวสวรรค์ คอยกีดกันคนไม่ให้ลงนรก

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัทที่รับฟัง เวลานี้ก็ครบเวลาพอดี ๓๐ นาที หรือจะเลยไปนิดก็ไม่ทราบ ก็ต้องขออำลาบรรดาท่านพุทธบริษัทพักผ่อน ไม่ใช่กลับ คือนอนกันอยู่เมืองนรกนี่แหละ ท่านทั้งหลายที่ติดตามก็เหมือนกัน ยังกลับไม่ได้ นอนอยู่ในเมืองนรกด้วยกันก่อน

เอาละ วันนี้ก็หมดเวลาแล้ว ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแด่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนที่ติดตามชมนรกทุกท่าน สวัสดี

☆☆☆☆☆

ตายแล้วไปไหน?

ความจริงปัญหาเรื่องตายแล้วไปไหนนี้ ไม่น่าจะเป็นที่ข้องใจของท่านสาธุชนเลย เพราะพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้แล้วอย่างละเอียดว่า

เมื่อตายจากโลกนี้แล้วทางที่ไปก็มี ๕ สาย คือ

๑. อบายภูมิ ได้แก่ เกิดในนรก เป็นเปรต เป็นอสุรกาย และเป็นสัตว์เดรัจฉาน

๒. เกิดเป็นมนุษย์

๓. เกิดเป็นเทวดาอยู่บนสวรรค์

๔. เกิดเป็นพรหม

๕. ไปพระนิพพาน

การที่ท่านผู้ตายแล้วจะไปเกิดที่ใด พระพุทธเจ้าก็ทรงตรัสบอกเหตุที่จะไปเกิดไว้ครบถ้วนตามกฎของกรรม คือ การกระทำได้แก่ความประพฤติดีหรือชั่ว ในสมัยที่เกิดมนุษย์นี้เอง

กฎของกรรม หรือผลของความประพฤติดีชั่ว ที่จะพาตัวไปเกิดในที่ใดที่หนึ่ง ตามที่ท่านทรงตรัสไว้ ๕ ทางนั้น ท่านว่าไว้อย่างนี้

ทางสายที่หนึ่ง ที่เรียกว่า อบายภูมิ มีนรกเป็นต้นนั้น เป็นผลจากความประพฤติชั่ว คือ ก่อกรรมทำเข็ญในสิ่งที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่คนและสัตว์ ท่านจัดกฎใหญ่ๆ ไว้ ๕ ประการ คือ

๑. เป็นคนมีใจโหดร้าย ชอบข่มเหง รังแก เบียด

เบียนคนและสัตว์ให้ได้รับความเดือดร้อน โดยเข้าใจผิดคิดว่าเป็นความดี

๒. **มือไว** ชอบลักขโมยของที่เจ้าของยังไม่อนุญาต หรือฉ้อโกงเอาทรัพย์สินของคนอื่นด้วยเล่ห์กลโกง

๓. **ใจเร็ว** ได้แก่ มีจิตใจไม่เคารพในความรักของคนอื่น ชอบลอบทำชู้ บุตร ภรรยา และธิดา สามีของคนอื่น ด้วยความมัวเมาในกามคุณ

๔. **พูดปด** ได้แก่ พูดไม่ตรงต่อความเป็นจริง เพื่อหวังทำลายประโยชน์ของผู้อื่นโดยเจตนา

๕. **ชอบทำตนให้เป็นคนหมดสติ** ด้วยการย้อมใจให้หมดความรู้สึกในการรับผิดชอบ ด้วยน้ำเมา

กรรม คือ ความประพฤติในกฎ ๕ ประการนี้ ท่านว่าตายแล้วไปสู่อบายภูมิ มีตกนรก เป็นต้น

แดนเกิดสายที่ ๒ คือ เกิดเป็นมนุษย์ ท่านว่าคนที่ตายแล้วจะมาเกิดเป็นมนุษย์ได้ ต้องมี **กรรมบถ ๑๐** หรือเอากันที่รู้ง่ายๆ ก็คือเป็นคนมี **ศีล ๕** ประจำ ได้แก่

เป็นคนมีเมตตาปรานี ไม่รังแกข่มเหงทำร้ายใครไม่ว่าคนหรือสัตว์ มีความรัก เมตตาปรานีคนและสัตว์เสมอด้วยรักตนเอง

ไม่มือไว คือ เคารพสิทธิในทรัพย์สินของคนอื่น ไม่ยอมถือเอาทรัพย์สินของใครมาเป็นของตน ในเมื่อเจ้าของไม่อนุญาตด้วยความเต็มใจ

ไม่ใจเร็ว ละเมิดความรักในบุตร ธิดา ภรรยา สามีของผู้อื่น

ไม่เป็นคนไร้สัจจะ พูดแต่เรื่องที่เป็นสาระ ตรงต่อความเป็นจริง

ทำตนให้เป็นคนมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์ คือ เป็นคนมีอารมณ์รับรู้ความชั่วความดีตามกฎของจิตใจ ไม่ปล่อยใจให้เลื่อนลอยด้วยน้ำเมาต่างๆ

ท่านที่ทรงความดี ๕ อย่าง นี้ได้ ท่านว่าตายแล้วมีสิทธิ์กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ได้

แดนเกิดสายที่ ๓ ได้แก่ **สวรรค์** อาการที่ทำให้คนเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ ท่านบรรยายไว้มาก แต่เมื่อสรุปกล่าวโดยย่อมี ๒ อย่าง คือ

๑. **เป็นคนมีความละอายต่อความชั่ว** ไม่ยอมทำความชั่วในที่ทุกสถาน

๒. **เกรงผลของความชั่วจะทำให้เกิดความเดือดร้อน**

เหตุ ๒ ประการนี้เป็นผลให้คนเกิดเป็นเทวดา

แดนเกิดสายที่ ๔ ได้แก่ **พรหมโลก** พรหมกับเทวดามีดินแดนที่เกิดเป็นคนละชั้น พรหมท่านว่าศักดิ์ศรีดีกว่าเทวดาและมีชั้นภูมิสูงกว่า มีอำนาจมากกว่า มีความสุขดีกว่า ความสวยสดงดงามก็ดีกว่าเทวดา

แต่พรหมท่านว่าไม่มีเพศ คือ ไม่มีเพศหญิงชาย จะเป็นอะไรท่านก็ไม่บอก ทั้งนี้เพราะพรหมไม่มีการครองคู่

อยู่โดดเดี่ยวอย่างพระสงฆ์ตามวัด คือ ไม่มีภรรยาสามี คงจะเหงาแย่ก็ไม่รู้ แต่ตามคำสอนท่านว่ามีความสุขกว่าเทวดา น่ากลัวจะมีความสุขสงบสงัด เพราะไม่มีใครขัดคอด้วย อยู่เดี่ยวเดียวดายหาใครเป็นคู่ทะเลาะไม่ได้

ท่านที่จะเป็นพรหมได้ ท่านว่าต้องเป็นนักกรรมฐานที่ได้ฌาน

แคนที่ ๕ ได้แก่ **นิพพาน** แดนนี้เป็นเขตที่รู้เรื่องกันยากมาก เพราะนักปราชญ์สมัยนี้ถือว่านิพพานสูญกันเสียเป็นประเพณีไปแล้ว จะขอบอกไว้ย่อๆ ว่า คนที่จะถึงนิพพานได้นั้นต้องมีความบริสุทธิ์ ๑๐ อย่าง คือ

๑. ไม่เมาในตนเองหรือวัตถุต่างๆ ที่คิดว่าเป็นสมบัติของตน รู้ตัวเสมอว่าจะต้องตาย และพลัดพรากจากของรักของชอบใจแน่นอน ไม่มีอะไรที่จะมาห้ามความตายความพลัดพรากเสียได้ ทำจิตใจเป็นปกติเมื่อความตายมาถึง หรือเมื่อต้องพลัดพรากจากสิ่งที่ตนรัก

๒. ไม่สงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนตามความเป็นจริง ที่ท่านกล่าวว่าทุกอย่างในโลกนี้ ไม่ว่าสิ่งที่มีชีวิต ต้องทำลายตนเองลงในเมื่อกาลเวลามาถึง ไม่มีอะไรทรงสภาพ คือเป็นอย่างนั้นเป็นปกติอยู่ได้ ใครทำความดี ความดีคุ้มครองให้มีความสุขใจ ใครทำชั่ว ความชั่วจะบันดาลความเดือดร้อนให้ แม้ผู้อื่นยังไม่ลงโทษ ตนเองก็มีความหวาดสะดุ้งเป็นปกติ ดังนี้เป็นต้น

๓. รักษาศีลมั่นคง ดำรงจิตอยู่ในศีลเป็นปกติ

๔. ทำลายความใคร่ในกามารมณ์ให้สิ้นไปจากใจ ด้วยอำนาจความรู้เท่าถึงตามความจริง รู้ว่าความรักเป็นเหตุให้เกิดความทุกข์ ภัยอันตรายที่มีขึ้นแก่ตน เพราะอาศัยความรักเป็นเหตุ

๕. มีจิตใจเต็มไปด้วยความเมตตาปรานี ไม่โกรธ ไม่จองล้างจองผลาญคิดทำอันตรายใคร ไม่ว่าใครจะแสดงอาการอย่างไร จิตก็ไม่คลายจากเมตตา

๖.ไม่มัวเมาในรูปฌาน โดยคิดว่าการที่ตนทรงรูปฌานได้นี้เป็นผู้ถึงที่สุดของความดี เมาฌานจนไม่สนใจความดีที่ตนยังไม่ได้

๗. **ไม่เมาในอรูปฌาน** โดยคิดว่า ความดีเพียงเท่านี้ยังไม่เป็นทางสิ้นทุกข์

๘. **มีอารมณ์ปกติ ไม่คิดถึงเรื่องอารมณ์เหลวไหล** มีจิตใจเต็มไปด้วยความหวังดี ไม่ว่าต่อคนหรือสัตว์ตลอดเวลาที่ตื่นอยู่

๙. **ไม่ถือตนทะนงตน** ว่าดีเลิศประเสริฐกว่าใคร ไม่คิดว่าตนเสมอใคร และไม่คิดว่าเลวกว่าใคร มีอารมณ์ใจเป็นปกติ เห็นคน สัตว์ ทรัพย์สินทั้งหมด เป็นของธรรมดาที่จะต้องตายทำลายตนเอง และมีอารมณ์ไม่หวั่นไหว เมื่อเข้าสังคมสมาคมใดๆ มีอาการเป็นเสมือนว่าสังคมสมาคมนั้นๆ เป็นกลุ่มของคนที่ต้องตาย ไม่ทำตัวใหญ่หรือเล็กจนน่าเกลียด ทำตนพอเหมาะพอสมแก่สมาคมนั้นๆ เรื่องของเขา เขาจะดีจะชั่วก็ตัวของเขา เราช่วยได้ก็ช่วย ช่วยไม่ได้ก็เฉยไว้ ไม่สนใจที่จะไปเบ่งบารมีทับใคร

๑๐. **ตัดความรัก ความพอใจในโลกียวิสัยเสียให้หมด** งดอารมณ์อยากดีอยากเด่น ทำอารมณ์เป็นพระพุทธในพระอุโบสถ พระพุทธท่านยิ้มเสมอ ท่านที่จะถึงนิพพานก็ยิ้มได้อย่างพระพุทธ ใครจะดีจะชั่วก็ยิ้ม เพราะเห็นเป็นของธรรมดามันหนีไม่ได้ไล่ไม่พ้น เมื่อยังมีตัวตนเป็นคนมันก็ต้องพบอาการอย่างนี้ อยู่ก็สบายใจ ความตายจะมาถึงก็ไม่สะดุ้งหวาดกลัว เพราะรู้ตัวอยู่เสมอว่า จะต้องตายมีอารมณ์ใจปกติ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่ผูกพันทรัพย์สินหรือสัตว์บุคคลใด เท่านี้ก็ไป

นิพพานได้ เมื่อพูดกันมาถึงทางหรือแดนเป็นที่ไปเมื่อตายแล้วว่ามี ๕ ทาง ท่านอาจจะสงสัยว่า เมื่อพระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้อย่างนั้น จะมีทางใดพิสูจน์ความจริงได้บ้างว่า คำสอนนั้นตรงต่อความเป็นจริง เคยมีใครบ้างไหมที่ฟังแล้วและเรียนข้อวัตรและปฏิบัติตาม ไม่ใช่เรียนแล้วเอามาคุยอวดกัน ต้องเรียนแบบฝรั่ง ไม่ใช่เรียนแบบไทย

ฝรั่งเขาสงสัยอะไร เขาค้นคว้าหาความจริงว่ามีหรือไม่เพียงใด สมัยนี้แม้แต่ดวงจันทร์ที่ทุกท่านคิดว่าเป็นของเกินวิสัย แต่ฝรั่งเขาไปดูจนได้ เพราะเขาเรียนแล้วปฏิบัติด้วย

ที่ว่าอย่าเรียนแบบไทยก็เพราะ คนไทยเป็นคนมีบุญทุกอย่างไม่ต้องลงทุน คอยดูฝรั่งแสดงก็พอใจ ได้เปรียบฝรั่งตั้งเยอะ แต่ทว่าเนื้อแท้แล้ว เราก็รู้เพียงเขาว่า ไม่ใช่เราเห็นเอง

เรื่องของการตายแล้วไปไหนก็เหมือนกัน ถ้าเรียนกันแบบอ่านหนังสือแล้วก็ตั้งแง่สงสัย หรือเอาความรู้จากหนังสือที่อ่านจำได้แล้วเอาไปเบ่งบารมีกัน มันก็ไม่ต่างอะไรกับคนนอนฝันหาความจริงไม่ใคร่ได้ ถ้าจะพบความจริงบ้างก็ต้องบังเอิญจริงๆ

หลักเกณฑ์การปฏิบัติเพื่อรู้ว่าตายแล้วไปไหน ท่านสอนไว้ในหลักสูตรของวิชชาสาม คือ ท่านให้เจริญสมาธิ มีอภิญญาเป็นบท คือ เจริญกสิณกองใดกองหนึ่ง หรือเอากสิณ

เฉพาะเพื่อทิพจักขุญาณท่านให้ใช้ เตโชกสิณ เพ่งไฟ อาโลกกสิณ เพ่งแสงสว่าง โอทาตกสิณ เพ่งสีขาว จนมีสมาธิถึงขั้นอารมณ์เริ่มเป็นทิพย์ คือ อุปจารฌาน แล้วถือนิมิตกสิณเป็นสำคัญฝึกดูสวรรค์ นรก และพรหมโลก ถ้าทรงวิปัสสนาญาณด้วย ก็พิสูจน์พระนิพพานด้วยได้

การพิสูจน์คำสอนของพระพุทธเจ้า ต้องฟังแล้วปฏิบัติตาม ท่านอาจจะหมดข้อสงสัยเพราะท่านรู้เอง เห็นเอง ตามแนวสอนของพระพุทธเจ้า แต่ถ้าฟังกันแล้วก็คิดกัน ไม่ทำตาม เอาแบบไทยแท้แล้ว ความหวังที่ตั้งใจก็คงเหลวแน่ เพราะเป็นเพียงเสือกระดาษจะกัดใครตาย

เมื่อว่ากันถึงการปฏิบัติตาม ท่านที่มีอารมณ์เป็นไทยไม่ใช่ทาสของความสงสัยก็คงรำคาญ ท่านอาจจะคิดว่าเขาทำกรรมฐานเป็นล่ำเป็นสันในปัจจุบัน ใครบ้างที่รู้ได้ อันนี้ก็ยากที่จะบอกให้ฟัง เพราะท่านที่รู้นั้นคนไม่อยากคุยด้วยเพราะไปคุยด้วยเมื่อไร พ่อพูดแต่เรื่องตายอย่างเดียว หวยก็ไม่ใบ้ ไพ่ก็ไม่บอก จะคบกันได้อย่างไร เรื่องมันเป็นอย่างนั้น

เมื่อท่านที่รู้ท่านไม่บอก จะเอาคนที่รู้มาบ้างแล้ว และบอกได้มีไหม ขอบอกว่ามี ใครหรือ? มีหลายท่าน แต่ละท่านก็รู้ก็ทราบกันคนละจุดสองจุด จะยกตัวอย่างมาเล่าให้ฟัง ค่อยๆ ฟังกันคราวละรายสองราย

รายแรก จะขอนำเรื่องของท่าน **พันเอกสมาน วีระ**

ไวทยะ ท่านยังมีชีวิตอยู่ ท่านผู้นี้ **ท่านพลอากาศเอก พะเนียง กานตรัตน์** อดีตผู้บัญชาการทหารอากาศ รู้จักดี ถ้าสงสัยว่าท่านพันเอกสมานอยู่ที่ไหน จดหมาย หรือโทรเลขไปถามท่านดูก็ได้ คิดว่าท่านคงสงเคราะห์บอกให้ ท่านผู้นี้เคยตายมาแล้วและกลับฟื้นคืนชีพ ท่านเล่าเหตุการณ์ของแดนที่ไปแดนที่หนึ่ง คือ นรก นำมาเล่าสู่กันฟัง

ลองฟังเรื่องของท่าน เอาไว้เป็นเครื่องประดับอารมณ์เพื่อความเชื่อ หรือเพื่อรำคาญก็ตามใจ เรื่องของท่านมีดังต่อไปนี้

เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง สงครามระบาดเข้ามาถึงประเทศไทย ท่านพันเอกสมาน สมัยนั้นมียศเป็นร้อยโท ท่านถูกส่งตัวไปประจำสมรภูมิเมืองพราก เมืองนี้ตั้งอยู่ระหว่างเส้นทางแม่สาย กับ เชียงตุง

ระหว่างที่พักอยู่ในค่ายทหารที่เมืองพรากนั้น ท่านกับเพื่อนนายทหารอีกสองคน คือ ร้อยโทสมฤกษ์ พลศิริ และร้อยโทวิทย์ วิศสมิตนันท์ ได้ล้มป่วยลงด้วยโรคมาเลเรียขึ้นสมองอย่างแรง

ต่อมาร้อยโทสมฤกษ์ อาการค่อนข้างดีขึ้น แต่ร้อยโทวิทย์ได้ถึงแก่กรรม ส่วนท่านเองมีอาการไข้หนักมาก

พอถึงวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๔๘๕ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. ท่านพันเอกสมานก็สิ้นลมหายใจ ว่ากันตรงๆ ก็ตายนั่นเอง ท่านตายเพราะพิษไข้ ไม่ได้ตายเพราะสงคราม

น่าเสียดายที่กำลังสำคัญชั้นนายทหารสัญญาบัตร อันเป็นกำลังของกองทัพต้องมาสิ้นชีวิตลง ทำให้กำลังของกองทัพต้องเสียกำลังไป แม้แต่จะเป็นส่วนน้อยเพียงนายร้อยโทคนเดียว

ท่านอาจคิดว่าไม่สำคัญ ก็ขอให้คิดว่าทหารในกองทัพนั้นไม่ว่าทหารคนใดจำนวนมากน้อยเพียงใดก็ตามย่อมมีความสำคัญยิ่งแก่ประเทศชาติ ยิ่งเป็นนายทหารสัญญาบัตรที่มีอำนาจคุมทหารถึงหนึ่งหมวด เมื่อเสียนายทหารไปหนึ่งคนก็เท่ากับเสียกำลังทหารไปหนึ่งหมวด แต่ทว่าเรื่องสำคัญที่ตัวบุคคล แม้จะสำคัญเพียงใดก็ไม่ใช่จุดประสงค์ที่จะพูดในขณะนี้ ในที่นี้ต้องการเรื่องที่ท่านตายแล้วไปนรกมาฟังเรื่องของท่านต่อไป

เมื่อข่าวนายร้อยโทสมาน (ยศสมัยนั้น) สิ้นลมปราณรู้ถึงนายแพทย์สนาม คือ ร.อ.ประภาคาร กาญจนาคม (ต่อมามียศเป็นพลตรี ดำรงตำแหน่งนายแพทย์ใหญ่กรมแพทย์ทหารบก) ท่านได้มาตรวจดูเห็นว่า ร.ท.สมาน ตายแน่ จึงได้มีคำสั่งให้ทหารนำไปเก็บไว้ที่ห้องเก็บศพ ห้องเก็บศพนี้มีไว้สำหรับเก็บศพทหารที่ตายแล้ว และคนป่วยที่เห็นว่าไม่มีทางรอด คือแก้ไขไม่ได้ จะต้องตายแน่นอนก็เอาไว้ที่ห้องนี้ เพื่อรอเวลาสิ้นลมในที่สุด เป็นระเบียบของแพทย์ในสนามหรืออย่างไรไม่ทราบ

ท่านเล่าเรื่องของท่านว่า เมื่อท่านป่วยหนักใกล้จะตายนั้น ทุกขเวทนามันรุมเล่นงานท่านขนาดหนัก ร่างกายทุก

ส่วนมันเจ็บปวดหมดทั้งร่าง ไม่มีส่วนใดที่จะแสดงออกถึงความสุข คือไม่ปวดร้าวไม่มีเลย แม้แต่เส้นผม เมื่อมีใครมาถูกก็รู้สึกปวดจนทนไม่ไหว แต่ทว่าเมื่อสิ้นลมหายใจแล้วท่านกล่าวว่า กลับไม่มีอาการเจ็บ

ท่านกล่าวว่า ตอนนั้นปรากฏว่าร่างของท่านเกิดมีสองร่าง ร่างหนึ่งนอนเฉยเหมือนคนตาย ตอนนี้ท่านยกข้อเปรียบเทียบ ความจริงก็เช่นนั้น ร่างเดิมที่นอนป่วยอยู่นั้น เมื่อสิ้นลมปราณ คือ ลมหายใจ เรื่องของความรู้สึกใดๆ ที่มีอยู่เมื่อสมัยมีลมหายใจมันก็หมดเรื่องกัน ตอนนี้คนเราจะรักจะมีความมั่นหมายปรารถนาในกันและกัน ก็แค่ขณะมีลมหายใจเท่านั้น เมื่อสิ้นลมหายใจแล้ว เพียงชั่วไม่ถึงชั่วโมง คนที่เคยรัก เคยหวงและห่วงใยสมัยที่มีลมหายใจไม่อยากห่างแต่ตอนสิ้นลมปราณแล้วก็เกิดความรังเกียจ เกลียดกลัวคนที่เคยรักและหวงแหน

เมื่อท่านเห็นร่างเดิมนอนสงบนิ่ง ไม่ไหวติงแม้แต่น้อยในขณะเดียวกันก็มีความรู้สึกว่า ท่านมีร่างใหม่เกิดขึ้นแทนร่างนี้ไม่นอนแต่ลอยอยู่เฉยๆ เห็นพวกทหารด้วยกันมาในที่ที่ท่านนอนตาย ท่านพยายามทักทายปราศรัย พูดจากับเพื่อนทหาร ไม่มีใครยอมพูดด้วย ท่านรู้สึกรำคาญเห็นว่า เมื่อเพื่อนร่วมตายทั้งหลายไม่มีใครยอมพูดจาปราศรัยด้วย ท่านก็เกิดมีความรู้สึกเบื่อ อยากจะกลับบ้านที่กรุงเทพฯ เพื่อมาเยี่ยมเยียนบุตรภรรยา

เมื่อความคิดว่าจะกลับบ้านกรุงเทพฯ เกิดขึ้น ท่านก็เกิดมีความรู้สึกว่าร่างกายเบาผิดปกติ เคลื่อนไหวได้รวดเร็ว เมื่อตั้งใจออกจากสถานที่นั้นก็ลอยลิ่วอย่างรวดเร็ว ไม่เชื่องช้าเหมือนร่างกายเดิม มุ่งสู่กรุงเทพฯ

แต่ทว่ายังไม่ทันจะพ้นที่เดิมเท่าใดนัก ก็ปรากฏมีชายชราคนหนึ่งยืนขวางหน้าท่านไว้ เมื่อท่านลอยมาถึงชายชราคนนั้นบอกให้หยุด และกล่าวว่า

"อย่าเพิ่งไปกรุงเทพฯ เลย ขอให้ตามฉันมา ฉันจะพาเธอไปหาท่านพ่อ"

ชายชราคนนั้นแต่งกายคล้ายขุนนางโบราณ ท่านได้รับฟังแล้วก็สงสัยในคำกล่าวที่ว่า "จะพาไปหาท่านพ่อ" แต่ก็ปรากฏว่าลอยตามท่านผู้นั้นไปอย่างคนว่าง่าย

ชายชราขุนนางโบราณคนนั้น ได้พาท่านมาถึงเมืองๆ หนึ่ง เมืองนี้ใหญ่โตกว้างขวางมาก มีกำแพงสีขาว แต่ทว่าประตูกำแพงสีดำ เมื่อท่านขุนนางชราพามาถึงประตูสีดำ ท่าน

ได้เคาะระฆังที่แขวนไว้หน้าประตู สักประเดี๋ยวเดียวบานประตูก็เปิดออก ภายในเห็นมีทหารยืนเรียงรายอยู่หลายคน ต่างก็มีรูปร่างกำยำล่ำสัน ยืนรักษาการที่ภายในประตู

เมื่อผ่านประตูสีดำไปแล้ว ท่านขุนนางโบราณคนนั้นก็พาเดินไปถึงประตูอีกชั้นหนึ่ง ประตูนี้มีสีเป็นสีทอง กำแพงก็มีสีเป็นสีทองดูสวยงามมาก เพราะจะมองไปทางไหน เห็นเป็นทองระยิบระยับไปหมด

เมื่อถึงประตูท่านก็เคาะระฆังเรียกเหมือนประตูแรก แล้วบานประตูก็เปิดออก ท่านพาเข้าไปในห้องโถงใหญ่ มีความสวยสดงดงามมาก มีลักษณะคล้ายท้องพระโรง ภายในท้องพระโรงนั้น มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานอยู่หลายคน แต่ละคนก้มหน้าก้มตาทำงานกันอย่างขมักเขม้นเงียบกริบ ไม่มีเสียงพูดคุยกันเหมือนห้องทำงานในเมืองมนุษย์ ในเมืองมนุษย์นี้ นักการทำงานทั้งทำทั้งคุยมีจำนวนมาก ที่คุยมากกว่าทำ แต่ก็มีไม่น้อยที่ท่านขยันขันแข็งต่อการงานอย่างจริงจัง ไม่ชอบพูดพล่ามทำเพลง เวลางานเป็นงาน แต่ท่านที่ทำงานดีอย่างนี้มีสภาพเหมือนคนปิดทองหลังพระ เพราะมัวห่วงงานไม่มีเวลาประจบสอพอ ดีไม่ดีผู้บังคับบัญชาลืมขอบำเหน็จให้เสียก็ยังได้

ฉะนั้น นักทำงานดีในเมืองมนุษย์ต้องทำงานดีด้วย และทำให้ถูกใจผู้บังคับบัญชาด้วย จึงจะมีผลตอบแทนที่สาสมกับความขยัน หมั่นเพียร ฉะนั้น คนทำงานในเมืองมนุษย์

จึงต้องฝึกทั้งการทำงาน และซักซ้อมคารมพร้อมๆ กันไป จึงเห็นว่า เจ้าหน้าที่ทั้งหลายนอกจากทำงานเก่งแล้ว ยังคุยเก่งอีกด้วย บางรายคุยเก่งกว่าทำตั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ยังพอหาได้

ที่นั่นเป็นเมืองผี ผีเขารู้งานโดยไม่ต้องรายงาน ใครขยันขี้เกียจ ผู้บังคับบัญชาทราบเอง เพราะมีอารมณ์เป็นทิพย์ เจ้าหน้าที่จึงไม่ต้องซ้อมวาทะไว้เพื่อรายงาน ของเขาก็ดีไปอย่างหนึ่ง แต่เงียบเหงามาก เพราะเมื่อนั่งอยู่ที่นั่นตลอดเวลาไม่ปรากฏว่ามีเสียงคนพูดเลย ต่างก็ก้มหน้าก้มตา ก้มตาทำงาน กันอย่างไม่ยอมมองมาดูเลย

ทุกคนมีหน้าตาแปลกประหลาดไม่ใคร่เหมือนคนสมัยปัจจุบันนัก เครื่องแต่งกายก็คล้ายกับคนสมัยโบราณทั้งหมด มีทั้งทหารและพลเรือน

เมื่อนั่งเรียบร้อยแล้ว ท่านผู้นำได้บอกให้ทราบว่า

"คอยสักประเดี๋ยว ท่านพ่อจะเสด็จออก"

แล้วก็ชี้ให้ดูประตูที่ท่านพ่อจะเสด็จออก เป็นประตูสีทอง มีม่านสีทองผืนใหญ่รูดปิดไว้ บนบริเวณที่ที่ท่านพ่อจะออกมาประทับมีสภาพกว้างขวาง สวยสดงดงามมากคล้ายเวทีละคร สักครู่หนึ่ง ก็มีเสียงมะโหรีดังขึ้น มีเสียงตะโกนออกมาว่า

"พระยายมเสด็จแล้ว" เสียงนั้นบอกกันต่อๆ ออกมา ท่านกล่าวว่า เมื่อได้ยินเสียงบอกว่า พระยายม เท่านั้น ท่าน

ว่าความรู้สึกขณะนั้นบอกไม่ถูก มีความหวาดกลัวที่สุด ด้วยคำว่า พระยายมได้ยินจนชิน ตามความรู้สึกแล้วคิดว่า พระยายมคงมีหน้าตาน่าเกลียดน่ากลัว ดุดันเหี้ยมโหด ด้วยได้รับคำขู่ไว้เมื่อสมัยมีชีวิตว่า

พระยายมถ้าเอาใครเข้าไปสู่สำนัก คนนั้นก็ไม่พ้นการลงโทษอย่างสาหัส คือ เอาลงนรก

เขาเล่าให้ฟังกันมาอย่างนั้น จนความรู้สึกของตนจดจำคำว่าพระยายมไว้จนชิน และมีความหวาดสะดุ้งอยู่เป็นปกติแล้ว เมื่อมาได้ยินคำว่าพระยายมออกมาแล้ว และอยู่ในสำนักพระยายมด้วย ความหวาดหวั่นยิ่งมีมากเป็นทวีคูณ

เมื่อม่านสีทองถูกเปิดออก พระยายมเสด็จออกประทับที่แท่นอันสวยงดงามเป็นพิเศษ หาความสวยใดๆ ที่ประดับด้วยทองและเพชรนิลจินดาในเมืองมนุษย์ที่จะงามคล้ายคลึงแท่นที่พระยายมประทับไม่มีเลย เมื่อเห็นองค์พระยายมจริงเข้า ความเข้าใจที่ว่าพระยายมคงจะมีรูปสูงใหญ่ หน้าตาดุร้าย ตวาดคนลั่นเมือง ตามที่คิดไว้ผิดถนัด

รูปร่างของพระยายมที่เห็น ก็มีรูปลักษณะเป็นคนธรรมดาเรานี่เอง อาการที่แสดงออกไม่มีริ้วรอยของความโหดร้ายเลย มีอารมณ์เยือกเย็น เต็มไปด้วยความเมตตาปรานี เครื่องแต่งกายสวยงามมาก มีความสวยสง่ากว่าทุกคนในที่นั้น เมื่อพระยายมเสด็จประทับบนบัลลังก์เรียบร้อยแล้ว ท่านขุนนางโบราณผู้เฒ่าที่พาท่านไป ก็กราบทูลให้ทรงทราบว่า

"ขณะนี้ได้พาคนที่ท่านประสงค์จะพบ มาแล้วตามพระบัญชา"

เมื่อท่านขุนนางชรากราบทูลแล้ว ท่านพระยายมก็หันมาทางท่านพันเอกสมาน ขณะที่ท่านพูดก็พูดด้วยอาการของคนมีเมตตา คืออารมณ์แจ่มใส หน้าตาเบิกบาน ไม่เหมือนพระยายมในโทรทัศน์ ที่นักออกแบบให้คนที่สมมติว่าเป็นพระยายม แอบเอาเขาสวมเข้าด้วย มองแล้วไม่น่าว่าจะเป็นเขาอะไร จะเป็นเขาวัวก็ไม่ใช่ เขาควายก็ไม่เชิง จะว่าเหมือนเขาสัตว์ประเภทไหนก็ไม่ชัด ที่แน่เห็นจะเป็นเขาของคนออกแบบนั่นแหละ อาจจะตรงตามความจริง

ส่วนพระยายมที่ท่านพันเอกสมานเห็นนั้น ไม่มีเขา

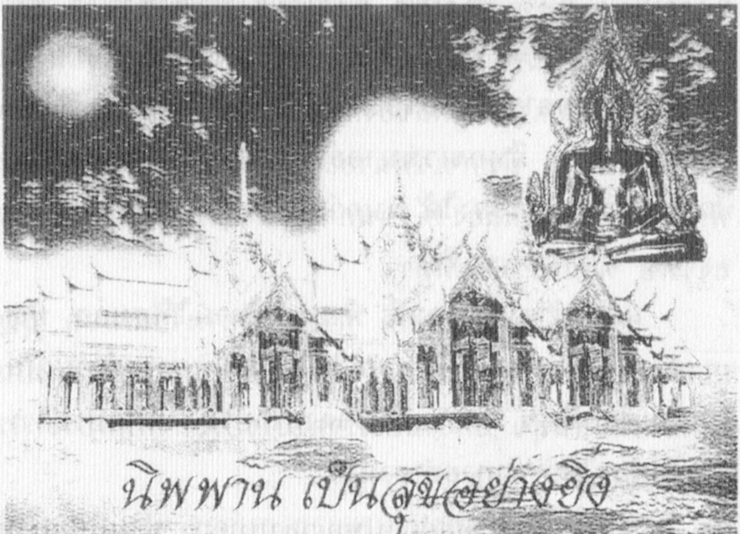

และสวยงามด้วย เป็นอันว่าพระยายมตามคติของปวงชนที่เข้าใจกันมาในอดีต ไม่ตรงกับความเป็นจริง เมื่อพระยายมหันมาทางท่านพันเอกสมาน ท่านได้พูดว่า

"ที่ให้พระยามัจจุราช หมายถึงท่านขุนนางโบราณคนที่ไปดักหน้าแล้วนำมาที่นี่ ความจริงเธอยังไม่หมดอายุขัย คือยังไม่ถึงกำหนดตายนั่นเอง ที่ให้เขาพามาก็เพื่อให้เห็นความเป็นไปต่างๆ ตามความเป็นจริงของยมโลก เมื่อกลับไปเมืองมนุษย์จะได้ปฏิบัติแต่ความดี ไม่ทำความชั่วอีก เมื่อได้ดูสิ่งต่างๆ แล้ว จะได้ให้พระยามัจจุราชนำไปส่ง" แล้วท่านก็ให้โอวาทอย่างยืดยาว

โอวาทที่ให้นั้นมีความสำคัญอยู่อย่างเดียวคือ ให้พยายามประพฤติแต่ความดี พยายามทำบุญทำทานไว้ อย่าประพฤติตนเป็นคนชั่วใจบาปหยาบช้า เพราะเมื่อทำคนเป็นคนใจบาป เมื่อตายแล้วผลของความชั่วจะนำไปสู่นรก มีโทษทัณฑ์หนักมาก มีทุกขเวทนาอย่างสาหัส ไม่มีโอกาสที่จะพักผ่อนหรือหลีกเลี่ยงได้ จนกว่าจะสิ้นกำหนดตามกฎการลงโทษ ตามกรรมชั่วที่ทำ

แต่ถ้าทำตนเป็นคนดี ทำบุญให้ทานไว้เสมอๆ บุญและความดีจะส่งผลให้พ้นนรก ได้ไปเกิดบนสวรรค์ อันเป็นดินแดนที่แสนสุข มีความสำเร็จตามใจประสงค์ทุกประการโดยไม่ต้องใช้กำลังกายทำงาน

ท่านให้โอวาทอยู่นานพอเวลาสมควร ท่านก็บอกให้

พระยามัจจุราชนำไปชมสถานที่ลงทัณฑ์ต่างๆ ให้พาไปดูให้ทั่ว จะได้รู้ได้เห็นด้วยตาตนเอง แต่ท่านพันเอกสมานไม่มีความประสงค์จะดูอะไรเลย ท่านมีความประสงค์ใคร่จะกลับท่านพระยายมท่านก็ไม่ขัดใจ เมื่อไม่อยากดูท่านก็ไม่ว่าท่านก็มีบัญชาให้พระยามัจจุราชนำไปส่งที่เดิม

น่าเสียดายตอนนี้ ถ้าท่านพันเอกสมานท่านไปชมนรกมา แล้วนำมาเล่าให้คนเบื้องหลังฟังจะมีประโยชน์แก่คนที่อยู่ในเมืองมนุษย์นี้มาก เพราะอย่างน้อยท่านก็เป็นนายทหารใหญ่ที่มีความรู้เรื่องราวของชาวโลกดี มีสังคมกว้างขวางพอสมควร เป็นที่เชื่อถือของท่านบรรดาบัณฑิตได้พอควร ซึ่งมีสภาพตรงกันข้ามกับนักปราชญ์ที่เรียนรู้มาจากศาลาวัด ท่านจัดเป็นนักปราชญ์ประเภทที่คร่ำครึ ถึงแม้จะรู้จริงก็ตาม แต่หาคนเชื่อได้ยาก

บางรายนักเรียนศาลาวัดเองนั่นแหละ สอนคนอื่นสอนได้แต่ตัวเองไม่เชื่อ อย่างนี้ก็มีไม่น้อย เพราะท่านนักปราชญ์ประเภทนี้รู้จักกันมาก เคยเป็นนักเทศน์มาด้วยกัน เคยปรารภให้ฟัง เมื่อฟังท่านพูดแล้วก็สลดใจ

ท่านเล่าต่อไปว่า เมื่อขณะที่พระยามัจจุราชนำมานั้นท่านนำมาทางเดิม เมื่อเดินไปถึงที่สุดทาง ท่านพระยามัจจุราชบอกว่า "ฉันมาส่งเพียงเท่านี้นะ ต่อไปเธอเดินไปเองก็แล้วกัน"

พอท่านพูดเท่านั้น ท่านว่าท่านเองมีอาการหวิวคล้าย

กับพลัดตกจากที่สูง แล้วหมดความรู้สึกไปชั่วขณะ เมื่อรู้สึกตัว ปรากฏว่ามานอนอยู่ที่ห้องเก็บศพ ยังเคราะห์ดีที่มีทหารเฝ้าอยู่สองคน พอรู้สึกตัวก็กระหายน้ำมาก อาการอย่างนี้เล่าเหมือนกันทุกคนที่ตายแล้วกลับฟื้น ต้องมีการกระหายน้ำเป็นพิเศษ

เมื่อท่านเล่ามาถึงตอนนี้ เจ้าหน้าที่ของหนังสือพิมพ์บางกอกไทม์ ได้ถามท่านว่า

"ท่านตายไปกี่ชั่วโมง?"

ท่านบอกว่า "เมื่อหมดความรู้สึก คือตอนตายที่เกิดมีร่างเป็นร่างที่สองนั้น เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ น. เวลาที่ท่านรู้สึกตัวเป็นเวลาประมาณ ๐๖.๐๐ น. ของวันที่ ๑๗ สิงหาคม ๒๔๘๕ รวมเวลาที่ท่านตายไปประมาณ ๑๒ ชั่วโมง"

ผู้ถามได้ถามต่อไปว่า "เมื่อท่านอยู่ท้องพระโรงของพระยายม ท่านพบคนที่รู้จักกันบ้างไหม?"

ท่านตอบว่า "พบหลายคน แต่ทุกคนที่พบ เป็นคนที่ตายไปแล้วทั้งนั้น ในจำนวนคนทั้งหมด มีร้อยโทวิทย์ วิศสมิตนันท์ เพื่อนนายทหารในค่ายเดียวกันที่ตายไปก่อนรวมอยู่ด้วย"

ท่านได้เล่ากับผู้ถามว่า ต่อมาภายหลัง ท่านได้ติดต่อโดยทางจิต ตามภาษาชาวบ้านเรียกว่า **นิมิต** ภาษาพระ เรียกว่า **ฌาน** กับหลวงพ่อแก้วมรกต และเจ้าพ่อองค์สำคัญอีกหลายท่าน แต่ละท่านก็ให้คาถาที่เป็นประโยชน์มาใช้ รวม

แล้วหลายบทและแนะนำวิธีปฏิบัติสมาธิกับใช้จิตให้เป็นประโยชน์ คือ อำนาจสมาธินั่นเอง ท่านนำมาใช้แล้วได้รับผลดีเป็นที่น่าเลื่อมใส คาถาที่ท่านได้มา เช่น คาถาต่ออายุและคาถาย่นหนทาง

สำหรับคาถาย่นหนทางนี้ ท่านพลอากาศเอก พะเนียง กานตรัตน์ เคยเล่าให้ฟังว่า เมื่อไม่นานมานี้เอง ท่านได้ร่วมทางกับท่านพันเอกสมาน มีนายทหารชั้นผู้ใหญ่หลายท่านร่วมทางไปด้วย เมื่อขณะนั่งไปบนเครื่องบิน บังเอิญวันนั้นลมแรง นักบินรายงานว่า

"วันนี้จะถึงสนามลงไม่ทันเวลาที่กำหนดไว้ อาจเสียเวลาถึงครึ่งชั่วโมง"

เมื่อทุกคนสำรวจเวลา และสถานที่ที่เครื่องบินกำลังร่อนอยู่ว่าเป็นตำบลอะไร และตรวจความเร็วของเครื่องบินที่เคลื่อนไป ทุกคนที่ไปนั้นก็ล้วนแล้วแต่เป็นนายทหารอากาศผู้ชำนาญการบินมาแล้ว ต่างก็ยอมรับว่าวันนี้ไปถึงที่หมายปลายทางล่าวกว่ากำหนดนัดแน่

เมื่อท่านพันเอกสมานทราบเรื่อง ท่านว่าท่านเรียนคาถาย่นหนทางมาจากท่านองค์ใด อาตมาจำไม่ได้ ท่านรับรองว่าจะไปถึงก่อนกำหนดเวลาที่กำหนดไว้ แล้วท่านก็เริ่มภาวนาคาถา เมื่อเครื่องบินถึงที่หมายเข้าจริงๆ พล.อ.อ.พะเนียง เล่าว่า

"ถึงก่อนกำหนดตั้ง ๔๕ นาที สนามบินเงียบเหงา

คนที่จะมารับก็ยังไม่มีใครมารับเลย เพราะถึงก่อนกำหนดมากไป"

นี่เป็นคุณของคาถาบทหนึ่ง ที่ท่านพันเอกสมานเรียนจากท่านที่ไม่ใช่มนุษย์ ยังมีคาถาต่ออายุคนอีกที่ท่านทำเกิดผลมาแล้ว การต่ออายุท่านว่าต้องขออนุมัติจากท่านเจ้าของคาถาก่อน จะต่อได้กี่เดือนกี่วันก็สุดแล้วแต่จะตกลงกัน ไม่ใช่ต่อให้แล้วไม่รู้จักตาย ขอยุติเรื่องของท่านพันเอกสมานไว้เพียงเท่านี้ ที่นำเรื่องของท่านพันเอกสมานมาเล่าก่อนเรื่องคนอื่นใด ก็เพราะว่าท่านยังมีชีวิตอยู่อย่างหนึ่ง เพื่อว่าใครสงสัยจะได้สอบถามได้

อีกอย่างหนึ่ง ก็เห็นว่าท่านเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มีความรู้พอที่ชาวโลกจะเชื่อถือได้ แม้เรื่องของท่านจะเป็นเพียงมุมหนึ่งซึ่งเป็นมุมเล็กๆ ของมรณะโลก คือโลกของคนตายแล้วก็ตามที ก็อาจเป็นเหตุยืนยันได้ว่า คนที่ตายไปแล้วไม่สูญ และยังต้องเสวยผลของกรรม คือการกระทำหรือที่เรียกกันว่า ความประพฤติในชาติที่เป็นมนุษย์นี้

ใครทำดี ผลกรรมก็สนองให้มีความสุข

ใครทำชั่ว ก็รับผลเป็นความทุกข์

และจะได้ทราบว่า คนที่ตายแล้วยังจำญาติและพวกพ้องได้ ที่กลับมาเยี่ยมเยียนญาติพี่น้องพวกพ้องก็มีมากราย แต่ใครเล่าจะเป็นคนเห็นผีอย่างท่านพันเอกสมาน ท่านเล่าว่า เมื่อวิญญาณออกจากร่างที่มีเนื้อเลือดเป็นสมุฏฐาน ก็ปรากฏ

มีร่างอีกร่างหนึ่งขึ้นมาแทน มันเป็นร่างที่มีอวัยวะทุกอย่างครบครันเช่นเดียวกับร่างนี้ แต่มีความเบามากกว่าหลายแสนเท่า มันไม่มีความรู้สึกหนักหน่วงเลย มีความคล่องตัวเป็นพิเศษ คิดว่าจะไปไหน ร่างนั้นจะลอยไปและถึงทันที

ร่างนี้ตามปกติมันอยู่ที่ไหน ถ้าท่านสงสัยอย่างนี้ก็ขอถามท่านว่า เมื่อท่านนอนหลับแล้วฝัน ท่านเอาร่างนี้ออกเที่ยวตามความฝันหรือเปล่า? ถ้าเปล่า ท่านเอาร่าง ร่างกายที่ไหนไป?

ตามเรื่องราวที่ท่านฝัน ถ้าท่านคิดไม่ออก ก็ขอบอกว่า ที่เขาพูดกันว่าคนถ้าวิญญาณไม่สิ้นเพียงใด ความรู้สึกใดๆ ก็ยังปรากฏ ถ้าวิญญาณดับเมื่อไร เมื่อนั้นความรู้สึกต่างๆ ก็สิ้นไป

วิญญาณท่านเข้าใจว่ามีรูปร่างเป็นอย่างไร ถ้าไม่เข้าใจก็ขอให้คิดเอาไว้ก่อนว่า ร่างของเราที่ปรากฏตามความฝันนั้น นั่นแหละคือ วิญญาณ เมื่อวิญญาณออกจากร่างเดิม อย่างท่านพันเอกสมาน ท่านพูดกับใครไม่มีใครรับรู้ ก็เช่นเดียวกับท่านทั้งหลายที่ตายไปแล้ว ถ้าจะมาเยี่ยมญาติ เยี่ยมลูก เยี่ยมเมีย ใครเล่าที่เคยตัดพ้อว่า ถ้าตายแล้วไม่สูญ ทำไมไม่มีใครมาบอกบ้างว่า อยู่ที่ไหนมีความสุข ความทุกข์อย่างไร ท่านที่กล่าวนั้น เมื่อผีมาจริงท่านจะเห็นผีไหม เมื่อผีพูดด้วยท่านจะได้ยินเสียงไหม ข้อนี้ควรคิด

ที่เอามาเล่าสู่กันฟัง แทนที่จะนำเอาพระสูตรมาเล่า

ให้ฟัง ก็เพื่อเปลื้องความสงสัยในเรื่องของพระสูตร ที่มีท่านผู้รู้หลายท่านค้านว่า พระสูตรเป็นเรื่องนิทานปรำปรา เหลวไหลไม่ได้เรื่อง เมื่อเรื่องนี้มีการสอบสวนทวนพยานได้ หากท่านสงสัยจะได้คลายความสงสัยด้วยการสอบถาม ยังมีอีกหลายเรื่องที่จะนำมาเล่าให้ฟัง เจ้าของเรื่องบางท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ บางท่านก็ตายไปแล้ว

ต่อไปในโอกาสหน้า ถ้าหมดเรื่องที่เจ้าของเรื่องมีชีวิต ก็จะนำเรื่องของท่านที่เคยตายแม้สิ้นชีวิตแล้วก็ตาม เอามาเล่าสู่กันฟัง

สำหรับวันนี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแด่ทุกท่าน **สวัสดี**

☆ ☆ ☆ ☆ ☆

วันนี้ จะขอนำเรื่องราวของพระเก่าๆ มาเล่าให้ฟัง ลองอ่านเรื่องเก่าๆ ของคนแก่ดูบ้าง เอาไว้เป็นเรื่องประดับความจำ จะว่าเป็นเรื่องประดับปัญญาหรือความรู้เลยทีเดียวก็คงไม่เหมาะ เอากันเพียงแค่ประดับความจำกันก็แล้วกัน

เรื่องต้นที่จะพูดถึงก่อน ขอนำเรื่องของท่านพระ**ครูสุวรรณ พิทักษ์บรรพต เจ้าคณะ ๑๑ วัดสระเกศ จังหวัดพระนคร** มาเล่าให้ฟังก่อน

สมัยนั้น พ.ศ. ๒๔๘๒ ได้ยินข่าวเขาเล่าลือกันว่ามีพระอาจารย์ผู้ทรงฌานทางสมถะองค์หนึ่ง อยู่วัดสระเกศ สมัยนั้นก็เป็นคนชอบรู้ ชอบพิสูจน์ เมื่อมีข่าวว่าท่านดีก็พยายามไปหาท่าน ปรากฏว่าท่านมีอายุถึง ๘๐ ปีเศษเกือบจะ ๙๐ ปีแล้ว หูท่านพูดชักจะได้ยินยาก ต้องใช้เสียงดังมากท่านจึงจะได้ยิน

เมื่อเห็นว่าท่านว่าง จึงเข้าไปหาท่าน กราบไหว้กันตามธรรมเนียมพระแล้ว ก็เรียนถามท่านเรื่องความรู้ทางด้านฌาน ท่านก็บอกว่าพอรู้บ้าง

ท่านถามว่า "จะต้องการรู้อะไร"

ขณะนั้นมีความสนใจ เรื่องของพระคณาจารย์ต่างๆ ที่เป็นอาจารย์เครื่องลางของขลัง ปลุกเสกเลขยันต์ทางคงกระพันชาตรีมีมาก สงสัยว่าคณาจารย์พวกนี้ เมื่อท่านตายแล้วท่านจะขึ้นสวรรค์ หรือไปนรก เพราะผลงานของท่านมีทั้งคุณและโทษ ที่เป็นคุณก็คือ เป็นเครื่องรักษาชีวิตของ

ผู้มีของๆ ท่านให้คงอยู่ ไม่ตายด้วยศาตราอาวุธ เป็นการช่วยส่งเสริมให้คนดีมีชีวิต

แต่อีกมุมหนึ่งนั้น ก็รู้สึกว่าเป็นผลร้ายไม่ใช่น้อย คือ คนที่มีของดี หนังเหนียว อยู่ยงคงกระพันนั้น ถ้าไปใช้ในทางที่เป็นภัยต่อชีวิต แล้วทรัพย์สินของคนอื่น คือ เอาความหนังเหนียวที่ตนมีอยู่ไปเป็นเครื่องป้องกันชีวิต แต่ตนเองเที่ยวทำอันตรายชีวิตและทรัพย์สินของคนอื่น เช่น ปล้น ฆ่า เป็นต้น

กรรมที่คนพวกนี้เอาวิทยาคมที่ท่านอาจารย์ให้ไปเป็นเครื่องทำลายคนอื่น จัดว่าเป็นกรรมชั่ว เห็นว่าการให้ของอยู่ยงคงกระพัน มีทั้งผลดีและผลชั่ว ก็เลยเกิดความสงสัยว่า ท่านอาจารย์ผู้ให้เอง จะมีผลเป็นประการใดเมื่อตายไปแล้ว จึงได้เรียนถามเรื่องนี้กับท่าน

ท่านได้ถามถึงอาจารย์ที่ให้ของนั้นๆ ก็ได้พยายามคัดชื่ออาจารย์ประเภทให้แป๊ะกิมแชร์ คือ ขนาดหนัก ที่เสกเป่าแล้วทดลองกันได้เลย ใช้มีดที่คมกริบฟันทันที เมื่อเสกเป่าเสร็จ ผลที่ได้รับก็คือ คนๆ นั้นมีหนังเหนียวจริงๆ ฟันแทบไม่เข้า

เมื่อท่านได้ชื่อท่านอาจารย์คงกระพันชาตรีแล้ว ท่านก็บอกว่า

"วันพรุ่งนี้มาใหม่นะ คืนนี้จะตรวจให้"

เมื่อท่านว่าอย่างนั้น ก็ลาท่านกลับ วันรุ่งขึ้นไปหา

ท่าน ท่านเห็นหน้าท่านก็หัวเราะชอบใจ พร้อมกับพูดว่า

"ไอ้หนู บรรดาอาจารย์คงกระพันชาตรีทั้งหลายที่เอ็งมาถามไว้แต่วันวานนี้ เมื่อคืนนี้ฉันตรวจดูแล้ว ฉันค้นดูหมดบนสวรรค์ ฉันไม่พบเขาเลยสักคนที่บนสวรรค์ น่ากลัวจะต้นลงนรกเสียหมดแล้ว"

เมื่อท่านบอกให้ทราบ ก็รับทราบไว้ แต่ในใจนั้นไม่แน่ใจ ว่าท่านจะรู้จริง เพราะเรื่องนรกสวรรค์นี้ ดูเหมือนเป็นเรื่องพูดกันเล่นๆ พระก็ว่าอย่างนั้น นักธัมมะธัมโมทั้งหลายก็ว่าอย่างนั้น แต่คนส่วนมาก ไม่ใครมีใครรักสวรรค์และก็หาคนกลัวนรกได้ยากอีกด้วย จึงเรียนถามท่านถึงเรื่องวิชาพิสูจน์สวรรค์นรกว่า

"ทำอย่างไรจึงจะเห็นสวรรค์นรกได้บ้าง"

ท่านก็บอกว่า "ไม่ยากเลย ไม่ว่าใคร ถ้าเป็นคนมีจิตเมตตาเป็นปกติ รักษาศีลไม่บกพร่อง ละนิวรณ์ ๕ ประการได้ มีอารมณ์จิตเป็นสมาธิ ทุกคนเห็นสวรรค์นรกได้อย่างไม่ยาก"

ท่านบอกวิธีเห็นสวรรค์นรกให้ แต่ก็คิดไม่ออกว่าตนเองจะมีความสามารถทำได้อย่างท่านหรือไม่

ทีนี้มีข้อสงสัยอีกหน่อยว่า เมื่ออาจารย์ให้ของอยู่ยงคงกระพันนั้นตายแล้วไปนรก หรืออย่างเบาก็ไม่มีโอกาสไปสวรรค์ สมัยนั้นมีอาจารย์ประเภททั้งโด่ง ทั้งดัง แบบนี้มากมีทั้งพระ และฆราวาส พวกนี้มิไปนรกกันหมดหรือ? ได้

เรียนถามท่านตามความรู้สึก ท่านแก้ให้ฟังว่า

อาจารย์ประเภทลงนรกนั้น เป็นอาจารย์ประเภทอยากดัง คือเมื่อเสกเป่านั้น ทำด้วยเจตนาให้เป็นเครื่องอยู่ยงคงกระพัน และรับรองผล มีการทดลองยิง ฟัน ให้ประจักษ์แก่ลูกศิษย์ลูกหา อาจารย์ประเภทนี้มีเจตนาชั่ว คือ

๑. อยากมีชื่อเสียงโด่งดัง

๒. ประสงค์ขายวิชาเป็นอาชีพ

๓. พลอยยินดีเมื่อพวกคณะลูกศิษย์ลูกหาพากันไปตีรันฟันแทงคนอื่น แต่ตนเองปลอดภัย หรือว่าเมื่อลูกศิษย์ลูกหาไปปล้นทรัพย์สินของชาวบ้าน เมื่อเจ้าของต่อสู้แต่ก็ปลอดภัยกลับมา ยินดีด้วยอาการอย่างนี้ ท่านว่าเป็นการสนับสนุนการทำชั่วของศิษย์ เมื่อศิษย์เลวอาจารย์พลอยยินดี ก็ชื่อว่าเป็นต้นเหตุของความเลว อาจารย์ประเภทนี้ตกนรกทั้งนั้น

เรียนถามท่านว่า "บรรดาพระผู้ใหญ่หลายท่าน ต่างก็ทำพระแจก และพระที่มีคนรับไป เป็นพระอยู่ยงคงกระพัน พระผู้ใหญ่นั้นๆ ท่านมิลงนรกด้วยหรือ?"

ท่านฟังแล้วก็ยิ้มแล้วตอบว่า

"ไม่แน่เสมอไป บางท่านก็ลงนรก ในเมื่อท่านชอบลง บางท่านก็ขึ้นสวรรค์ เพราะท่านชอบสวรรค์"

ท่านตอบเป็นปัญหาน่าถาม จึงเรียนถามท่านว่า

"อาการอย่างไรเป็นอาการชอบสวรรค์ อาการอย่างไร

เป็นอาการชอบนรก"

ท่านตอบว่า "ถ้าพระองค์ใดแจกพระแล้วรับรองว่าเป็นของคงกระพันชาตรี หนังเหนียว กระดูกแข็ง เมื่อคนรับไปหนังเหนียวจริง และเอาหนังเหนียวไปข่มเหงคนอื่น อาจารย์องค์นั้นท่านก็ชื่อว่าเป็นต้นตระกูลโจร คือ เป็นคนสร้างโจร สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชนคนสุจริต เพราะท่านสร้างหนังคนชั่วให้เหนียว คนชั่วจึงไปรังควานชาวบ้านชาวเมืองให้เดือดร้อน ถ้าบวชอยู่ก็เห็นท่าจะไม่ใช่พระ เพราะพระแท้ไม่เป็นต้นเหตุของความเดือดร้อน การทำตนเป็นต้นเหตุของความเดือดร้อนอย่างนั้น ถ้าเป็นพระ ก็ไม่ใช่พระพุทธสาวก ต้องเป็นพระนอกพระพุทธศาสนา แต่จะเป็นศาสนาไหนนั้นฉันไม่รู้ อย่างนี้จะเอาสวรรค์ที่ไหนอยู่ สวรรค์ไม่รับพระประเภทนี้ไว้

แต่ถ้าพระองค์ใดแจกพระ แล้วแนะนำให้คนรับทำตนอย่างพระ คือ เอาพระห้อยคอแล้ว ทำจิตใจให้สุขุมเยือกเย็นอย่างพระ มีเมตตาปรานีประจำใจ แม้บังเอิญพระที่เขารับไปจะทำให้อยู่ยงคงกระพัน ก็ไม่เป็นไร เพราะหนังเหนียวได้ด้วยดี และเป็นคนมีดีเป็นเครื่องรับรอง คนรับไปก็ดี อาจารย์ผู้ให้ก็ไม่มีโทษ"

ฟังท่านตอบแล้ว ก็เห็นว่ามีเหตุผลพอสมควร จะรับรองว่าผิดหรือถูกนั้น ไม่รับรองแน่ ท่านพูดมาอย่างนั้นก็เอาเรื่องของท่านมาเล่าให้ฟัง ฟังท่านแล้วก็เลยสงสัยเรื่อง

สงคราม

สมัยนั้นสงครามยังไม่มี แต่ก็มีเรื่องต้องสงสัยเพราะอยู่ในเขตของนักบุญ เมื่อเกิดสงครามคราวใด ก็มักมีคนชอบเข้าหาพระ เพื่อได้ของดีป้องกันตัว พระก็ให้ตามแต่ที่ท่านจะสามารถทำได้ ต่างก็ตั้งใจทำกันเต็มกำลัง

ก็สงครามใครๆ ก็ทราบกันดีแล้วว่า เป็นเรื่องฆ่ากันชัดๆ เมื่อพระท่านให้ของดี ให้คนไปฆ่ากัน ท่านมิต้องลงนรกด้วยหรือ เรื่องน่าสงสัย จึงเรียนถามท่านตามนั้น

ท่านมองหน้าแล้วถามว่า "นี่แกหาเรื่องด่าพระแก่หรืออย่างไร ก็พระที่แก่แล้ว และบวชนานๆ อย่างฉันนี่ ชาวบ้านเขาพากันสนับสนุนให้เป็นอาจารย์ชั้นเซียนกันทั้งนั้น มีอะไรไม่ดีก็ช่าง พวกนักเลงหัวไม้ก็มาขอของอยู่ยงคงกระพัน นักเลงการพนัน ก็พากันมาขอหวยบ้าง ขอน้ำมันโปบ้าง จะทำได้หรือไม่ได้ ดีหรือไม่ดี พวกเขาไม่สนใจ ถ้าลงไปหาแล้วต้องเอาให้ได้ ถ้ามันได้ไปแล้ว ถ้าหนังไม่เหนียวแทงหวยไม่ถูก เล่นโปไม่รวย มันก็บูชาใหญ่ คือด่าโคตรเง่าเหล่ากอ ค้นขึ้นมาด่าไม่มีเหลือ

เมื่อมันมาขอแม้จะบอกว่าไม่มี หรือทำไม่ได้ มันก็บอกว่า ขอให้ให้เท่านั้น ตรงไม่ตรง เหนียวไม่เหนียวไม่เป็นไร คนมันทำพระเสียอย่างนี้ เมื่อให้แล้วไม่สมเจตนาที่ตั้งใจก็ช่วยกันด่า นี่พระแก่มันซวยอย่างนี้ ท่านพูดแล้วก็หัวเราะ

เมื่อเธอพูดถึงเรื่องสงครามก็ดีแล้ว ฉันขอตอบสั้นๆ ว่า พระที่แจกพระแก่ทหารที่เข้าสงคราม ถ้ามีจิตคิดว่า ขอให้พวกเราปลอดภัย พวกเขาจงพินาศ คิดอย่างนี้ จิตโทรมเพราะมีความเศร้าหมอง แต่ถ้าคิดว่า ขอบารมีพระจงคุ้มครองคนที่บูชาแล้วให้ปลอดภัย แต่เขาจะไปฆ่าใครหรือไม่ฆ่าไม่สนใจ และแนะนำว่าอย่านำของที่ให้นี้ไปเพื่อการทุจริต ถ้าทำผิดกฎหมาย หรือศีลธรรมของจะคุ้มไม่ได้ แม้ทำถูกทำดีก็เถอะ เมื่อกฎของกรรมให้ผล กรรมนั้นเป็นกรรมชั่ว พระก็ช่วยไม่ได้ จงเอาไว้เพื่อเป็นมิ่งขวัญ ทุกวันจงบูชา นึกว่าเราอยู่กับพระ และพระอยู่กับเรา และเราก็อยู่กับพระอย่างนี้ ใครจะฆ่าอย่างไรก็ไม่เป็นไร ปืนยิงไม่ออก มีดก็ฟันไม่เข้า

ถ้าจิตใจมั่นคงจริงๆ เป็นอย่างนี้ เพราะเรามีของดี คือ พระท่านก็ดี เราก็ดี เมื่อดีต่อดีมาพบกัน มันต้องไม่ตาย จะเอาไปทำอย่างไรก็ไม่ตาย ยิงไม่ออก ฟันไม่เข้า"

ฉันเองก็รับรองท่านว่าอย่างนี้ แล้วท่านก็พูดต่อไป

"ถ้ากำลังใจตกลงมานิดหนึ่ง รักษาความดีไว้ได้แต่บางคราวก็หวั่นไหว อย่างนี้เรียกว่ามีความมั่นคงเพลาลงมา แต่ทว่ามีความมั่นคงมากกว่าความหวั่นไหว พระคุ้มครองก็เพลาลง คือตอนนี้ยิงออกแต่ไม่ถูก ฟันยังไม่เข้า ถ้าเพลายิ่งกว่านั้น ยิงออกและถูกด้วยแต่ไม่เข้า

ถ้าความนับถือหย่อนกว่านั้น แต่ก็ยังเคารพอยู่มี อารมณ์

วอกแวกหวั่นไหวมากกว่านั้น ท่านว่าคราวนี้ยิงเข้าแต่ไม่ตาย

ถ้าอารมณ์นับถือหย่อนยานมาก แต่ก็ยังมีความเคารพอยู่ ส่วนควาามรู้สึกลังเลมีมากกว่า ท่านว่าตอนนี้ยิงเข้าและก็ตาย แต่ตายแล้วไปสวรรค์"

ท่านพูดแล้วก็หัวเราะชอบใจ ในที่สุดท่านลงท้ายว่า

"คนที่หาเครื่องลางของขลังก็หาไปอย่างนั้นเอง เพราะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวของกำลังใจ เรื่องที่จะป้องกันความตายนั้น ไม่มีทางเป็นไปได้ แม้แต่สมัยเมื่อสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ คราวที่พระญาติของพระองค์ถูกวิฑูฑภะฆ่าเสียมากมาย พระองค์ก็ช่วยให้เขาพ้นตายไม่ได้ เพราะเป็นกฎของกรรมเดิม

เรื่องของคนจะตายไม่ต้องออกรบก็ตาย มีมากรายที่เขาออกไปรบกับข้าศึก แต่ปลอดภัย ตัวก็ไม่ตาย เงินทองเข้าของก็ได้ เพราะทางบ้านเมืองเห็นความดี ก็บำเหน็จรางวัลให้ มีชื่อเสียงเป็นที่เกรงขาม และนิยมชมชอบ อีกด้านหนึ่งคนนอนอยู่ในมุ้งแท้ๆ ไม่มีใครมาฆ่าเลย ก็แอบตายเสียนับรายไม่ถ้วน นี่ว่ากันถึงเรื่องตาย

ส่วนเรื่องของพระที่แจกของกับทหารนั้น อย่าไปว่าท่านเลย ถ้าท่านแจกอย่างพระ ท่านก็ไม่มีโทษ เพราะท่านให้พระเขาไป ไม่ได้ให้นักเลงเขาไป คือ แจกไปเพื่อมีไว้บูชา เป็นเครื่องแสดงออกถึงความเป็นคนดี ที่มีพระเป็นที่เคารพ ส่วนท่านที่แจกแบบนักเลง รับรองผล ยินดีด้วย

เมื่อผลปรากฏ เมื่อลูกศิษย์ฆ่าเขาได้ อาการอย่างนี้จะเป็นสงครามหรือไม่ พระอาจารย์ก็มีส่วนด้วยทั้งนั้น

เมื่อท่านพูดจบ ก็เลยถามเรื่องทหารที่รบกับข้าศึกถูกข้าศึกฆ่าตาย เรียนถามท่านว่า

"ทหารที่ถูกฆ่าตายในสนามรบนั้น ตายแล้วไปสวรรค์หรือไปนรก?"

ท่านตอบว่า

"ไม่แน่ บางคนตายแล้วไปสวรรค์ บางคนตายแล้วไปนรก"

ท่านอธิบายโดยยึดพุทธภาษิตว่า

"พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า คนเมื่อจะตายถ้าจิตเป็นกุศลไม่ว่าจะตายในลักษณะเช่นไร ตายแล้วไปสู่สุคติทั้งนั้น คือถ้าเกิดเป็นคนก็เป็นคนประเภทมีเงินทองของใช้สมบูรณ์ งานไม่หนัก แต่เงินดี ถ้าไม่เกิดเป็นคน ก็เกิดเป็นเทวดาหรือพรหม

ถ้าขณะจะตาย จิตเศร้าหมอง มีอารมณ์หวังในทรัพย์สิน หรืออารมณ์ขุ่นมัว เพราะความโกรธเคืองอารมณ์อย่างนี้ ถ้ามีเมื่อขณะจิตจะออกจากร่าง ท่านบอกว่า ตายในสนามรบหรือบนที่นอนของพระ ก็ลงนรกทั้งนั้น"

ท่านพูดต่อไปว่า

"ทหารที่รบในสนามรบ ส่วนใหญ่ เป็นทหารที่ไม่เคยรู้จักกับศัตรู ไม่มีอารมณ์โกรธแค้นกันมาก่อน ไปรบ

ตามหน้าที่ ที่ทางราชการทหารใช้ เขาบอกให้รุกก็รุก เขาบอกให้ถอยก็ถอย เขาบอกให้ยิงก็ยิง ตัวทหารเองมีสภาพเหมือนหุ่น เมื่อพูดถึงเจตนาที่จะเป็นอกุศลนั้น ที่มีโดยตรงน้อยเต็มที

เมื่อเข้าสนามรบ ขณะที่ประจันหน้ากับข้าศึก ทหารมักไม่มีอะไรเป็นที่พึ่ง นอกจากนึกถึงท่านที่มีคุณ คือ พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ และบางรายก็นึกเห็นภาพหลวงพ่อที่คอก็รูปของพระสงฆ์บ้าง การคิดอย่างนี้ ท่านเรียกว่า กุศลจิต ตายแล้วไปสวรรค์ ถ้าจิตครุ่นคิดจะฆ่าเพื่อล้างแค้น อย่างนี้น่ากลัวจะไปนรก

ถ้าความจริงเป็นอย่างนั้น ก็คิดว่าทหารที่เข้าสนามเป็นเทวดามากกว่าเป็นอย่างอื่น เพราะทหารส่วนใหญ่มีพระติดตัวกันไป มีน้ำหนักเกือบเท่าเครื่องสนาม คงจะพากันนึกถึงพระ และท่านผู้มีคุณเป็นการประจำ เมื่อคิดอย่างนี้ท่านรับรองว่าไม่ตกนรก ฉะนั้น ทหารหาญทั้งหลายก็ไม่น่าหนักใจ"

ได้เรียนถามท่านต่อไปว่า "ทหารที่เข้าสงครามมีมากที่ออกแนวหน้า และประจันบานกับข้าศึกไม่น่าจะรอดมาได้ แต่ก็ไม่ตาย ทหารบางคนไม่เคยปะทะกับข้าศึกเลย ไม่ทันได้ยินเสียงปืนก็มีอันต้องตาย ที่เป็นอย่างนี้มีอะไรเป็นเหตุ"

ท่านตอบว่า **"กรรมเป็นเหตุ"**

เรื่องของกรรมนี้ ท่านผู้อ่านเบื่อหรือยัง กำกันมานาน

แล้ว ไม่มีใครแบสักที เมื่อท่านเอากรรมมาตอบ ก็ลองอ่านของท่านต่อไป

ท่านยกตัวอย่างคนที่จะต้องตายว่า สมัยเมื่อพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านวิฑูฑภะครองเมืองสาวัตถี แทนพระเจ้าปเสนทิโกศล แกแค้นที่พวกศากยะ ญาติๆ ของพระพุทธเจ้านั่นเอง หาว่าแกเป็นลูกคนใช้ รับรองไม่สมเกียรติ สมัยเมื่อเป็นมกุฎราชกุมาร พอได้ครองราชย์เลยยกทัพไปฆ่าล้างแค้น

พระพุทธเจ้าทราบ เข้ามานั่งข้างทาง ท่านวิฑูฑภะเห็นเข้ามีความเคารพในพระองค์ก็ลงมาไหว้ แล้วก็ยกทัพกลับ

ครั้นเมื่อถึงครั้งที่สามยกทัพไปอีก พระพุทธเจ้าทราบด้วยพระพุทธญาณว่า พวกศากยะมีกรรม เพราะชาติก่อนร่วมกันโปรยยาเบื่อให้ปลาตาย แล้วเอาปลาไปขาย คราวนี้กรรมเบื่อปลามาถึงแล้ว ท่านเลยไม่ไปนั่งขวางทางตามที่เคยทำมาปล่อยให้เขาฆ่ากันตามกฎของกรรม

คราวนั้นพวกศากยะตายมาก เมื่อฆ่าเขาแล้วไม่มีใครสู้เพราะเป็นสงครามเงียบ ไม่ได้ประกาศสงคราม ด้วยฝ่ายศากยะไม่คิดว่าเป็นสงคราม ด้วยเคยเห็นในฐานะเป็นมิตรเมื่อท่านวิฑูฑภะคิดรบคนเดียว ก็เลยไม่มีใครสู้สงครามคราวนี้เป็นสงครามเบ็ดเสร็จ ที่ใช้เวลารบไม่ถึงครึ่งวัน เร็วกว่าอิสราเอลรบกับแขกตะวันออกอีก เพราะต้องใช้เวลาถึง ๖ วัน เมื่อรบแล้วก็พาพวกกลับ

ตอนกลับนี้เดินทางผ่านชายทะเลใกล้ค่ำ ท่านแม่ทัพ

หรือควรจะเรียกว่าจอมทัพ ก็สั่งให้ทหารพักที่ชายหาด

คราวนี้กรรมมาอีก ท่านพากันเป็นตัวกรรมแทนปลา ฆ่าพวกศากยะแล้ว คราวนี้กรรมอะไรไม่ทราบ จำไม่ได้ ตามมาเล่นงานกรรมเจ้ากรรมเสียเองอีกต่อหนึ่ง คือ เมื่อขณะที่ท่านสั่งพัก หาดทรายสวยมาก เพราะน้ำทะเลลงจัด คนบางพวกก็นอนบนฝั่ง บางพวกก็นอนที่หาดทราย เมื่อกรรมมาถึง คนที่จะต้องถูกกรรมเข่นฆ่า ที่นอนบนฝั่งไม่สบายใจ ไปนอนที่หาดทราย คนที่นอนที่หาดทรายไม่สบายใจ มานอนบนฝั่ง

พวกที่นอนบนฝั่งตอนดึกนี้ ท่านว่า ไม่มีกรรมที่จะต้องตายในวันนั้น พวกที่ดิ้นรนไปนอนที่หาดทราย ท่านว่ากรรมบังคับให้นอน เพราะต้องตายในวันนั้น เสียดายที่จำไม่ได้ว่า ทำกรรมอะไรไว้

พอดึกสงัด ทหารทั้งหมดหลับสนิท น้ำก็ขึ้นมา คลื่นลมแรง ซัดเอานักรบที่นอนชายหาดลงทะเลตายหมด ส่วนพวกที่นอนบนบกปลอดภัย เรื่องของความตายเป็นกฎของกรรม ไปรบก็ตาย ไม่รบก็ตาย อย่างพวกศากยะ นอนอยู่แท้ๆ ความตายตามผลาญถึงในมุ้ง

ที่เอาเรื่องความตายมาเล่าให้ฟัง ก็เห็นว่า ขณะนี้เรื่องของกรรมจ่อประตูบ้านมาแล้ว ยืนอยู่หน้าประตูเรือนนั่นเอง จะก้าวเข้าประตูเรือนเมื่อไรก็ได้ สงครามจะเกิดหรือไม่เกิดใครก็พยากรณ์ยาก ถ้าไม่เกิดก็นับว่าเป็นปาฏิหาริย์เท่านั้น

เอง

เมื่อสงครามมายืนคุยด้วยหน้าประตูบ้าน ญาติโยมก็คงจะประสงค์จะหาของกันตาย และกันภัยไปพร้อมๆ กัน ท่านจะไปหาที่ไหนนั้น ตามแต่ใจท่าน ขอให้ท่านคิดว่า ของที่ท่านได้มานั้นมีพระติดมาด้วย จะเป็นตะกรุด ผ้ายันต์ หรืออะไรก็ตาม คิดว่ามีพระ ถ้าไม่เห็นรูปพระ ก็คิดว่าเป็นของที่เกิดจากบารมีพระคิดไว้เสมอ ทั้งยามปกติและประจันบาน ผลที่ได้ก็คือ

ยิงไม่ออก ถึงออกก็ไม่ถูก

ยิงถูกก็ไม่เข้า ถึงยิงเข้าก็ไม่ตาย

ถ้าตายท่านก็จะได้ไปสวรรค์ ตามที่ท่านพระครู สุวรรณพิทักษ์บรรพรต วัดสระเกศ สมัย พ.ศ. ๒๔๘๒ ท่านว่านั่นเอง สวัสดี

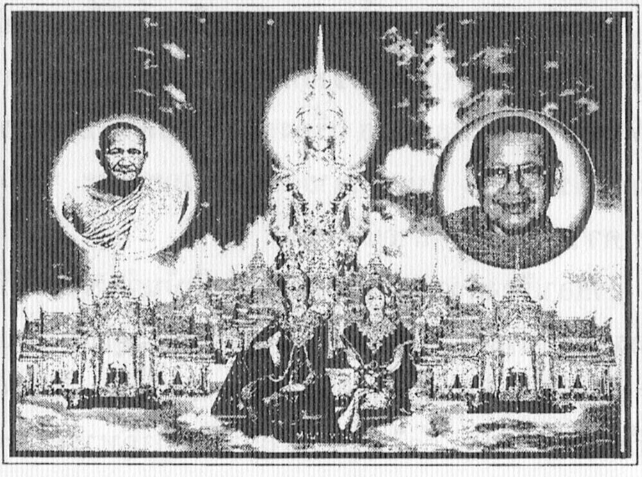

คนจะตาย จะเห็นนิมิตก่อน

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย และพระคุณเจ้าที่เคารพ ที่กล่าวมาแล้ว กล่าวถึงความตาย

ความจริงเรื่องความตายมีเรื่องเล่าสู่กันฟัง บรรดาท่านพุทธบริษัท ท่านบอกว่า

"คนเราจะตาย จะเห็นนิมิตก่อน"

ตามที่หนังสือโบราณท่านเขียนไว้ แล้วก็คนโบราณโบราณสมัยนี้ สมัยหลวงพ่อปาน ท่านก็เขียนไว้ ท่านบอกว่าลอกมาจากตำรา ก็ไม่ทราบว่า ตำราเล่มไหนเหมือนกัน

ท่านบอกว่า คนก่อนจะตายต้องเห็นนิมิต เรื่องนี้สำคัญบรรดาท่านพุทธบริษัท ประเดี๋ยวจะเล่าเรื่องสมัยพระพุทธเจ้าคนที่เห็นนิมิตสมัยนั้นมาเล่าสู่กันฟัง คุยกันตอนนี้เสียก่อน

คนจะตายต้องเห็นนิมิต คือ

๑. เวลาก่อนจะตาย ถ้าเห็นไฟ กองไฟ หรือดวงไฟแสดงว่า คนนั้นตรงไปนรกทันที ไม่ผ่านสำนักของพระยายม

๒. ถ้าเห็นป่า จะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

๓. ถ้าเห็นก้อนเนื้อ จะเกิดเป็นคน

๔. ถ้าเห็นสิ่งที่เป็นบุญ เป็นกุศล ของที่เคยให้ทาน หรือวัดที่เคยทำบุญ พระที่เคยไหว้ จะเป็นพระพุทธรูปก็ตาม พระสงฆ์ก็ตาม เป็นอันว่า สิ่งที่เป็นบุญ เป็นกุศล อย่างนี้ ก็จะไปเกิดบนสวรรค์ไปสู่สุคติ

ตามที่ท่านเขียนมาอย่างนี้ อาตมาก็ไม่ใช้ต้องการพิสูจน์ แต่ก็เข้าไปประสบโดยคาดไม่ถึง นั่นก็คือ มีอยู่ว่า มีเพื่อน อยู่คนหนึ่ง ชื่อ จวน นามสกุลว่าอย่างไรจำไม่ได้ อยู่จังหวัด พระนครศรีอยุธยา

เมื่อเวลาสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ สมัยท่านจอมพลแปลก เป็นนายกฯ เวลานั้นก็เกณฑ์คนไปทำงานที่ เพชรบูรณ์ ตามลีลาที่เขาเล่ากันบอกว่า ตั้งใจจะต่อต้านญี่ปุ่น ว่าอย่างนั้นชาวบ้านพูด แต่ท่านจอมพลแปลก ไม่ได้พูดให้ฟัง แต่ท่านมาแถลงการณ์ทางวิทยุทีหลัง ก็คล้ายคลึงแบบนี้ ต้องการจะเอาคนงานทั้งหมดเป็นทหารต่อต้านญี่ปุ่น จะเอานักเรียนนายร้อยไปไว้ที่นั่น เป็นผู้บังคับหมวด อย่างนี้เป็นต้น

ก็เป็นอันว่า เมื่อเลิกสงคราม เธอเลิกงานมาแล้ว ก็ปรากฏว่าเป็นโรค เป็นไข้ ต่อมาก็เป็นวัณโรค คือ เป็นโรคฝีในท้อง เป็นโรคปอด

วันหนึ่ง เป็นวันสุดท้ายของชีวิตของเธอ อาตมาไปเทศน์ที่จังหวัดสุพรรณบุรี ก็พอดีกลับมา เขาบอกว่า จวนป่วยหนัก เป็นเวลาเย็น ประมาณสัก ๔ โมงเย็น ก็นิมนต์

พระไปเป็นเพื่อน ๔ องค์ อาตมาด้วย ๑ องค์ เป็น ๕ องค์

ที่ไปเป็นเพื่อนไม่ใช่คิดว่ากลัวใครจะทำร้าย ที่นำไปแบบนั้น ก็คิดว่าคนป่วยหนัก ถ้าเห็นพระอาจจะเป็นมงคลก็ได้ เพราะว่าตามตำราท่านบอกว่า ถ้าเห็นสิ่งที่เป็นกุศล คนนั้นจะไปสวรรค์

พอไปถึงเข้าจริงๆ จวน ก็อาการหนักจริงๆ หายใจเบา หายใจช้าๆ แล้วก็เบาลงๆ แต่ว่าอาตมาไปนั่งข้างๆ ก็เรียก ชื่อ "จวน จำฉันได้ไหม?"

เธอเหลียวหน้ามา ก็พยักหน้าตอบว่า

"จำได้" เสียงเบามาก

ก็ถามเธอว่า

"เวลานี้เห็นอะไรไหม? ไม่ใช่เห็นฉัน มีภาพอะไรลอยข้างหน้าบ้าง?"

เธอก็ตอบว่า

"เวลานี้มีภาพไฟลอยข้างหน้า"

เธอก็แสดงอาการหวาดกลัวมาก กลัวไฟ

เมื่อฟังเท่านั้นก็ตกใจ คิดว่า ท่าจะไม่ได้การแล้ว นิมิตตามที่ท่านเขียนไว้ปรากฏ นึกในใจ ไม่พูด คิดว่า นิมิตอย่างนี้ ถ้าเห็นไปนรกทันที ก็คิดอะไรไม่ถูกถามว่า

"จวน ภาวนาว่า พุทโธ ไหม?"

เธอส่ายหน้าบอกว่า

"คิดไม่ออก"

จึงหันไปหาภรรยาเขา อาตมาก็จำชื่อภรรยาไม่ได้ ลืมเสียแล้ว ถามว่า

"มีสตางค์ไหม?"

เธอก็บอกว่า "มี"

ก็เลยบอกว่า "ถ้ามีละก็ ขอสัก ๒๐ บาทได้ไหม?"

เธอก็นำธนบัตรใบละ ๒๐ บาท มาให้ อาตมาก็ไปใส่มือจวน เอามือทั้งสองประกบกันในท่าพนมมือ บอกว่า

"จวน เอาอย่างนี้นะ ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง แต่ความตายเป็นของเที่ยง เราจะตาย หรือไม่ตายนั้น ไม่มีความสำคัญ ตั้งใจทำบุญก็แล้วกันนะ เวลานี้ฉันมาพร้อมกัน ๔ องค์ ขอจวนตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ คิดว่าของต่างๆ ในวัดทั้งหลาย ที่มีพระสงฆ์ก็ดี หรือไม่มีพระสงฆ์ เป็นวัดร้างมีพระพุทธรูปก็ดี หรือว่าเป็นวัดร้างไม่มีพระพุทธรูปก็ตาม หรือเป็นที่ธรณีสงฆ์ ไม่มีสภาพเป็นวัดก็ตาม เราไปนำอะไรมาจากที่นั่นก็ตาม จะเป็นของหนักก็ดี ของเบาก็ดี ของน้อยก็ตาม ของมากก็ตาม มีค่ามากก็ตาม มีค่าน้อยก็ตาม ขอชำระหนี้สงฆ์ด้วยเงิน ๒๐ บาท"

เธอก็พูดเบาๆ ตาม แล้วก็น้อมทำท่าผงกศีรษะนิดหน่อย ก็เลยบอกพระท่านบอกว่า

"คุณทั้งหลาย ถ้าเห็นชอบ ให้ สาธุ พร้อมกันนะ"

พระทั้งหลายก็ "สาธุ" พร้อมกัน พอพระสงฆ์ สาธุพร้อมกัน รู้สึกว่า จิตใจของเธอสดชื่นขึ้นมามาก ถามว่า

"จวน เวลานี้เห็นภาพอะไร ไฟหายไปแล้วหรือยัง"

เธอก็ตอบ "ไฟหายไปแล้ว"

ถามว่า "เธอเห็นภาพอะไร"

เธอบอก "เห็นภาพพระประธานในอุโบสถวัดบางนมโค" เพราะว่าเธอบวชวัดนั้น เธอก็ไปทำวัตรเป็นประจำ

ถามว่า "เห็นชัดไหม"

เธอก็บอก "เห็นชัด อยู่ใกล้มาก"

ก็บอก "จวน นึกในใจก็ได้นะ ออกเสียงมันจะเหนื่อย นึกภาวนาในใจว่า พุทโธ"

แทนที่เธอจะนึกในใจ เธอก็ออกเสียงว่า

"พุทโธๆๆๆ" เบาๆ เธอว่าไปสัก ๓-๔ ครั้ง รู้สึกว่าหายใจเบาลง แต่ว่ามีเสียงเล็กน้อย

ถามว่า "จวน เวลานี้เห็นพระไหม"

เธอตอบว่า "เห็นพระ"

ถามว่า "ชัดขึ้นไหม"

เธอก็ตอบว่า "ชัดเจนแจ่มใสมาก สุกสว่างมาก ใหญ่กว่าเดิมมาก"

บอก "ถ้าอย่างนั้น นึกถึงพระเป็นที่พึ่งนะ นึกถึงเวลานี้เราอยู่กับพระพุทธเจ้า ภาพที่เห็น คือ ภาพพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ามาสงเคราะห์ จะหายจากโรค ถ้าจำเป็นต้องตาย ก็ไปสวรรค์"

เธอยิ้มนิดหนึ่ง เธอตอบว่า "พอพูดจบก็มีวิมานลอย

มาอยู่ข้างหน้า พระก็ชี้ แสดงว่า วิมานนี้เป็นของเธอ"

จึงถามเธอว่า "เวลานี้ ต้องการอยู่บ้านหรือต้องการอยู่วิมาน"

เธอก็ตอบเบาๆ ว่า "ต้องการวิมานครับ"

ก็ไม่ต้องการรบกวนให้เหนื่อยต่อไป ก็บอกว่า

"ตั้งใจไปวิมานนะ ภาวนาว่า พุทโธ"

เธอก็ภาวนาเบาๆ ว่า "พุทโธๆ ๆ ๆ"

ในที่สุดก็เงียบไปพร้อมกับคำภาวนา และลมหายใจเข้า-ออก รวมความว่า **เธอตายคู่กับพุทโธ**

เป็นอันว่า นิมิตเครื่องหมายนี่ บรรดาท่านพุทธบริษัทมีจริง อาตมาผ่านแบบนี้มาหลายสิบราย ที่พบมาเองนะ ไม่ใช่หลายราย หลายสิบราย และวิธีแก้ของอาตมาก็มีวิธีเดียววิธีนี้ เพราะว่าอย่างอื่นเวลานั้น มันแก้กันไม่ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินชำระหนี้สงฆ์ ถ้าบังเอิญไม่เป็นหนี้สงฆ์ ก็เป็นสังฆทานและวิหารทาน รวมความว่า เป็นบุญใหญ่ที่เขาจะพึงได้รับ

นี่เป็นอันว่า มนุษย์เราที่ตายนี่ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนจะเห็นนิมิตก่อน แต่ว่านิมิตที่ดี และก็ถูกตัดเพราะกฎของกรรม ก็ผ่านมาแล้ว

ต่อนี้ไป เรื่องสำนักพระยายมนานๆ ก็จะมีสักครั้งหนึ่ง ถ้าจบตอนนี้แล้ว บรรดาท่านพุทธบริษัท ต่อไปก็จะขอเปลี่ยนเรื่อง เป็นเรื่องประวัติศาสตร์ย่อๆ กระจุ๋มกระจิ๋ม

เล็กน้อย

เรื่องที่จะพูดต่อไป ก็เป็นเรื่องของ พระนางเรือล่ม ตอนนี้จะจัดเป็นเทปและให้เขาพิมพ์หนังสือด้วย แต่พิมพ์หนังสือควรจะพิมพ์น้อยๆ เกรงว่าจะไม่มีคนต้องการ และก็จะเป็นเทปบันทึกเสียง ในด้านฝ่ายธรรมะ จะมีธรรมะ หรือนิมิตตอนท้าย สัก ๕ นาที หรือ ๕ นาทีเศษๆ

ตอนต้นจะเล่าเรื่อง **พระนางเรือล่ม** ไปก่อน ถ้าเรื่องพระนางเรือล่มจบ ก็จะต่อ เอาเรื่องใกล้ๆ นี่ เรื่องสมัยรัชกาลที่ ๕ บ้าง สมัยรัชกาลที่ ๗ บ้าง สมัยรัชกาลที่ ๖ บ้าง เอาพอมาเป็นเครื่องศึกษา ฟังเพลินๆ ถ้าตอนไหนมีธรรมะในตัว ก็อธิบายธรรมะในตัวด้วย

ตอนท้าย ตอน ๕ นาทีหลัง ถ้าไม่มีธรรมะในตัว ก็นำธรรมะที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน เอามาตอน ๕ นาทีหลังเหมือนกัน ตอนต้นก็ฟังกันเพลินๆ หรืออ่านกันเพลินๆ นี่เกริ่นไว้ก่อน ที่เกริ่นให้ฟัง ที่จะพูดให้ฟังก็เพราะมีหนังสือ **ฉวีวรรณ สรรพกิจ** ให้มา

ต่อนี้ไปก็นำบุคคล ที่เห็นนิมิตในสมัยพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านผู้นั้นเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครู มีนามว่า **ธรรมิกอุบาสก** ธรรมิกอุบสกนี่ อาตมาคิดว่า ไม่ใช่ชื่อจริง ธรรมิกอุบาสก ถ้าแปลออกมา ก็เป็นอุบาสกผู้ประกอบไปด้วยธรรม คือ ตั้งใจประพฤติธรรม ตามพระธรรมคำสั่งสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั่นเอง

ก็รวมความว่า เวลานั้น ธรรมิกอุบาสกมีความเคารพในพระพุทธเจ้ามาก ปฏิบัติธรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนเป็นอย่างดี ท่านดีขนาดไหน อาตมาก็ไม่ทราบ แต่คิดว่า ท่านผู้นี้เป็นพระอริยเจ้า นึกเอาเองนะ บาลีก็ไม่ได้บอกเพราะคนสมัยนั้นที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้าจริง ไม่เป็นพระอริยเจ้ามีน้อย พระพุทธเจ้าไปจำพรรษาแดนใด แดนนั้นก็มีพระอริยเจ้ามากกว่าปุถุชน

ก็รวมความว่า ธรรมิกอุบาสกมีความเคารพในองค์สมเด็จพระทศพลจริง ปฏิบัติตามพระธรรมคำสั่งสอนจริง

ต่อมา ท่านธรรมิกอุบาสกป่วยหนัก ก็อยากจะฟังพระ

ปริตร **พระปริตร** ก็คือ บทสวดมนต์ แต่บทสวดมนต์เวลานั้นก็เห็นจะเป็นมหาสติปัฏฐานสูตร ถ้าจำไม่ผิด เวลาพูดนี่ไม่ได้นำหนังสือมา แล้วก็ป่วยด้วย เพิ่งจะฟื้นตัววันนี้เอง ค่อยๆ ดีขึ้น ยังไม่ดีมาก อยากจะฟังมหาสติปัฏฐานสูตร ก็สั่งให้ลูกไปขอพระจากพระพุทธเจ้าว่า สุดแล้วแต่พระพุทธเจ้าจะตรัสให้พระองค์ใดองค์หนึ่ง คณะใดคณะหนึ่ง มาสวดพระปริตร มหาสติปัฏฐานสูตร

ก็รวมความว่า ลูกสาวก็ไปนิมนต์พระ ลูกสาวหรือลูกชายก็ไม่ทราบนะ ประเดี๋ยวนักบาลีที่ท่านทราบจริง ท่านจะมาค้าน อาตมาก็พูดเผลอไป คอมันชักแห้ง ไปนิมนต์พระกลับมา พระก็ตามมาเสร็จ พระนั่งเรียบร้อย ลูกสาวลูกชายก็เริ่มบูชาธรรม ก็แจ้งให้พ่อทราบว่า เวลานี้พระมาเรียบร้อยแล้ว พระกำลังจะสวดมนต์

เวลานั้น ตอนต้นเขาทำอย่างไรก็ไม่ทราบ ตั้งใจนมัสการพระรัตนตรัย คงทำกันแน่ แต่ทว่าเขาจะรับศีลกันหรือเปล่า ก็ไม่ทราบ เข้าใจว่าศีลเขามีเรียบร้อยแล้ว คงไม่ต้องรับกันดะ เหมือนสมัยปัจจุบัน สมัยปัจจุบันรับศีลดะบางทีให้ศีลยังไม่ทันจะเสร็จ ศีลขาดแล้ว เพราะอะไร เพราะรับแต่ปาก ใจไม่ตั้งใจรับศีล

รวมความว่า พระเริ่มสวดพระปริตร เวลานั้นก็ปรากฏเทวดาทั้ง ๖ ชั้น คือ

๑. **ชั้นจาตุมหาราช**

๒. ชั้นดาวดึงส์

๓. ชั้นยามา

๔. ชั้นดุสิต

๕. ชั้นนิมมานรดี

๖. ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี

ยกขบวนกันมาอย่างหนัก ลอยในอากาศใกล้ๆ ต่างคนต่างนำรถทิพย์มา แต่ละชั้น แต่ละขบวน ก็นำรถทิพย์มา ต่างคนต่างคณะ ต่างเชิญท่านธรรมิกอุบาสกว่า

"ท่านธรรมิกะ จงไปอยู่กับฉันเถิด ฉันอยู่ชั้นจาตุมหาราช มีความสุข"

"ฉันอยู่ชั้นดาวดึงส์"

"ฉันอยู่ชั้นยามา"

"ฉันอยู่ชั้นดุสิต"

"ฉันอยู่ชั้นนิมมานรดี"

"ฉันอยู่ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี"

แต่ละชั้น "มีความสุขขอไปอยู่เถิด"

เทวดาส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว จนกระทั่งท่านธรรมิกอุบาสกไม่ได้ยินเสียงพระสวด ท่านธรรมิกอุบาสกตั้งใจจะฟังพระสวด ก็รำคาญเสียงเทวดา จึงโบกไม้โบกมือบอก

"หยุดก่อนๆ ๆ"

แต่ก็เป็นการบังเอิญจริงๆ ที่บรรดาลูกหลานทั้งหมดไม่เห็นเทวดา พระที่ไปทั้งหมดก็ดีเหมือนกัน ไม่มีพระอะไร

ที่มีทิพจักขุญาณเห็นเทวดาได้เลย เสียงท่านบอกให้หยุดก่อนอยู่นาน เทวดาไม่ค่อยหยุด พระหยุดแล้ว พระเข้าใจว่า ท่านธรรมิกอุบาสกต้องการให้ท่านหยุด ท่านก็หยุดสวด แต่เสียงเทวดาไม่หยุด ยังเคะอะโวยวายอยู่ ท่านก็โบกมือบอก

"หยุดก่อนๆ ๆ"

ในที่สุด พระเห็นว่าธรรมิกอุบาสกไม่ตั้งใจจะฟัง หรือไม่พอใจจะฟัง ก็จึงบอกกับลูกกับหลานของธรรมิกอุบาสกว่า

"ถ้าอย่างนั้น ฉันขอลากลับละ"

ในเมื่อคนฟัง ไม่ต้องการจะฟัง ก็ไม่สวดต่อไป ท่านก็ลากลับ เมื่อพระกลับไปสักครู่หนึ่ง เทวดาจึงหยุดพูด แหมเทวดานี่ ก็ไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ

เมื่อเทวดาหยุดแล้ว ท่านก็หันมาทางพระ ไม่เห็นพระเธอก็ถามลูกหญิงลูกชายว่า

"ลูกเอ๋ย พระไปไหนหมด พ่อต้องการฟังธรรม ต้องการฟังสวดพระปริตร"

ลูกก็บอกว่า "ก็พ่อบอกให้พระหยุด พระท่านเห็นว่า พ่อไม่ต้องการจะฟัง ท่านก็ไม่สวด ท่านลากลับ"

พ่อก็บอก "ลูกเอ๋ย พ่อไม่ได้บอกให้พระหยุด พ่อตั้งใจจะฟังธรรม ฟังพระปริตร ฟังพระสวด แต่ทว่าเทวดาซิ ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าว ต่างคนต่างมาชวนไปอยู่แต่ละชั้น ๖ ชั้น ด้วยกัน (ตามที่กล่าวมาแล้ว) พ่อบอกให้เธอหยุด เธอ

ไม่หยุด ต้องโบกมือโบกไม้อยู่พักใหญ่จึงหยุด"

ลูกหญิงลูกชายก็มีความรู้สึกในใจว่า พ่อของเรามีความเคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นอย่างยิ่ง แต่เวลานี้ป่วยหนัก สติสตังค์ไม่ดีมาก เผลอไผลหลงใหลใฝ่ฝันไปแล้ว เทวดาเทวเดอมีที่ไหน เห็นมีแต่อากาศ จึงถามพ่อว่า "พ่อ เทวดาอยู่ที่ไหน?"

พ่อก็ชี้ไปข้างบน ข้างหน้า บอก "เทวดาอยู่เป็นแถวเต็มจักรวาลลูก นี่ชั้นจาตุมหาราช ตรงนี้ชั้นดาวดึงส์ ตรงนี้ชั้นยามา ตรงนี้ชั้นดุสิต ตรงนี้ชั้นนิมมานรดี ตรงนี้ชั้นปรนิมมิตวสวัสดี"

ท่านธรรมิกอุบาสกก็บอกว่า "พ่อนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นปกติ นึกถึงพระธรรมเป็นปกติ นึกถึงพระอริยสงฆ์เป็นปกติ แต่เวลานี้เทวดาท่านมา ลูกเอ๋ย มาจริงๆ พ่อไม่ได้หลง"

ลูกก็ไม่ยอมเชื่อ ท่านจึงบอกว่า

"ขอพวงมาลัย มีไหม?"

ลูกก็บอกว่า "มี"

ก็บอกว่า "ขอพวงมาลัยพวงหนึ่ง"

ลูกก็นำพวงมาลัยมาให้ เมื่อลูกนำพวงมาลัยมาให้แล้วพ่อก็โยน แล้วก็ถามว่า

"สวรรค์ชั้นไหนมีความสุขที่สุด น่าอยู่" (แสดงว่าท่านมีสิทธิอยู่สวรรค์ถึง ๖ ชั้น)

ลูกทั้งหมดก็บอกว่า "สวรรค์ชั้นดุสิตน่าอยู่ที่สุด"

ท่านก็บอก "ถ้าอย่างนั้น พ่อจะโยนพวงมาลัยให้คล้องในงอนรถของสวรรค์ชั้นดุสิต"

ในที่สุดท่านก็โยนไป คล้องในงอนรถพวงมาลัยค้างในอากาศ ลูกไม่เห็นรถทิพย์ แต่พวงมาลัยก็ไม่หล่นลงมา

ในที่สุด ท่านธรรมิกอุบาสกก็จุติ ตายจากความเป็นคน หมดลมหายใจเข้า-ออก เคลื่อนเข้าสู่รถของสวรรค์ชั้นดุสิตไป

นี่แหละ บรรดาท่านทั้งหลาย เรื่องนิมิตในสมัยพระพุทธเจ้าก็มี ไม่ใช่มีเฉพาะเวลานี้ ฉะนั้นทางที่ดี ขอบรรดาท่านพุทธบริษัท ยึดพระพุทธเจ้า ยึดพระธรรม ยึดพระสงฆ์ ยึดทานการบริจาค ยึดภาวนา อย่างใดอย่างหนึ่งไว้ในใจให้มั่นคง อย่าทิ้ง

เวลาเหลืออีก ๖ นาทีเศษ ขอพูดอีกเรื่องหนึ่ง คือสาตกีเทพธิดา คนนี้เป็นคนจน คนนี้ทำบุญเบาที่สุด ไม่ต้องรักษาศีล ไม่ต้องทำอะไรหมด เป็นคนจนมาก เกิดไม่ทันพระพุทธเจ้า หรืออาจจะทันก็ได้นะ อาจจะทันพระพุทธเจ้าแต่เป็นสมัยที่พระพุทธเจ้าอยู่ห่างหน่อย เวลานั้นมีพระอรหันต์นิพพานใกล้ๆ เขาทำสถูปเจดีย์ไว้ เอาพระธาตุไว้ สาตกีเทพธิดาเป็นคนจน ไม่มีโอกาสจะไปทำบุญ ตอนเช้าก็ไปตัดฟืน ตอนเย็นนำฟืนมาขาย กินข้าวแล้วก็ค่ำ

วันหนึ่ง เดินจะไปตัดฟืน เห็นดอกบวบขม สีเหลือง

ก็คิดว่า ดอกบวบขมนี่ มีสีเหลืองคล้ายจีวรพระ ตอนเย็นจะตัดไปบูชาเจดีย์ที่เขาบรรจุกระดูกของพระอรหันต์ ใกล้ๆ บ้านเรา คนนี้เป็น **สังฆานุสสติ**

ตอนเย็น เวลาตัดฟืนมา ก็ทำอย่างนั้นจริงๆ ตัดดอกบวบขมมาด้วย พอถึงบ้าน กินข้าวกินปลาเสร็จ อาบน้ำอาบท่าเสร็จ แต่งตัวแล้วก็นำดอกบวบขมจะไปบูชาเจดีย์ที่เขาบรรจุพระธาตุของพระอรหันต์ แต่ไปไม่ทันถึง ออกไปถึงปากตรอก ปรากฏว่า นางยักษิณีแปลงเป็นวัวแม่ลูกอ่อน ขวิดนางล้มลงถึงแก่ความตาย

ทั้งๆ ที่กำลังใจอยากจะไปบูชากระดูกพระอรหันต์ อย่าลืมว่า การนึกถึงพระอรหันต์ เป็น สังฆานุสสติกรรมฐาน ก็เป็นอันว่า เธอตายจากความเป็นคน เป็นคนจริงๆ ศีลก็ไม่เคยรักษา ทานก็ไม่เคยให้ วันนี้จะถวายทานสักหน่อย จะไปบูชาพระอรหันต์ ก็เผอิญมาตายเสียก่อน แต่ตายทั้งๆ ที่ใจผูกพันที่จะไปบูชากระดูกพระอรหันต์

ท่านบอกว่า นางไปเกิดบนสวรรค์ชั้นดาวดึงสเทวโลกทันที ไม่ต้องผ่านสำนักพระยายม ท่านธรรมิกอุบาสกก็ไม่ต้องผ่านเหมือนกัน

นี่ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านโปรดทราบ ถ้าใจเข้มข้นเป็นอย่างนี้ ถึงแม้ว่าตอนก่อนจะย่อหย่อนมาก่อนก็ตาม แต่เวลาจะตายถ้ามีอารมณ์เข้มข้น จะไปสวรรค์ ไปพรหมโลก ไปนิพพานตรง ไม่ต้องผ่านสำนักพระยายม

รวมความว่า ไปถึงก็มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้า ๑,๐๐๐ คนเป็นบริวาร เครื่องประดับประดา เครื่องทิพย์ของเธอสีเหลืองหมด วิมานก็สีเหลือง เครื่องประดับวิมานก็สีเหลือง ทั้งนี้ก็เพราะว่า ปรารภสีเหลืองก่อนตาย คือ จีวรพระ ดอกบวบขมสีเหลือง ปรารภสีเหลือง ตายไปแล้วก็มีสีเหลืองทิพย์ สีเหลืองสวยสดงดงาม

พอเวลากลางคืน พระโมคคัลลานน์เจริญกรรมฐานเสร็จออกจากกรรมฐานก็ใช้กำลังฤทธิ์ของท่าน ไปเที่ยวชมสวรรค์ พอไปถึงวิมานนี้ก็แปลกใจว่า เมื่อคืนที่แล้ว วิมานนี้มันไม่มี สาวกขององค์สมเด็จพระชินสีห์จึงเข้าไปใกล้วิมาน ไปถามหาท่านเจ้าของวิมาน นางฟ้าผู้มีหน้าที่ก็พาไปพบเจ้าของวิมาน ท่านก็ถามว่า

"ภคินิ ดูก่อนน้องหญิง เมื่อคืนที่แล้วเรามาที่นี่ ไม่มีคน วิมานก็ไม่มี นางฟ้า เทวดาก็ไม่มี แต่คืนนี้ปรากฏว่ามี อยากจะถามว่า เธอเพิ่งตายจากความเป็นคน ขึ้นมาเกิดเป็นนางฟ้าหรืออย่างไร?"

นางก็ตอบว่า "เช่นนั้นเจ้าค่ะ"

เรื่องการให้ทานก็ไม่เคยให้ บาตรก็ไม่เคยใส่ เพราะว่ามันจนมาก ตอนเช้ากินข้าวเช้าแล้ว ต้องกินแต่เช้า ไปตัดฟืน ตัดด้วยกำลังกาย ก็ไม่ได้มากนัก หอบเอามาตอนเย็นก็มาขาย ได้เงินได้ทองบ้าง ก็ซื้ออาหารไว้กินในวันรุ่งขึ้น เรียกว่า ทำมื้อกินมื้อ อย่างนี้ตลอดมา โอกาสที่จะทำบุญ

ก็ไม่มี เพราะความจน แต่ว่าเมื่อวันวานนี้ ตอนเช้า ไปตัดฟืน เห็นดอกบวบขมสีเหลืองคล้ายจีวรพระ จึงคิดในใจว่า เราจะตั้งใจเอาดอกบวบขมนี้ไปบูชากระดูกพระอรหันต์ที่เขาบรรจุข้างๆ บ้าน

เวลากลับมา มือหนึ่งแบกฟืน มือหนึ่งถือดอกบวบขมนำมา กินข้าวกินปลาเสร็จ อาบน้ำเสร็จ ขายฟืนเสร็จ ก็นำดอกบวบขมจะไปบูชาพระเจดีย์ ที่เขาบรรจุกระดูกพระอรหันต์ ก็เผอิญวัวแม่ลูกอ่อนขวิดตาย พอตายจากที่ตรงนั้นก็เกิดที่ตรงนี้ทันที เจ้าค่ะ ที่ว่าวิมานก็สีเหลือง เครื่องประดับก็สีเหลือง เพราะก่อนจะตาย ฉันปรารภสีเหลือง

พระโมคคัลลานัฟังแล้วก็โมทนา หลังจากนั้นท่านก็กลับ กราบทูลให้องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ทราบว่า เมื่อคืนนี้นางฟ้าเกิดอีกคนหนึ่งตามที่เล่ามาแล้ว

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท เวลาเหลืออีก ๑ นาทีก็จะพูดอะไรกันไปมากไม่ได้ ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน โปรดเข้าใจว่า ถ้าต้องการความสุขเมื่อตายแล้วกันจริงๆ เอาอย่างไหนไม่ได้ ก็เอาอย่างยอดหญิง **สาตกีเทพธิดา** นี่ก็ได้

แต่ว่าตอนต้นๆ บรรดาท่านทั้งหลาย ตอนต้นๆ ท่านมีกำไรอยู่แล้ว ท่านยอมรับนับถือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ มีทานการบริจาค มีศีลเป็นที่รักษา ท่านดีแล้วรักษาความดีที่มีอยู่แล้วให้ทรงตัว แต่ว่ามีอารมณ์ยึดอย่างใด

อย่างหนึ่งไว้ ทานก็ได้ ศีลก็ได้ ภาวนาก็ได้ หรือยึดพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ ยึดพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ ยึดวัดใดวัดหนึ่งก็ได้ นึกถึงวัดก็ใช้ได้ ให้มีความมั่นใจจริงๆ ยอมรับนับถือจริงๆ อย่างนี้

เมื่อตายเมื่อไร บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ความดี ผลดีมีความสุขอย่างสาตกีเทพธิดา ท่านได้รับแน่นอน แต่คิดว่า ท่านจะได้รับอย่าง ธรรมิกอุบาสกมากกว่า เพราะว่าทุกท่านทำความดีคล้ายธรรมิกอุบาสก

เวลานี้เหลืออีก ๒๐ วินาที ก็ขอลาก่อน ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนมงคลสมบูรณ์พูนผล จงมีแด่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟัง และผู้อ่านทุกท่าน สวัสดี

☆☆☆☆☆

บุญนิธิหมอโพธิ์อินทรีโอสถ

เจ้าของบริษัทผลิตยาตราโพธิ์อินทรีโอสถ

หมอโพธิ์มีจิตรศรัทธา พิมพ์หนังสือ เล่มนี้

แจกเป็นวิทยาทาน ปรารถนามรรคผลนิพพาน

ถ้าบุญยังไม่ถึงพระนิพพานขอไปสู่สุคติ

คำว่าไม่มี ขออย่าได้มีแด่หมอโพธิ์

จนตราบเท่าเข้าสู่ พระนิพพานเทอญ

บุญนิธิหมอโพธิ์อินทรีโอสถ

โทร 02-426-2747

02-870-3422

บ้านพัก สำนักงานบุญนิธิหมอโพธิ์อินทรีโอสถ

โทร. 02-426-2739 (ตี 5)

สมุนไพร

แก้โรคกระเพาะอาหาร

ใช้หัวไพรแก่ตำให้ละเอียด

ผสมกับเกลือแกง ปั้นเท่าหัวนิ้วชี้

รับประทานหลังอาหาร 3 เวลา เวลาละ 3 ก้อน

สมุนไพร

แก้โรคหวัดโรคไอ

ใช้ใบฝรั่งสดเคี้ยวกลืนหายแน่นอน

สมุนไพร

แก้ปวดเมื่อยตามร่างกาย

ใช้ใบหนุมานประสานกาย

ใบสดกินวันละ 7 ใบ เคี้ยวกลืนหายมาเยอะแล้ว

มนุษย์ ที่อาศัยอยู่ใน โลกชมภู

ต้องอาศัย อ 9 อยู่

อ 1 อาคารบ้านอยู่อาศัย

อ 2 อาหารสำหรับเลี้ยงร่างกาย

อ 3 อาภรณ์ ผ้าผ่อนสำหรับนุ่งห่ม

อ 4 อย. ยารักษาโรค

อ 5 อารักขามีกฎหมายคุ้มครอง

อ 6 ออกกำลังกาย ให้ร่างกายแข็งแรง

อ 7 เอนกายนอนพักผ่อน

อ 8 อากาศ ดี

อ 9 อารมณ์ ดี สดชื่น

1 สวดมนต์ ก่อนนอนทำสมาธิ ถือศีล 5 แผ่เมตตา
ทำ ให้เพื่อนบ้าน ชาวประชารัก ใคร่

2 ใฝ่ใจ ในคุณธรรม ไม่เห็นแก่ตัว

3 ไม่กลัว ความจน

4 ไม่กลัวคน นินทา

5 ไม่กลัวเป็นเทวดา ตกสวรรค์ ไม่กินบ้านกินเมือง

6 รักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

7 เข้าวัดเป็นประจำ

8 วัดกาย วัด ใจ ให้อยู่ ในสัมมาทิฏฐิ

9 จิต เป็นกุศล ส่งผล ให้เข้าอยู่ ในสถานพระนิพพานเทอญ